

முழு மஹாபாரதம்

ஆதிபர்வம்

001-050
பகுதிகள்

மொழிபெயர்ப்பு
செ. அருட்செல்வம் பேராசன்
for <http://mahabharatham.arasan.info>

மஹாபாரதம்

**கிசாரி மோகன் கங்குலியால் 1883 முதல் 1896 வரை ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கப்பட்ட
"TheMahabharata" புத்தகத்தை தமிழாக்கம் செய்த செ.அருட்செல்வப் பேரரசன் அவர்களின்
முகவுரை**

"என்னை வேறு மனிதனாக்கிய காவியம். இது எத்தனை பேரின் மனங்களை மாற்றியிருக்கும்! அதன் கதைக்களம், கதை சொல்லும் பாங்கு, கிளைக் கதைகள், கதைகளுக்குள் முடிச்சு. கதையின் நீளம் என்று எதைப் பார்த்தாலும் பிரம்மிப்பாக இருந்தது.

ஆனால், தற்போது தமிழ்நாட்டில் உள்ள இளைய தலைமுறையினர் எத்தனை பேர் இதைப் படிப்பார்கள் என்ற கவலையும் உள்ளது. எனது இளவயதில் என் தாய் எதற்கெடுத்தாலும் மஹாபாரதக் கதை சொல்லியே ஒரு செயலை விளக்குவார். அப்போதெல்லாம் எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். 'என்னடா எதற்கெடுத்தாலும் ஒரு கதையா?' என்று நினைப்பேன்.

என் அதிர்ஷ்டம் தூர்தர்ஷனில் 1988-ல் மஹாபாரதம் தொடராக வந்தது. அப்போதெல்லாம் இரண்டே சேனல்கள்தானே, வேறுவழி இல்லை இந்தியாக இருந்தாலும் அத்தொடரைப் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

அந்தத் தொடரில் வரும் துரியோதனன், பீஷ்மர், அர்ஜுனன், கிருஷ்ணன் பாத்திரங்கள் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டன. அதன் பிறகு எனது தாய் கதை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் போதெல்லாம் ஆர்வமாகக் கேட்கத்தொடங்கினேன். ஞாயிற்றுக்கிழமையானால் எப்போது மஹாபாரதம் போடுவார்கள் என்று ஏங்கத் தொடங்கினேன்.

அப்போதெல்லாம் என் தந்தை துக்ளக் பத்திரிகை வாங்குவார். அந்த பத்திரிக்கையைச் சீண்டக்கூட மாட்டேன். திடீரென்று ஒருநாள் அந்த பத்திரிக்கையின் ஒரு பக்கம் விரிந்து கிடந்தது. அதில் டி.வி. தொடர் தமிழ் வசனங்களுடன் அப்படியே இருந்தது. அதையும் தொடர்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். பள்ளிப் புத்தகங்களைத் தவிர்த்து வேறு புத்தகங்களைப் படித்தது அதுவே முதல் முறை. அந்தத் தொடரில் திரு. சோ அவர்கள் ஆங்காங்கே வியாச பாரதத்தில் இப்படியிருக்கும் ஆனால் இந்த டி.வி. தொடரில் இப்படி இருக்கிறது என்று கோடிட்டுக் காட்டுவார். 'ஆகா! வியாச பாரதம் தானே மூலம். அதை நம்மால் படிக்க முடியவில்லையே' என்று நினைக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒரு நாள் பள்ளிக்கு என் தந்தையுடன் செல்லும்போது, தெருவோரத்தில் ஒரு புத்தகக்கடையில் ராஜாஜி எழுதிய மஹாபாரதம் என் கண்களைக் கவர்ந்தது. என் தந்தையிடம் எனக்கு அது வேண்டும் என்று கேட்க பயம். வீட்டிற்குச் சென்று என் தாயாரிடம் கேட்டேன். "நீ எல்லாம் அது படிக்க முடியாதுப்பா. வளந்த பிறகு அம்மா வாங்கித் தரேன்" என்றார் என் தாயார். எனக்கு வருத்தமாகிவிட்டது.

டிப்ளமா முதல் ஆண்டு சேர்ந்தேன். இப்போது என் கைகளில் பேருந்து மற்றும் உணவு செலவுக்காக வீட்டில் கொடுக்கும் பணம் சேர ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் ஒரு புத்தகக் கடையில் மகாபாரதம் பளிச்சிட்டது. நான் யோசிக்கவே இல்லை, வாங்கிவிட்டேன். அதைப் படித்த பிறகும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. முழுவதும் அறிய முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம்.

பின்னர் துக்ளக்-ல் சோ அவர்களே புதிய தொடராக மஹாபாரதம் பேசுகிறது எழுத ஆரம்பித்தார். வாரா வாரம் அதைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். 'சே! என்னடா இந்த வாரம் இவ்வளவு சுருக்கமா போயிடுச்சேன்னு' நினைப்பேன். பிறகு "மஹாபாரதம் பேசுகிறது" என்று புத்தகங்களாகவே இரண்டு வால்பூமாக வெளியிட்டார் சோ. எங்கு கிடைக்கும், தேடினேன், கிடைக்கவில்லை. மயிலாப்புர் அலயன்ஸ் கம்பெனியில் கிடைக்கும் என்று துக்ளக்கில் விளம்பரம் வந்தது. விலை ரூ.500/- என்று நினைக்கிறேன். என்

தாயிடம் கேட்டேன். "கண்ணா! அவ்வளவுலாம் செலவிடக்கூடாதுப்பா" என்றார்கள். இரண்டு நாள் அடம் பிடித்து, கைகளில் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, மையிலாப்பூர் சென்று புத்தகங்களை வாங்கிவிட்டேன். நோபல் பரிசு பெற்றது போன்ற உணர்வு.

அதைப்படித்து, 'டிவி மஹாபாரதத்திற்கும், ஒரிஜினல் மஹாபாரதத்திற்கு எவ்வளவு வித்தியாசம் இருக்கிறது' என்று நினைத்தேன். ஒரு வாரத்தில் படித்து முடித்தேன். என் தாய் ஆச்சரியப்பட்டார். மஹாபாரதத்தில் சில கதைகள் பற்றி நானும் என் தாயும் வாதிட ஆரம்பித்தோம். என் தாய் "என்னை விட உனக்கு அதிகமாகத் தெரிகிறதே" என்று பெருமிதமாகச் சொன்னார். ஆனால், திரு.சோ அவர்களும் இது வெறும் சுருக்கம்தான், முழுமையானது அல்ல என்று குறிப்பிட்டுவிட்டார். சுருக்கமே ரூ.500/-, முழுமையானது என்றால் 'ஆகா! இந்த ஜென்மத்துல படிச்ச முடிக்க மாட்டோம்னு நினைத்தேன்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு எனது வீட்டில் கம்ப்யூட்டர் வந்தது, இன்டர்நெட் வந்தது. ஏதோ தேடப் போக, வலைத்தளத்தில் கிசாரி மோகன் கங்குலி அவர்களின் "மஹாபாரதம்" ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு இலவசமாக முழுமையானப் பதிப்பாகக் கிடைத்தது. A4 அளவு பக்கத்தில், 9 புள்ளி எழுத்துருவில் 2222 பக்கங்கள் வந்தது. பெயர்க் குறிப்புகள் வரும் இடம் எல்லாம் எனக்கு சுவாரசியமாகவே இல்லை. அவை வரும்போதெல்லாம் அப்பக்கங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு கதைக்குச் சென்றுவிடுவேன். கதையின் பிரம்மாண்டத்தை உணர்ந்தேன். எத்தனைக் கிளைக் கதைகள் அத்தனைக்கும் ஆசிரியரின் முடிச்சு. அப்பப்பா, இனி எந்த ஒரு புத்தகமும் இதன் உச்சத்தை எட்ட முடியாது என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

நாம் ஆரம்பித்து முடிக்கவே 20 வருடங்கள் பிடித்தனவே. இனி வரும் இளைய தலைமுறை இதை எப்படிப் படிக்கும். சுருங்கச் சொல்வதில் பலனில்லை. முழுவதுமான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு என்றால் (இருக்கிறதா என்று கூட எனக்குத் தெரியாது) அது எவ்வளவு விலையிருக்கும். வாங்கிப் படிப்பார்களா? இப்படியே மறைய வேண்டியதுதானா இப்படி ஒரு ஞானப் பொக்கிஷம். எனக்கு இப்போது திரு. சோவை நினைக்க நினைக்க கோபமாக வந்தது. ஏன் சுருங்கச் சொல்லவேண்டும். முழுவதும் சொல்லியிருந்தால் எத்தனை பேர் இதற்குள் துக்கக் எப்படியும் வாங்கத்தான் போகிறார்கள்) மஹாபாரதம் தெரிந்திருப்பார்கள்.

எனக்கு சமஸ்கிருதம் தெரியாது. தமிழ், ஆங்கிலம் மட்டும்தான் தெரியும். என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரை மஹாபாரதத்தை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழுக்கு மாற்ற முடிவு செய்திருக்கிறேன். இது என்னால் முடியுமா தெரியவில்லை. பரமன் மீது பாரத்தைப் போட்டு ஆரம்பிக்கிறேன். "நீ என்ன அவ்வளவு பெரிய ஆளாடா?" என்று கேட்காதீர்கள். நான் பாமரன்தான், என்னைவிடவும் பாமரர்கள் இலவசமாகப் படித்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவேத் தொடங்குகிறேன்.

பெரியவர்கள், மஹாபாரத அறிஞர்கள் என்னனை மன்னிக்க வேண்டும். பிழையிருப்பின் சுட்டிக்காட்டுங்கள் திருத்த முயல்கிறேன். ஆதிபர்வம் பகுதி 1 ஒரு வருடத்திற்கு முன் சுமமா விளையாட்டாக மொழிபெயர்ப்பு செய்தேன். அதைத் திரும்பவும் இந்தப் பதிப்பிற்காக மொழிபெயர்ப்பு செய்ய வேண்டுமா என்று யோசித்தேன். வேண்டாம் என்று அப்படியே தருகிறேன். இனி வரும் பகுதிகளில் சற்றுக் கூடுதல் கவனம் செலுத்தி மொழி பெயர்க்க முயல்கிறேன். இனிதான் மொழிபெயர்க்க வேண்டும். நன்றி!

- சே.அருட்செல்வப் பேரரசன்

இராமபிரானுக்கு அணில் செய்த சிறு சேவையைப்போல. திரு சே. அருட்செல்வப் பேரரசின் முயற்சியில் கவரப்பட்டு மஹாபாரதத்தை முழுமையாக புரிந்துகொள்ளவும், எதிர்காலத்தில் மற்றவர்களுக்கு பயன்பட ஏதுவாக புனிதமான இந்த மஹாபாரத தொகுப்பை சிறு சிறு கோப்புகளாக MS Word-ல் பதித்து PDF பதிவாக தந்திருக்கிறேன். அனைத்து உரிமையும் பெருமையும் திரு. சே. அருட்செல்வப் பேரரசு அவர்களுக்கே..

- காளிதாஸ், :ப்ரான்ஸ்

மஹாபாரதம் - ஆதிபர்வம் - பகுதி 1

"மஹாபாரதம் சொல்லவா?" என்றார் செளதி:

படம் 1: மஹாபாரதம் சொல்லவா? - செளதி

ஓம்! நாராயணனையும், மனிதர்களில் மேன்மையானவனான நரனையும், சரஸ்வதி தேவியையும் வணங்கி, "ஜெயத்தை" {ஒருவன்} சொல்ல வேண்டும். {இங்கு ஜெயம் என்று குறிப்பிடப்படுவது - அதர்மத்தை தர்மம் வென்ற கௌரவ மற்றும் பாண்டவர்களின் கதையே ஆகும்.}

"சௌதி" என்று அழைக்கப்பட்ட லோமஹர்ஷனரின் மகனான உக்ரசிர்வன் புராணங்களில் சிறந்த ஞானம் கொண்டவர் ஆவார். அவர், ஒரு நாள், நைமிச வனத்தில் "குலபதி" என்று அழைக்கப்பட்ட செளனகரின் பன்னிரண்டு வருட {12} யாகத்தில் பங்கெடுத்து கடினமான விரதங்களை மேற்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த, பெரும்முனிவர்களை தன்னடக்கத்துடன் அணுகினார். அந்த ஆன்மீகவாதிகள் செளதியின் அழகான வர்ணனைகளைக் கேட்கும் ஆர்வத்தில் அவரை வரவேற்றனர். சரியான முறையில் அந்த தெய்வீக மனிதர்களால் வரவேற்கப்பட்ட செளதி, அவர்களை இருகரம் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு, அவர்களது ஆன்ம முன்னேற்றம் குறித்து விசாரித்தார் {சௌதி}.

பிறகு, எல்லோரும் அமர்ந்த பின்னர் லோமஹர்ஷனரின் மகன் (சௌதி), தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். செளதியின் பயணக் களைப்பு நீங்கியதும், ஒரு முனிவர் விவாதத்தை துவக்கினார். "ஓ தாமரைக்கண் செளதியே, நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர், எங்கெல்லாம் உங்கள் காலத்தை கழித்தீர்? சொல்வீராக!" என்றார். பேச்சில் வல்லவரான செளதி அந்த முனிவர்களின் பெரிய கூட்டத்தில் அவர்களின் வாழ்வு தரத்துக்கேற்றபடி கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு பதிலளிக்க முற்பட்டார்.

சௌதி, "பரீக்ஷித்தின் மகனான அரசமுனி *ஜனமேஜயன் நடத்திய பாம்பு வேள்வியில் (நாகயாகத்தில்) கிருஷ்ண துவைபாயணரால் {வியாசரால்} இயற்றப்பட்ட வித்தியாசமான, புனிதமான, ஆச்சரியமான கதைகள் அடங்கிய மஹாபாரதத்தை வைசம்பாயனர் {வியாசரின் சீடர்} உரைத்தார். அதை கேட்டு விட்டு,

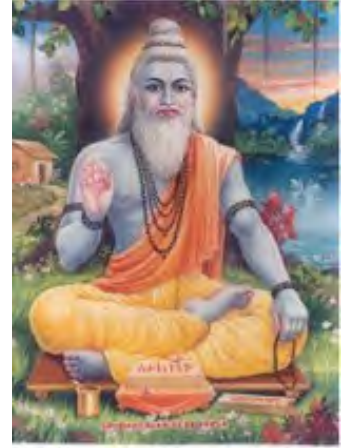

படம் 2:
ஜனமேஜயன்
வம்சம்

பல புண்ணிய நதிகளுக்கும், புனித இடங்களுக்கும் பயணித்து, உயர் பிறப்பாளர்களால் மிகவும் மதிக்கப்படும் கௌரவபாண்டவ போர் நடைபெற்ற சமந்தபஞ்சகம் (குருசேத்திரம்) சென்று, அதன் பிறகு உங்களைப் பார்க்கும் ஆவலில், இங்கு நைமிசாரண்யம்) வந்தேன்.

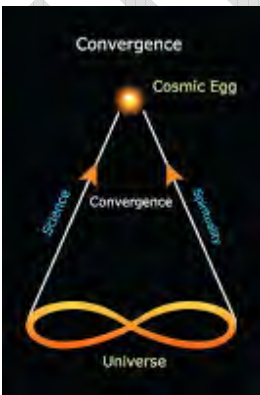
ஓ பெரும் முனிவர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் எனக்கு பிரம்மாவைப் போன்றவர்கள்; கடவுளின் ஆசி பெற்று உங்களது தியாகங்களினால் தூரியனைப் போல் ஒளி வீசுபவர்கள். பெரும் தவங்களை முடித்தவர்கள். புனித நெருப்புக்கு உணவு அளித்தவர்கள்; ஆனாலும் தன்னடக்கத்துடன் அமர்ந்திருப்பவர்கள். ஓ! பிறப்பால் உயர்ந்தவர்களே! உங்களுக்கு ஆன்ம கடமைகளையும், உலக லாபங்களையும் சொல்லும் புராணங்களை திரும்பச் சொல்லவா? அல்லது மிகுந்த மரியாதைக்குரிய பெரும் முனிவர்கள் மற்றும் மன்னர்களின் செயல்களை விவரிக்கும் கதைகளை சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார்.(சௌதி)

அதற்கு முனிவர் ஒருவர், "பெரும் முனிவர் துவைபாயணரால் (வியாசரால்) முதலில் இயற்றப்பட்டு, அதன்பிறகு, தேவர்களாலும், பிரம்மமுனிகளாலும் பெரிதும் மதித்து ரசிக்கப்பட்டு, உரைநடைகளிலேயே பெரிதும் துதிக்கப்பட்டு, தனக்கென இடம் பிடித்திருக்கும், வித்தியாசமான, வேதக் கருத்துக்கள் அடங்கிய, புனிதமான படைப்பு அந்த புராணம். அழகான மொழியில் இயற்றப்பட்டு, மற்ற புராணங்களில் உள்ள கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கி, மற்ற சாத்திரங்களிலும் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டு, நான்கு வேதங்களின் சாறையும் தன்னகத்தே கொண்டது அது. வைசம்பாயண முனிவர் (வியாசரின் சீடர்), துவைபாயணரின் (வியாசரின்) கட்டளைக்கிணங்கி அவர் (வியாசர்) முன்னிலையிலேயே, அரசன் ஜனமேஜயனின் நாக யாகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட புனித படைப்பான, பாரதம் என்று அழைக்கப்படும் அந்த வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள நாங்கள் எல்லோரும் ஆவலாய் இருக்கிறோம்," என்று சொன்னார்.

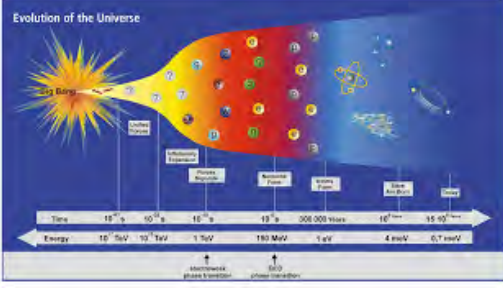
படம் 3: வியாசர் (கிருஷ்ண துவைபாயணர்)

சௌதி சொன்னார், "பலரும் பூஜிக்கும், பிறப்பும் இறப்பும் அறியா ஈசனை வணங்குகிறேன். தவறறியா, மாற்றமில்லா, இருந்தும் இல்லாத பிரம்மனை வணங்குகிறேன். ஆதியானவர், பழமையானவர், முடிவில்லாதவராகிய விஷ்ணுவை வணங்குகிறேன். பிரபலமாக மதிக்கப்படும் வியாசரின் புனிதமான சிந்தனைகளை நான் இப்பொழுது இங்கு சொல்லப் போகிறேன். சில புலவர்கள் இந்த வரலாற்றை ஏற்கனவே விவரித்து இருக்கிறார்கள், சிலர் அதை பலருக்கு பயிற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், மற்றவர்கள் இந்த உலகம் உள்ளளவும் இந்த வரலாற்றை உலகத்தில் பரப்புவார்கள். இந்த வரலாறு ஞானத்தின் ஊற்றுக்கண், மூவுலகங்களிலும் அறியப்பட்டது. இது உயர் பிறப்பாளர்களிடம் விபரமாகவும், சுருக்கமாகவும் இரு வடிவங்களில் உள்ளது. இது பண்டிதர்களால் புலமைக்காகவும், உணர்வுகளுக்காகவும், மனித தெய்வ உரையாடல்களுக்காகவும் அலசி ஆராயப்பட்டது.

படம் 4: ஹிரண்யகர்பா

இந்த உலகம் ஒளியில்லாமல், இருளால் தழும்பட்டிருந்த போது, அடிப்படை படைப்பான, ஒரு பெரிய முட்டை உருவானது. அது எல்லா உயிர்களின் வித்தையும் உள்ளடக்கியது. அது மகாதிவ்யமாகும். அது யுகங்களின் ஆரம்பத்தில் உருவானது. அந்த முட்டையில் பிரம்மனின் உண்மை ஒளி அடங்கியிருந்தது.. அந்த முட்டையிலிருந்து பிரஜாபதியான (குடியரசன்) பெருந்தகப்பன் பிரம்மா - தரகுரு (சுக்ராச்சாரியார்) மற்றும் ஸ்தானுஷடன் வெளிப்பட்டார். அதன் பிறகு இருபத்தியொரு {21} பிரஜாபதிகள் தோன்றினார்கள். அதாவது, மனு, வசிஷ்டர் மற்றும் பரமேஷ்டி, பத்து பிரசேதர்கள் {10}, தக்ஷன், தக்ஷனின் ஏழு {7} மகன்கள்.

படம் 5: பிரம்மத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக தோன்றியவை...

அதன் பிறகு, விஸ்வ தேவர்கள், ஆதித்யர்கள், வசுக்கள், அசுவினி இரட்டையர்கள், யக்ஷர்கள், சத்யர்கள், பிசாசங்கள், குஹ்யகர்கள், மற்றும் பித்ரிக்கள் தோன்றினார்கள்.

பிறகு, புனிதமான ஞானம் கொண்ட பிரம்ம முனிவர்களும், நற்குணம் பல கொண்ட அரசமுனிகளும் தோன்றினார்கள். நீர், சொர்க்கம், பூமி, காற்று, ஆகாயம், சொர்க்கத்தின் திக்குகள், வருடங்கள், காலங்கள், மாதங்கள், பிறைநாட்கள், பட்சங்கள், இரவு-பகல் சேர்ந்த நாள் ஆகியன தொடர்ச்சியாக தோன்றின. மனிதனுக்கு தெரிந்த அனைத்தும் இப்படியே உருவாகின.

இந்த அண்டத்தில் படைக்கப்பட்ட அனைத்தும், அசைவன அசையாதன ஆகிய அனைத்தும் இந்த உலகத்தின் அந்தியில், யுகங்களின் முடிவில் மீண்டும் அழியும். அதன்பிறகு அடுத்த யுகச் சக்கரத்தில் அனைத்தும் மீண்டும் படைக்கப்படும். எப்படி பல கனிகள், அதனதன் காலத்தில் கனிந்து விழுந்து மறுபடி காய் காய்கின்றனவோ அப்படி இந்த யுகச்சக்கரம் சுழலும்.

தேவர்கள் மொத்தம் முப்பத்தி மூவாயிரத்து முன்னூற்று முப்பத்து மூன்று {33333}. திவ்-ன் மகன்கள்: பிரகத்பானு, சக்ஷஸ், ஆத்மவிபாவசு, சவிதா, ரிசிகா, அர்கா, பானு, ஆஸ்வா மற்றும் ரவி. இந்த பழைய காலத்து விசுவசுவான்களில் மஹ்யா இளையவன், அவனது மகன், தேவவிரதன், அவனது மகன் சுவவிரதன், அவனுக்கு மூன்று மகன்கள், தசஜோதி, சதஜோதி, சஹஸ்ரஜோதி, ஒவ்வொருவரும் நிறைய மக்களை பெற்றனர். புகழ்வாய்ந்த தசஜோதிக்கு பத்தாயிரம் {10,000} மக்களும், சதஜோதிக்கு அதைவிட பத்து மடங்கும் {1,00,000}, சஹஸ்ரஜோதிக்கு அதைவிட பத்துமடங்கும் {10,00,000} மக்கள் இருந்தனர். இவர்களிலிருந்து கௌரவர்கள், யதுக்கள், பரதர்கள், யயாதி, இக்ஷ்வாகு ஆகியோர் வந்தனர். அரச முனிகளும் இந்த வரிசையில்தான் வந்தனர். இவர்களின் சந்ததியினர் பல்கி பெருகி எண்ணற்றவர்களாகி அவர்களது இருப்பிடங்களும் எண்ணற்றதாகிவிட்டன.

புரிந்து கொள்ள கடினமான மூன்று அடுக்கு - வேதம், யோகம், விஞ்ஞானம் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்). அறம், பொருள், மற்றும் இன்பத்தை விளக்கும் பல புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. மனிதனின் ஒழுக்க நீதிகள், வரலாறுகள், சுருதிகளுக்கு விளக்கங்கள் என பல இருக்கின்றன. இவை அனைத்தும் வியாச முனிவரின் இந்த புராணத்தில் அடங்கி விடும்.

வியாச முனிவர் இந்த ஞானத்தை, விவரமாகவும் சுருக்கமாகவும் இரு வடிவங்களில் அளித்தார். எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது பண்டிதர்களின் விருப்பத்தைப் பொருத்தது. சிலர் பாரதத்தை அதிலிருக்கும் சக்தி வாய்ந்த மந்திரங்களுக்காக படிக்கின்றனர். சிலர் கதைக்காக படிக்கின்றனர். சிலர் கருத்துக்களுக்காக படிக்கின்றனர். சில அந்தணர்கள் முழுவதுமாக படிக்கின்றனர். சிலர் பாரதத்தை விவரிப்பதில் திறமை வாய்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். சிலர் அதை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வதில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

சத்தியவதி குமாரன் (வியாசர்), விரதங்களாலும் தவத்தாலும் வேதங்களை அலசிப்பார்த்து அதன்பிறகு இந்த புனித வரலாற்றை ஒருங்கிணைத்தார். பராசரர் குமாரனான ஞானம் வாய்ந்த பிரம்மமுனி துவைபாயண வியாசர் இந்த பெரும் வர்ணனையை முடித்த பிறகு, அதை எப்படித் தன் சீடர்களுக்குக் கற்பிப்பது என்று சிந்தித்தார். பிரம்மா, வியாசரின் விருப்பம் அறிந்து, அவரது இருப்பிடத்திற்குச் சென்று முனிவரை மனம் குளிர்வித்தார். முனிவர்கள் சூழ இருந்த வியாசர் பிரம்மாவைப் பார்த்து ஆச்சரியம் அடைந்து, கைகூப்பி வணங்கி அவர் அமர ஆசனம் அளித்தார்.

ஹிரண்யகர்பர் (பிரம்மா) என்று அழைக்கப்பட்டவரை, வியாசர் வலம் வந்து அருகில் நின்றார். பிரம்மா அவரைத் தனக்கு அருகில் இருந்த

படம் 6: யுகமுடிவில் யுகமழிந்து யுகம் தொடங்கும்

படம் 7: கணேசரும் வியாசரும்

எல்லாவற்றையும் பிரதிபலித்திருக்கிறேன். ஆனால், அதை எழுத ஒரு எழுத்தரை இந்த உலகத்தில் காணவில்லை," என்றார்.

பிரம்மா சொன்னார் "தத்தமது தெய்வீகத் தன்மைகளால் மதிக்கப்படும் இந்த பெரும் முனிவர்களின் முன்னிலையில் உமக்குக் கிட்டியுள்ள தெய்வீக ஞானத்தை பாராட்டுகிறேன். தெய்வீக வார்த்தைகள் உச்சரிக்கப்படும் முன்னரே, அவற்றை உண்மை நிறைந்த மொழிகளால் நீர் வெளிக்கொணர்வீர், என்பது எமக்குத் தெரியும். உமது படைப்பு பாக்களால் (சுலோகங்களால்) ஆனது என்று நீர் சொன்னீர். ஆகவே, அவை பாக்கள் (சுலோகங்கள்) என்றே அழைக்கப்பட்டும். உமக்கு நிகரான புலவர்கள் மூவலகங்களில் இருக்க மாட்டார்கள். ஓ முனி {வியாசரே! அவற்றை எழுதுவதற்கு கணேசரை தியானிப்பீராக," என்றார் {பிரம்மா}.

சௌதி சொன்னார், "இப்படிச் சொல்லிவிட்டு பிரம்மா தனது இருப்பிடம் திரும்பினார். வியாசர் கணேசரைத் தியானித்தார். தடைகளை அகற்றி, பக்தர்களின் எண்ணங்களை நிறைவேற்றும் கணேசர், வியாசரின் முன் உடனே தோன்றினார். வியாசர் அவரை வணங்கி, ஆசனம் கொடுத்து "ஓ கனங்களின் வழிகாட்டியே! எனது எண்ணத்தில் இருக்கும் பாரதத்தை, நான் சொல்லச் சொல்ல நீர் எழுத வேண்டும்," என்றார் {வியாசர்}.

இதைக்கேட்ட கணேசர் "எனது எழுத்தாணி ஒருக் கணமும் நிற்காமல், நீர் வேகமாக சொல்வதாக இருந்தால், நான் உமது படைப்புக்கு எழுத்தராக இருக்கிறேன்," என்றார்.

வியாசர் அந்தக் கடவுளிடம் {விநாயகரிடம்} "ஏதாவது ஒரு வார்த்தையையோ பதத்தையோ புரிந்து கொள்ள கடினமாக இருந்து, நீர் எழுதுவதை நிறுத்தினாலொழிய, உமது எழுத்தாணி நிற்காது என்று உறுதியளிக்கிறேன்," என்றார். தனது கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதும் கணேசர் "ஓம்!" என்று சொல்லிவிட்டு எழுதத் தயாரானார். வியாசரும் சொல்லத் துவங்கினார். இடையிடையே புரிந்து கொள்வதற்கு கடினமான சொற்களையும், கடினமான கருத்துக்களையும் சேர்த்து, அந்த வரலாற்றை தனது ஒப்பந்தத்திற்கு ஏற்ப சொன்னார்.

சௌதி, "எனக்கு எட்டாயிரத்து எண்ணூறு (8800) பாக்கள் தெரியும், சுருக்கும் {வியாசரின் மகன்}, சஞ்சயருக்கும் அதே அளவு தெரியும். சில கடினமான செய்யுட்களை இன்னும் கூட பலரால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. யோசிப்பதற்கு கணேசர் ஒரு கனம் எடுத்தால், அந்த நேரத்திற்குள் பல செய்யுட்களை படைத்து விடுவார் வியாசர்.

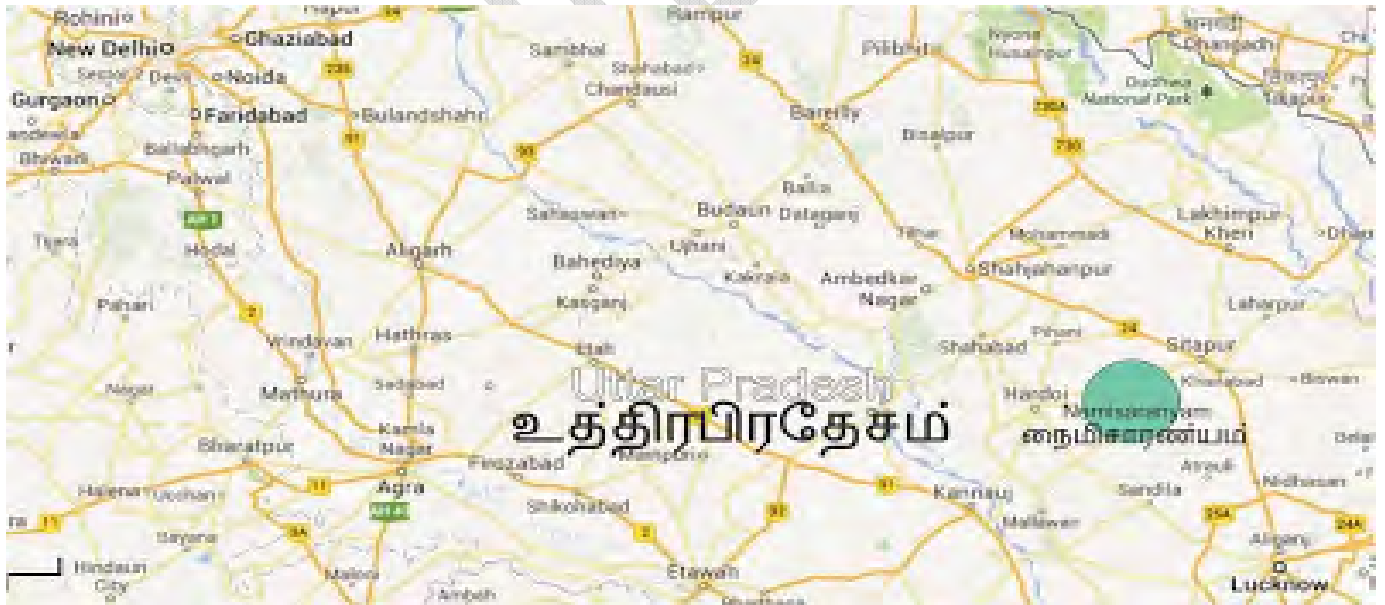
ஒளியிழந்து அறியாமை இருளில் தவிக்கும் குருடர்களின் கண்களை திறந்திருக்கிறது இப்படைப்பு. தூரியன் எப்படி இருளை அகற்றுவானோ, அப்படி அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற பிரிவுகளில் பாரதம் காட்டும் வழி, மக்களின் அறியாமையை அகற்றும். முழு நிலவு உதிக்கும் போது எப்படி அல்லி மலர் தனது

இதழ்களை விரிக்குமோ அப்படி இந்த புராணம் மனிதனின் அறிவை மலரச் செய்யும். வரலாறு எனும் விளக்கு, அறியாமை எனும் இருளை அகற்றி, இயற்கையை, உலகத்தைக் காண்பிக்கும்.

இந்த படைப்பு, ஒரு மரத்தைப் போன்றது, அதன் அதிகாரங்கள் விதைகளைப் போன்றன; பௌலோம பர்வம், ஆஸ்தீகப் பர்வம் ஆகியன வேர் போன்றன, சம்பவ பர்வம் நடுப்பகுதியைப் போன்றது; சபா பர்வமும், ஆரண்ய பர்வமும் கிளைகளைப் போன்றன, ஆரண்ய பர்வம் மரம் முடிச்சுகள் உடையது. விராட பர்வமும், உத்யோக பர்வமும் மரத்தின் பட்டையைப் போன்றன, பீஷ்ம பர்வம் முக்கிய கிளை; துரோண பர்வம் இலைகள்; கர்ண பர்வம் மலர்கள்; சல்ய பர்வம் நறுமணம்; ஸ்திரீ பர்வம் மற்றும் அய்விக பர்வம் ஆகியன மரத்தின் நிழல்; சாந்தி பர்வம் பெரிய பழம்; அஸ்வமேத பர்வம் அழியாத உள் நரம்புகள்; ஆசிரமவாசிக பர்வம் அந்த மரத்தின் வளர்ச்சி; மௌஸல பர்வம் வேதங்களின் துதி, இது சிறந்த அந்தணர்களால் மதிக்கப்படுகிறது. மொத்தத்தில் இந்த பாரத மரம், மனிதனுக்கு வாழ்வதற்கு எவ்வாறு மேகங்கள் உதவுகின்றனவோ அப்படி உதவும்,” என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார் "நான் இப்போது அந்த மரத்தின் சுவை மிகுந்த பகுதிகளை சுருக்கமாக சொல்கிறேன். முன்பு ஒரு காலத்தில் கிருஷ்ண துவாபாயணர் (வியாசர்), கங்கை மைந்தன் பீஷ்மரின் தூண்டுதலாலும், தனது தாயின் (சத்தியவதி) தூண்டுதலாலும், விசித்திரவீரியனின் இரு மனைவிகளிடமும் (அம்பிகா, அம்பாலிகா) நெருப்பைப் போன்ற மூன்று குமார்களை பெற்றார். திருதராஷ்டிரன், பாண்டு, விதுரன் என்பது அந்த குமார்களின் பெயர்களாகும். பிறகு அவரது இருப்பிடம் சென்றார்.

அந்த மூன்று பேரும் பிறந்து, வளர்ந்து, பெரும்பயணத்தில் பிரிந்த பிறகு, பெருமுனிவர் வியாசர் இந்த பாரதத்தை இந்த மானுட உலகிற்கு படைத்தார்; *ஜனமேஜயனும், ஆயிரமாயிரம் அந்தணர்களும் தொடர்ந்து வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில், (வியாசர்) தனது அருகில் உட்கார்ந்திருந்த தனது சீடனான வைசம்பாயணரை பாரதம் உரைக்கும்படி பணித்தார். இந்த உரைகள், பாம்பு வேள்வியின் (நாகயாகத்தின்) இடைவெளிகளில் உரைத்தனவாகும்".

*விசித்திரவீரியன் மகன் பாண்டு. பாண்டு மகன் அர்ஜுனன். அர்ஜுனன் மகன் அபிமன்யு. அபிமன்யு மகன் பரீக்ஷித். பரீக்ஷித் மகன் ஜனமேஜயன். அந்த ஜனமேஜயன் நடத்திய நாகயாகத்தின் போது, ஜனமேஜயன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க வியாசரின் முன்னிலையிலேயே வியாசரின் சீடரான வைசம்பாயணர் உரைத்தே இந்த மகாபாரதம். வைசம்பாயணர் உரைத்ததை கேட்ட சௌதியே தற்போது நைமிசாரண்யத்தில் உரையாற்றுகிறார்.

"மஹாபாரதம் சொல்லவா?" என்றார் சௌதி ஆதிபர்வம் - பகுதி 1 ஆ

படம் 8: நைமிசாரண்யம் (இன்று)

இவற்றை முதலில் தனது மகன் சுகருக்கு கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு தனது சீடர்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் பிறகு அதன் இன்னொரு படைப்பாக மொத்தம் அறுபது லட்சம் {60,00,000} செய்யுளடிகளைக் கொண்ட படைப்பை படைத்தார். அதில் முப்பது லட்சம் {30,00,000} செய்யுளடிகள் தேவலோகத்தில் அறியப்பட்டுள்ளது. பதினைந்து லட்சம் {15,00,000} செய்யுளடிகளை பித்ரிக்களின் உலகம் அறிந்திருக்கிறது. பதினான்கு லட்சம் {14,00,000} கந்தர்வ லோகத்திலும், ஒரு லட்சம் {1,00,000} மானுட உலகத்திலும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. நாரதர் தேவர்களுக்கு உரைத்தார், தேவலன் பித்ரிக்களுக்கு உரைத்தார், கந்தர்வர், யக்ஷர், ராட்சதர்கள் ஆகியோருக்கு சுகர் உரைத்தார், இந்த மானுட உலகிற்கு வியாசரின் சீடரான வைசம்பாயனர் உரைத்தார். சௌதியாகிய நான் பாரதத்தை திரும்பச் சொல்லும் போதும் அந்த ஒரு லட்சம் {1,00,000} செய்யுளடிகளையும் முழுமையாகச் சொல்கிறேன்.

படம் 9: வியாசரும் விநாயகரும்

யுதிஷ்டிரன், நேர்மையும் ஒழுக்கமும் உள்ள ஒரு பெரிய மரம், அர்ஜுனன் அந்த மரத்தின் நடுப் பாகம், பீமசேனன் அந்த மரத்தின் கிளைகள், மாத்ரியின் இரு மைந்தர்கள் நுகுல, சகாதேவன் முழுமையடைந்த பழங்களும் பூக்களும் ஆவார்கள். கிருஷ்ணன், பிரம்மா, அந்தணர்கள் ஆகியோர் அந்த மரத்தின் வேர் போன்றவர்கள்.

பாண்டு தனது ஞானத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் பல நாடுகளைத் தன் எல்லைக்குள் கொண்டு வந்த பிறகு, முனிவர்கள் நிறைந்த ஒரு காட்டுப் பகுதிக்குள் வேட்டையாடச் சென்றான். தனது துரதிர்ஷ்டத்தால்

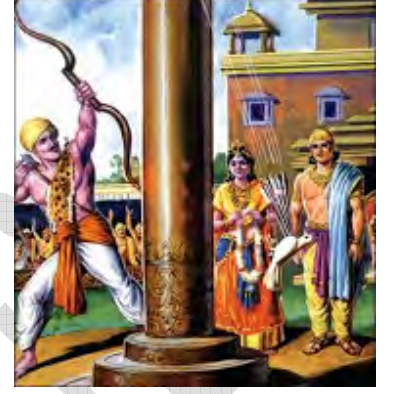

படம் 10: மாணை அடிக்கும் பாண்டு

(பேறின்மையால்), காமத்தில் திளைத்திருந்த இரு மான்களை வேட்டையாடியதால் பாண்டுவுக்கு சாபம் கிடைத்தது. அந்த சாபத்தின் காரணமாக, பாண்டு தனது மனைவிகளுடன் (குந்தி, மாத்ரியுடன்) கூட முடியாமல் போனது. தர்மதேவன், வாயு, இந்திரன் மற்றும் அஸ்வினி இரட்டையர்களை அறிந்த அந்த இரு மனைவிமார்கள் (குந்தியும், மாத்ரியும்) அவர்களிடம் குழந்தைகளைப் பெற்றனர். அந்த கானத்திலிருந்த முனிவர்கள், தாயின் (குந்தியின்) அரவணைப்பில் கானகத்தில் வாழ்ந்த அந்த குமாரர்களை, திருதராஷ்டிரனும் அவன் மைந்தர்களும் இருந்த அவைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய், "இவர்கள் எங்களது

சீடர்கள். இவர்கள் உங்கள் மைந்தர்கள், உங்கள் சகோதரர்கள் மற்றும் உங்கள் நண்பர்கள். இவர்கள் பாண்டவர்கள்," என்று சொல்லி அவர்களிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு தங்கள் இருப்பிடம் திரும்பினார்கள்.

பாண்டுவின் புதல்வர்கள் என்று அறிமுகப்படுத்தப்படுவதை கௌரவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மக்கள் ஆனந்தத்தில் கத்தினர். சிலர் அவர்கள் பாண்டுவின் புதல்வர்கள் அல்ல என்றனர்; சிலர் அவர்கள் பாண்டுவின் புதல்வர்கள்தான் என்றனர். சிலர் பாண்டு இறந்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன, இதை எப்படி நம்பவது? என்றனர். எல்லா திசையிலும் கூச்சலும் குழப்பமுமாய் இருந்தது. "அவர்கள் எல்லா வகையிலும் வரவேற்கப்படுகிறார்கள். தெய்வீக உணர்தலால் பாண்டுவின் குடும்பத்தை காணுங்கள்! அவர்கள் வரவேற்கப்பட்டும்!" என்று எல்லா புறங்களிலிருந்தும் கேட்குமாறு கண்களுக்கு தெரியாத தேவ தூதர்களின் ஒலி, விண்ணை முட்டும் அளவுக்கு கணீரெனக் கேட்டது. நறுமணத்துடன் கூடிய பூமழை பொழிந்தது. சங்குகளும், மேளங்களும் முழங்கின. இளவரசர்கள் வருகையில் இந்த ஆச்சரியமூட்டும் சம்பவங்கள் நடந்தன. மக்கள் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கி, தங்கள் மனநிறைவைப் பிரதிபலிக்க கூச்சலிட்டனர். அவர்களின் சத்தம் தேவலோகத்தை எட்டும் அளவுக்கு இருந்தது.

படம் 11: திரௌபதி சுயம்வரம்

வேதங்கள் முழுமையையும், சாத்திரங்கள் பலவற்றையும், பாண்டவர்கள் அங்கேயே கற்றனர். அவர்கள் எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டனர். எந்த அச்சுறுத்தலும் இல்லாமல் வாழ்ந்தனர்.

முக்கிய மனிதர்கள் அனைவரும் யுதிஷ்டிரனின் ஒழுக்க சுத்தத்திலும், அர்ஜுனனின் வீரத்திலும், குந்தியின் அடக்கத்திலும், நகுல சகாதேவர்களின் பணிவிலும் திருப்தியடைந்திருந்தனர். மக்கள் அனைவரும் இளவரசர்களின் தலைமைப் பண்பு மற்றும் மற்ற குணநலன்களைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்தனர்.

பிறகு ஒரு நாள் அர்ஜுனன், அரசர்கள் நிறைந்த சபையில், கடினமான வில் போட்டியில் வென்று கிருஷ்ணை (திரௌபதி) என்ற பெண்ணை சுயம்வரத்தில் வென்றான். அதிலிருந்து, மிகச்சிறந்த வில்லாளிகளும் அவனை (அர்ஜுனனை) மதித்தனர். போர்க்களங்களில் அவன் சூரியனைப் போன்று எதிரிகளை அடக்கினான். தனது அரசன் (தனது அண்ணன்-யுதிஷ்டிரன்) நடத்திய ராஜதூய யாகத்திற்காக அண்டை நாட்டு இளவரசர்கள் எல்லோரையும் வென்றான்.

வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) ஆலோசனைகளைக் கேட்டு, பீமசேனன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகியோரது வீரத்தால் மகத நாட்டு மன்னன் ஜராசந்தனை அழித்து, யுதிஷ்டிரன் தனது ராஜசூய யாகத்தை தொடர்ந்தான். துரியோதனன் அந்த யாகத்திற்கு வந்தான். பாண்டவர்கள் செல்வத்தில் செழிப்பதைக் கண்டான். பரிசுப்பொருட்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள், பொன், நகைகள், கால்நடைச் செல்வம் (மாடுகள், யானைகள், குதிரைகள், கண்கவர் ஆடைகள், மெல்லிய ஆடைகள், சால்வைகள், தோலாடைகள், ரங்கு என்ற வகை மான் தோலாலான தரைவிரிப்புகள் என, இவற்றை எல்லாம் கண்டு பொறாமை கொண்டான். அவனுக்கு (துரியோதனனுக்கு) அவர்களைக் (பாண்டவர்களைக்) கண்டாலே பிடிக்கவில்லை. அசுரத்தச்சன் மயனின் கைவண்ணத்தில் ஆன மானிகைக்கு அவன் (துரியோதனன்) சென்றான். பிரம்மிப்பு அடைந்தான். சில இடங்களைச் சரியாக கவனிக்காமல் அவன் (துரியோதனன்) விழுந்தான். அதைக் கண்டு, வாசுதேவனின் (கிருஷ்ணனின்) முன்னிலையில் பீமசேனன் சிரித்து விட்டான்.

துரியோதனன் எதிலும் விருப்பமில்லாமல் கவலையோடு இருப்பது திருதராஷ்டிரனுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு, சில காலம் கழித்து, துரியோதனன் மீது வைத்திருந்த பாசத்தால், பாண்டவர்களுடன் சதுரங்கம் ஆட திருதராஷ்டிரன் சம்மதம் தெரிவித்தான். வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்) இந்த தகவலை அறிந்து ஆத்திரமடைந்தான். கோபத்தில் சலிப்படைந்து, எந்த பிரச்சனையிலும் அவன் (கிருஷ்ணன்) தலையிட வில்லை, ஆனால் என்ன நடக்கிறது என்பதை மட்டும் கண்காணித்தான். விதுரர், பீஷ்மர், துரோணர்,

படம் 12: சூதாட்டத்தில் பாண்டவர்கள்

கொண்ட வல்லவன். நான் சொல்வதைக்கேள். நான் போரை விரும்பவில்லை. நான் எனது பிள்ளைகளிடமும் {கௌரவர்களிடமும்}, பாண்டுவின் பிள்ளைகளிடமும் {பாண்டவர்களிடமும்} வித்தியாசம் பார்க்கவில்லை. என் பிள்ளைகள் எனக்கு வயது முதிர்ந்ததால், என்னை இழிவாகக் கருதி போரைத் துவக்கினர். எனது புத்திர பாசத்தால் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்தேன். எனது மகன் துரியோதனன் பாண்டவர்களின் செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமை கொண்டான். அந்த மாளிகையில் அவன் {துரியோதனன்} நகைப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. காந்தர மன்னனின் {சகுனியின்} துணை கொண்டு சூதாட்டத்தில் கபடமாக பாண்டவர்களை தோற்கடித்தான்.

எப்பொழுது, அரசர்கள் முன்னிலையில், அர்ஜுனன் தனது வில்லம்பால் இலக்கை அடித்து கிருஷ்ணையின் {திரௌபதியின்} கைபிடித்தான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, மதுவம்சத்து சுபத்திரையை அர்ஜுனன் துவாரகையில் கைபிடித்தான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை. எப்பொழுது, தனது தெய்வீக அம்பால் காண்டவ வனத்தில் இந்திரனின் மழையைத் தடுத்து அக்னி தேவனை மகிழ்வித்தான், என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, குந்தியும் அவள் மைந்தர்களும் {பாண்டவர்களும்} அரக்கு மாளிகையில் இருந்து தப்பிச் சென்றார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 14: அரக்கு மாளிகையிலிருந்து பாண்டவர்கள் தப்பித்தல்

எப்பொழுது, மகத மன்னன் ஜராசந்தன் பீமனால் கொல்லப்பட்டான் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் ராஜசுய யாகம் நடத்தினார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, திரௌபதி தனது தீட்டு காலத்தில் கண்ணீருடன் சபை நடுவில் இடித்து வரப்பட்டாளோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, தீய துட்சாதனன் திரௌபதியின் ஒற்றை ஆடையை உருவ முற்பட்டு தோல்விக்கண்டாளோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 13: சஞ்சயன், திருதராஷ்டிரன்

எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் தோற்கடிக்கப் பட்டும் பலம் பொருந்திய தம்பிகள் அவனுக்கு {யுதிஷ்டிரனுக்கு} சேவகம் செய்தார்களோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அழுதுகொண்டிருந்த பாண்டவர்கள் தனது அண்ணனை {யுதிஷ்டிரனை} பின்தொடர்ந்து சென்று, பல துயரங்களை சந்தித்து அதிலிருந்த மீண்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரனுக்கு சனாதர்களின் ஆதரவும், ஒழுக்கத்தில் சிறந்த அந்தணர்களின் ஆதரவும் கிட்டியது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அர்ஜுனன் முக்கண்ணனுடன் {சிவனுடன்} போர் புரிந்து அவர் பாராட்டுதலைப் பெற்று பாசுபத அஸ்திரத்தைப் பெற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, நீதிமானான அர்ஜுனன் தேவலோகம் சென்று இந்திரனிடம் இருந்து பல தெய்வீக ஆயுதங்களைப் பெற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வானவர்களாலும் வெல்ல முடியாத காலகேயர்களையும் பெளலமர்களையும் அர்ஜுனன் வென்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அர்ஜுனன் இந்திரனுக்கு உதவி செய்ய தேவலோகத்தில் அசுரர்களுடன் போர் புரிந்து வெற்றிவாகையுடன் வந்தான் என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணனின் ஆலோசனையின் பேரில் எனது பிள்ளைகள் {கௌரவர்கள்} கோஷயாத்திரை சென்றபோது கந்தர்வர்களால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு, அர்ஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 16: சிவன், அர்ஜுனன்

எப்பொழுது, தர்மதேனின் கேள்விகளுக்கு யுதிஷ்டிரன் பதிலளித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் திரௌபதியுடன் விராடனின் எல்லைக்குள் மறைந்திருந்த காலத்தில் எனது பிள்ளைகள் {கௌரவர்கள்} அவர்களை {பாண்டவர்களைக்} கண்டுபிடிக்கத் தவறினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, எனது மூத்த வீரர்களையும் அர்ஜுனன் தன்னந்தனியாக விராடத்தில் வென்றான், என்று அறிந்தேனோ அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, உலகத்தை அளந்த யது வம்சத்து வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} பாண்டவர்களின் நலனில் குறியாக இருந்தான் என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, மத்ய தேசத்து அரசன், தனது மகள் உத்தரையை அர்ஜுனனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க முன்வந்து, அர்ஜுனன் அவளை {உத்தரையை} தன் மகனுக்கு {அபிமன்யுவுக்கு} மணமுடித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 18: தூது வந்த கிருஷ்ணன்

எப்பொழுது, சூதாட்டத்தில் தோற்ற யுதிஷ்டிரன், தனது செல்வங்களையெல்லாம் இழந்தும், கானகத்தில் இருந்து தனது தொடர்புகளிலிருந்து எல்லாம் துண்டிக்கப்பட்டும் ஏழு (7) அசௌகரியப் படை திரட்டினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, நாரதர் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் நர நாராயணர்கள் என்று வெளிப்படுத்தி. அவர் (நாரதர்), அவர்களை (கிருஷ்ணனையும், அர்ஜுனனையும்) பிரம்மலோகத்தில் பார்த்ததாக தெரிவித்தாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கிருஷ்ணன் குருவம்சத்திடம் மானிடர் நன்மைக்காக தூது வந்து வெறுங்கையுடன் சென்றானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணனும் துரியோதனனும் கிருஷ்ணனை சிறைபிடிக்கச் சென்று அவனது விஸ்வரூப தரிசனத்தில் இந்த பிரபஞ்சத்தையே கண்டார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பிருதையின் (குந்தியின்) சோகத்துக்கு கிருஷ்ணன் ஆறுதல் கூறினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாசுதேவனும் (கிருஷ்ணனும்), சந்தனுவின் மகன் பீஷ்மரும் பாண்டவர்களுக்கு ஆதரவாகப் பேசி, பரத்வாஜரின் மகன் துரோணர் பாண்டவர்களை வாழ்த்தினாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன் பீஷ்மரைப் பார்த்து, "நீர் போர்புரியும் வரை நான் போரிடமாட்டேன்," என்று சொல்லி படையில் இருந்து விலகினானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாசுதேவன் (கிருஷ்ணன்), அர்ஜுனன், காண்டிபம் (வில்) ஆகிய மூன்று பெரும் சக்திகளும் இணைந்தது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே வெற்றியில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அர்ஜுனனுக்கு கிருஷ்ணன் தனது விஸ்வரூப தரிசனத்தைக் காண்பித்தானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை. பத்தாயிரம் ரதசாரதிகளை ஒரே நாளில் அழிக்கும் பீஷ்மர் ஒரு பாண்டவரையேனும் கொல்லவில்லை என்று எப்போது அறிந்தேனோ! அப்போதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 19: அர்ஜுனன், கிருஷ்ணன்

படம் 20: அம்புப் படுக்கையில் பீஷ்மர்

எப்பொழுது, பீஷ்மர் தன்னை வெல்ல தானே வழி சொன்னாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, சிகண்டியை முன்னிறுத்தி அர்ஜுனன் பீஷ்மரை புண்படுத்தினான், என்பதை அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, ஷோமகா இனத்தை ஒரு சிலராக உள்ள குழுவாக சுருக்கிய கிழத்தலைவன் பீஷ்மர், காயமடைந்து அம்பு படுக்கையில் படுத்தாரோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பீஷ்மர் அம்புப்படுக்கையில் தாகத்திற்கு தண்ணீரை அர்ஜுனனிடம் கேட்டு, அதற்கு அர்ஜுனன் தனது அம்பால் பூமியைத் துளைத்து அவர் தாகத்தை தணித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, வாயு, இந்திரன், சூரியன் ஆகியோர் குந்தி பிள்ளைகளுக்கு ஆதரவாக இணைந்தனர், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அற்புத போர் வீரர் துரோணர் ஒரு பாண்டவரையேனும் கொல்லவில்லை என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, குருட்டு கௌரவர்கள் குழந்தை அபிமன்யுவை சூழ்ந்து கொண்டு கொன்றுவிட்டு சந்தோஷத்தில் குதித்து, ஜயந்தனை அர்ஜுனனின் கோபத்திற்கு ஆளாக்கினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன், பீமனை வென்று, தனது வில்லால் இழுத்துச் சென்றும், அவனைக் (பீமனைக்) கொல்லாமல் விட்டான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரோணர், கிருதவர்மன், கிருபர், கர்ணன், துரோணரின் மகன், சல்ய மன்னன் ஆகியோர் இருந்தும் ஜயந்தன் கொல்லப்பட்டான், என என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கர்ணன் அர்ஜுனனுக்காக தான் வைத்திருந்த சக்தி ஆயுதத்தை கடோதகஜன் மீது ஏவினான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, திருஷ்டத்யுமனன் போர் நெறிமுறைகளைத் தகர்த்து தியானத்தில் இருந்த துரோணரைக் கொன்றான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, மாத்ரியின் புதல்வன் நகுலன், துரோணரின் மகனுடன் (அசுவத்தாமனுடன்) சரிக்கு சமமாக மல்லுக்கட்டி ரதத்தோடு துரத்தினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, துரோணரின் இறப்பை அறிந்து, அவரது மகன் (அஸ்வத்தாமன்) நாராயண அஸ்திரத்தை முறை தவறி பயன்படுத்தி பாண்டவர்களைக் கொல்லாமல் தோல்வியுற்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பீமசேனன் தனது தம்பியான துட்சாதனனின் இரத்தைத் குடித்தான், அவனை யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, போர்க்களத்தில் நிகரற்ற, வீரத்திற்கு பஞ்சமில்லாத கர்ணனை அர்ஜுனன் கொன்றான். என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

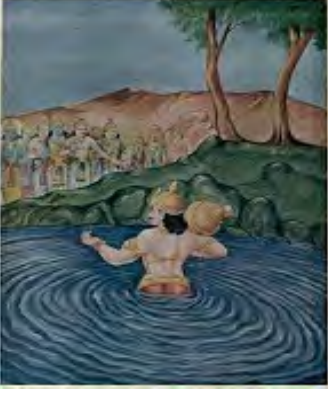
எப்பொழுது, யுதிஷ்டிரன் வீரர்களான துரோணரையும், துட்சாதனனையும், கிருதவர்மனையும் வீழ்த்தினான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, கிருஷ்ணனாலும் எதிர்கொள்ளப்படாத மதுரா மன்னன் யுதிஷ்டிரனால் கொல்லப்பட்டான், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, சகுனி பாண்டு மைந்தன் சகாதேவனால் கொல்லப்பட்டானோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

படம் 21: சக்கரவியூகத்தின் நடுவில் அபிமன்யு

படம் 22: ஏரியில் நீராலேயே

அரண் அமைத்த துரியோதனன்

எப்பொழுது, துரியோதனன் தனது பலத்தையெல்லாம் இழந்து மயக்க நிலையில் ஒரு ஏரிக்குச் சென்று அதன் நீராலேயே அரண் அமைத்து இருந்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன் அந்த ஏரிக்கரைக்குச் சென்று துரியோதனனை அவமதிக்கும் வகையில் அவனிடம் பேசினார்கள், என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கை இல்லை.

எப்பொழுது, கதாயுதப் போரில் கிருஷ்ணனின் அறிவுரையின் பேரில் பீமன் துரியோதனனை போர் நெறிகளை மீறி அடித்துக் கொன்றான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அஸ்வத்தாமன் எய்த ஐசிகா அஸ்திரம் உத்தரையின் கர்பத்தில் இருந்த கருவை (பரீக்ஷித்தை) காயப்படுத்தியது என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, அஸ்வத்தாமன் எய்த பிரம்மாஸ்திரத்தை அர்ஜுனன் திரும்பப்பெற்று "சஷ்டி" என்று உச்சரித்து அஸ்வத்தாமனின் தலையில் இருந்த நகை போன்ற ஒரு பொருளை பறித்தான் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

எப்பொழுது, விராடனின் மகள் (உத்தரையின்) வயிற்றில் இருந்த கருவை (பரீக்ஷித்தை) அஸ்வத்தாமன் தாக்கியதால் துவைபாயணரும் (வியாசரும்), கிருஷ்ணனும் சாபம் கொடுத்தார்கள் என்று அறிந்தேனோ! அப்பொழுதே எனக்கு வெற்றியில் நம்பிக்கையில்லை.

"அந்தோ! பிள்ளைகளை இழந்து, பேரப்பிள்ளைகளை இழந்து, பெற்றோரை இழந்து, உடன் பிறந்தோரை இழந்து வாடும் காந்தாரியின் நிலை மிகவும் படம் 23: துரியோதனன், பீமன் பரிதாபத்திற்குரியது. பாண்டவர்களின் இந்த வேலை மிகவும் கடினமானது. எதிரிகள் இல்லாத அரசாங்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள் அவர்கள்".

"அந்தோ! போரின் விளைவாக வெறும் பத்து பேர் தான் மீந்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். 3 பேர் கௌரவர்கள் தரப்பிலும், 7 பேர் பாண்டவர் தரப்பிலும் மீந்தார்கள். இந்தக் கோரமான போரில் 18 அக்ஷௌணி கூத்திரியர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். என்னைச் சுற்றிலும் ஒரே இருளாக உள்ளது. எனது நினைவு தடுமாறுகிறது, தூதா! (சஞ்சயா)! என் மனது சஞ்சலமடைகிறது."

படம் 24: திருதராஷ்டிரன், காந்தாரி

கொண்டிருந்த திருதராஷ்டிரனிடம் இவ்வாறு கூறினான், "ஓ மன்னா! இதுவரை வியாசராலும் நாரதராலும்

சௌதி சொன்னார், "திருதராஷ்டிரன் இந்த வார்த்தைகளால் தனது விதியை நொந்து கொண்டு துக்கக் கடலில் மூழ்கி தன் நினைவை இழந்தான். பிறகு தெளிவடைந்து சஞ்சயனிடம் இவ்வாறு பேசினான்.

"இவ்வளவும் நடந்து முடிந்துவிட்டது. ஓ சஞ்சயா இனி ஒருக்கணமும் தாமதியாமல் என் உயிரை விட விரும்புகிறேன். நான் இனியும் உயிர் வாழ்வதில் எந்த பலனையும் நான் காணவில்லை."

சௌதி சொன்னார், "நல்ல விவேகியான கவல்கனனின் புதல்வன் (சஞ்சயன்) துக்கத்தால் வாடிக்கொண்டு, பாம்பைப் போல் பொறுமிக்

சொல்லப்பட்டவர்கள் மாபெரும் பலம் பொருந்தியவர்கள். பெரிய ராஜ குடும்பங்களில் பிறந்தவர்கள், தெய்வீக ஆயுதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, இந்திரனின் லட்சணங்களையும் கொண்டு இந்த பூமியை தங்கள் நீதியினாலும், யாகங்களாலும் பெற்றிருந்தும் உன்னைப் போல வருந்தினர். அவர்கள் சைவியா, ஸ்ரீஜெயா, சுஹோத்ரா, ரந்திதேவா, கக்ஷிவந்தா, பால்ஹிகா, தமனா, சர்யதி, அஜிதன், நளன், எதிரிகளை அழிக்கும் விஸ்வாமித்ரன், பெரும்பலம் கொண்ட அம்வரிஷா, மருதன், மனு, இக்ஷாகு, கயன், பரதன், தசரத மைந்தன் ராமன், சசவிந்து, பகீரதன், கிருதவீரியன், ஜனமேஜயன், நற்செயல்களைச் செய்த யயாதி ஆகியோர் யாகங்களால் மட்டும் அல்ல, தேவர்களாலும் அருளப்பட்டவர்கள். இந்த இருபத்துநான்கு {24} மன்னர்களும் பிள்ளைகளின் பிரிவால் பெரிதும் துக்கப்பட்டவர்கள், என்று நாரதர் சைவியனிடம் விவரித்திருக்கிறார். இவர்களைத் தவிர இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர்.

புரு, குரு, யது, தூரா, விஸ்வஸ்ரவா, அனுஹா, யுவனஸ்வு, காகுட்ஸ்தா, விக்ரமி, ராகு, விஜவா, விரிஹோர்தா, அங்கா, பவா, சுவேதா, விருபத்குரு, உசீநரா, சதரதா, கன்கா, துளிதுஹா, துருமா, தாம்போத்பவா, பரா, வேனா, சகரா, சங்கிரீதி, நிமி, அஜேயா, பரசு, புந்தரா, சம்பு, தெய்வீக தேவவிரதா, தேவஹுயா, சுப்ரதிகா, விரகத்ரதா, மகாட்சஹா, வினிதாத்மா, சுக்ரது, நிஷாத மன்னன் நளா, சத்யவிரதா, சந்தபாயா, சுமித்ரா, சுபலா, ஜனுஜங்கா, அனரன்யா, அர்கா, பிரியபிரித்யா, சுசிவிரதா, பாலபந்து, நிர்மார்தா, கேதுசிருங்கா, பிரிகித்பாலா, திரிஷ்டகேது, பிரகத்கேது, திரிப்தகேது, நிர்மயா, அபிசுதித், சப்பலா, துகுர்தா, கிரித்பந்து, திரித்தேசுதி, சாம்பவ்யா, பிரதயங்கா, பிரஹா, சுருதி இவர்களையும், இவர்களைப் போன்றோர் பலரையும் நாம் அறிவோம். என்னதான் அவர்கள் பலசாலிகளாகவும், அறிவு நிறைந்தவர்களாகவும் இருந்தாலும், அனைத்து மகிழ்ச்சிகளையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு உன் பிள்ளைகள் செய்தது போல் அவர்கள் பிள்ளைகள் செய்த வினையால் மரணத்தைத் தழுவினர்.

அவர்கள் எல்லோரும் மிகவும் நல்லவர்களாயிருந்தும், பெரிய பலவான்களாகவும், கருணை உள்ளவர்களாகவும், உண்மை பேசுபவர்களாகவும், சுத்தமானவர்களாகவும், தன்னடக்கம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தும், பல பெரிய முனிவர்களால் அவர்கள் புகழப்பட்டிருந்தும், அவர்களுக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டது. உன் பிள்ளைகள் தீயன விரும்புவவர்களாகவும், பேராசையுள்ளவர்களாகவும், செல்வத்தின் மேல் மோகம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். நீ சாத்திரங்களில் தேர்ச்சி கண்டவன், புத்திகூர்மையுள்ளவன், நல்லவன். சாத்திரங்களின் அறிவைத் துணைகொண்டு சிந்திப்பவர்கள் இப்படி உன்னைப் போல் கவலை கொள்ளமாட்டார்கள். நீ விதியின் பின்னால் செல்கிறாய். உன்னை விதி இழுக்கிறது. நிலைப்பதும் அழிவதும் காலத்தின் கைகளில் உள்ளது. எல்லா நல்லதும் கெட்டதும் காலங்களினால் ஆகிறது. அனைத்தும் உறங்கும் போதும் காலம் மட்டுமே விழிப்புடன் இருக்கிறது. காலத்தை எவராலும் வெல்ல முடியாது. ஆகையால் நீ உன் கவலையை விடு."

சௌதி சொன்னார் "கவல்கனனின் புதல்வன் {சஞ்சயன்} பிள்ளைகளுக்காக கவலைகொண்ட திருதராஷ்டிரனுக்கு, இப்படி அறிவுரை கூறி, அவன் மனம் அமைதியடையச் செய்தான். இந்த சம்பவங்களையெல்லாம் எடுத்து துவைபாயணர் ஒரு புனிதமான உபநிஷத்தை உருவாக்கினார்.

"பாரதத்தைப் படிப்பது புனிதமானது. ஒரு அடியாவது முழு நம்பிக்கையுடன் ஒருவன் இதைப் படிப்பானாயின், அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் விலகும். நம்பிக்கையுள்ள, ஆன்மிக மனிதன், இந்த முகவுரையை படித்தால் அனைத்து பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுவான். அவனைத் துயரங்கள் அணுகாது. தயிரிலிருந்து வெண்ணை, வேதங்களிலிருந்து ஆரண்யகம், மருந்துகளிலிருந்து அமுதம், நீரிலிருந்து கடல், அப்படியே வரலாறுகளிலிருந்து பாரதம் எனக் கொள்க".

"முற்காலங்களில் நான்கு வேதங்களை {ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வணம்} ஒரு புறமும், பாரதத்தை ஒருபுறமும் துலாக்கோலில் வைத்து வானவர்கள் பார்த்தனர். அதில் பாரதமே கனமுள்ளது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அப்படி நான்கு வேதங்களைக் காட்டிலும் பெரிய பாரதத்தை, உலகத்தினர் மஹாபாரதம் என்று அழைத்தனர். இப்படி கருத்திலும் கனத்திலும் அதிகமுள்ள மஹாபாரதத்தை அறிந்தவன் எந்த துன்பங்களுக்கு ஆளாகமல், அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனாவான்.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 அ

படம் 25: பரசுராமன் கூத்திரியர்களை அழித்தல்

"முனிவர்கள் 'ஓ தூதரின் குமாரா {சௌதியே}, நீ சொன்ன சமந்த பஞ்சகம் {Samanta-panchaka = குருசேத்திரம்} என்ற இடத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய விரும்புகிறோம்.' என்று கேட்டார்கள்.

சௌதி {Sauti} சொன்னார், "நான் உச்சரிக்கும் இந்தப் புனிதமான விவரிப்பைக் கேளுங்கள் அந்தணர்களே, நீங்கள் அந்த சமந்த பஞ்சகத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவர்களே. திரேதா யுகத்திற்கும் {Treta Yuga}, துவாபர யுகத்திற்கும் {Dwapara Yuga} இடைப்பட்ட காலத்தில் அனைத்து ஆயுதங்களையும் உபயோகிக்கத் தெரிந்த ஜமதக்னின் {Jamadagni} மகன் ராமன் {பரசுராமன்}; கூத்திரியர்களின் தொடர்ச்சியான அநீதிகளைப் பொறுக்க முடியாமல் கூத்திரிகளின் குலத்தையே அழித்தான். அந்த கூத்திரிய குலத்தின் குருதியைக் கொண்டே இந்த சமந்த பஞ்சகம் என்ற ஐந்து ஏரிகள் உண்டாக்கினான்.

அவன் {பரசுராமன்} கோபத்தால் வெல்லப்பட்டு, அந்த ஏரியின் அருகே நின்று கூத்திரியர்களின் ரத்தத்தைக் கொண்டு தனது முன்னோர்களுக்கு

அஞ்சலி செலுத்தினான் என்பதை அறிய வருகிறோம். ஒரு நாள் அவனது {பரசுராமனது} முன்னோர்களின் முதன்மையானவரான ரிச்சிகர் {Richika} என்பவர் மற்ற முன்னோர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அவனிடம் {பரசுராமனிடம்} வந்து 'ஓ ராமா {பரசுராமா}, ஓ அருள் நிறைந்த ராமா, பிருகுவின் மைந்தனே, உன்னுடைய அஞ்சலியை ஏற்றுக் கொண்டோம். ஓ பலம் வாய்ந்தவனே, அருள் உன்னை நிறைக்கட்டும். ஓ ஒப்புயர்வற்றவனே, நீ விரும்பும் வரத்தைக் கேள்' என்று கேட்டார் {ரிச்சிகர்}.

ராமன் {பரசுராமன்}, "ஓ பாட்டன்களே, நீங்கள் உண்மையிலே என் அஞ்சலியினால் திருப்தி அடைந்தீர்களேயானால், இந்த கூத்திரியர்களைக் கொன்றதால் எனக்கு ஏற்பட்ட பாவங்கள் கரைய வேண்டும். இந்த சமந்த பஞ்சகம் புனிதமான இடமாக உலகம் முழுவதும் புகழ்பெற வேண்டும்' என்றான். அதற்கு முன்னோர்கள் 'அப்படியே ஆகட்டும் மைந்தனே, நீ அமைதி பெறுவாய்' என்றனர். ராமனும் {பரசுராமனும்} அமைதியடைந்தான்.

அந்த காலத்திலிருந்து அந்த இடம் சமந்த பஞ்சகம் என்று புனித பூமியாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு இடத்தின் பெயரும் அந்த இடத்தில் நடந்த ஏதாவதொரு நிகழ்வினை ஞாபகங்களாக்கும் வகையில் இருக்க வேண்டும், என்று ஞானமுள்ளோர் சொல்கின்றனர். துவாபர யுகத்திற்கும் கலியுகத்திற்கும் {Kali Yuga} இடைப்பட்ட காலத்தில் அந்த சமந்த பஞ்சகத்தில்தான் கௌரவப் படைகளும் பாண்டவப் படைகளும் {Kauravas and Pandavas} மோதிக்கொண்டன. அந்த இடத்தில்தான் பதினெட்டு {18} அக்ஷௌனி {Akshauhini} படைகளும் போர் செய்யும் ஆர்வத்தில் அணிவகுத்து இருந்தன. அந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்ததால் அவர்கள் அனைவரும் அதே இடத்தில் மரணமடைந்தார்கள். ஓ அந்தணர்களே! மூவுலகத்திலும் கொண்டாடப்படுவதும், புனிதமானதும் உற்சாகத்தை அளிக்கக் கூடியதுமான அந்த இடத்திற்கான பெயர்க்காரணத்தை சொல்லியாயிற்று' என்றார்.

முனிவர்கள், "'ஓ தூதரின் குமாரனே {சௌதியே}, அக்ஷௌனி என்பது என்ன?. அதில் எத்தனை குதிரைகள், காலாட்கள், தேர்கள், யானைகள் இருக்கும். முழுவதும் கூறு," என்றனர்.

படம் 26: 18 அக்ஷௌனி படைகள்

சௌதி சொன்னார், 'ஒரு தேர், ஒரு யானை, ஐந்து காலாட்கள், மூன்று குதிரைகள் அடங்கியது ஒரு பட்டி, மூன்று பட்டிகள் ஒரு சேனாமுகம், மூன்று சேனாமுகங்கள் ஒரு குல்மா என்றழைக்கப்படும். மூன்று குல்மாக்கள் ஒரு கனம், மூன்று கனங்கள் ஒரு வாகினி, மூன்று வாகினிகள் சேர்ந்தது ஒரு பிரிதனா என்றழைக்கப்படும். மூன்று பிரிதனாக்கள் சேர்ந்தது ஒரு சம்மு, மூன்று சம்முக்கள் ஒரு அனிகினி, பத்து அனிகினிக்கள் சேர்ந்ததுதான் ஒரு அசௌளனி. அந்தணர்களே, கணிதவியலாளர்கள், ஒரு அசௌளனியில் இருபத்து ஓராயிரத்து எண்ணூற்று எழுபது {21870} தேர்களும், அதே எண்ணிக்கையில் யானைகளும் {21870}, ஒரு லட்சத்து ஒன்பதாயிரத்து முன்னூற்றி ஐம்பது {109350} காலாட்படை வீரர்களும், அறுபத்தைந்து ஆயிரத்து அறுநூற்று பத்தும் {65610} குதிரைகளும் ஆகும். ஓ அந்தணர்களே! இதுதான் ஒரு அசௌளனியின் கணக்காகும் என்று எண்களின் இலக்கணப்படிச் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கணக்குப்படி கௌரவர்களும் பாண்டவர்களுமாக பதினெட்டு {18} அசௌளனி படைகள் இருந்தன.

பல அற்புதங்களைச் செய்யும் காலமானது, கௌரவர்களின் செயல்களின் காரணமாக அவர்கள் அனைவரையும் அங்கு {சமந்த பஞ்சகத்திற்கு} கூடி வரச்செய்து, அங்கேயே அனைவரையும் அழித்தது. ஆயுதங்கள் தாங்கிய பீஷ்மர் பத்து {10} நாட்கள் போரை நடத்தினார். துரோணர், கௌரவர்களின் வாகினிகளை ஐந்து {5} நாட்கள் காப்பாற்றினார். எதிரிப் படைகளைச் சிதறடிக்கும் கர்ணன் இரண்டு {2} நாட்கள் போர் நடத்தினான். சல்லியன் அரை {1/2} நாள் போரை நடத்தினான். அதன் பிறகு பீம துரியோதன கதாயுத்தம் அரைநாள் {1/2} நடந்தது. அந்த நாளின் இறுதியில் அசுவத்தாமனும் கிருபரும், இரவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்து யுதிஷ்டிரனின் படைகளை ஆபத்தை உணராமல் கொன்றொழித்தனர்.

'ஓ சௌனகரே, உமது யாகத்தில் மறுவாசிப்பு செய்யப்படும் உன்னதமான பாரதம், இதற்கு முன்னால் ஜனமேஜயனின் யாகத்தில் வியாசரின் புத்திசாலி சிஷ்யரால் {வைசம்பாயணரால்} மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டது. இந்த பாரதம் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் பௌஷிய, பௌலோம, ஆஸ்தீக பர்வங்களில் பல புகழ்வாய்ந்த மன்னர்களைப் பற்றி முழு நீளத்தில் விபரங்களைத் தருகிறது. இது {மஹாபாரதம்} புலன்களால், எண்ணத்தால், பயன்படுத்தும் வார்த்தைகளால் வித்தியாசமானவரால் {வியாசரால்} விவரிக்கப்பட்ட படைப்பு. இதில் பலதரப்பட்ட குணங்களும், சமயச்சடங்குகளும் சொல்லப் பட்டுள்ளன. ஞானமுள்ளவர்களால், இது மோட்சத்தை விரும்பும் மனிதர்களின் வைராக்கியம் எனும் மனநிலையைத் தரும் என்று ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

அறிய வேண்டியவற்றில் சுயமும் ஒன்று. அதிகம் விரும்பப்படுவதில் வாழ்வும் ஒன்று. அதேபோல் தான், இந்த வரலாறும் பிரம்மத்தை அறிவதற்கு உதவும். இது எல்லா சாத்திரங்களிலும் முதன்மையானது. உடலைச் சுமந்து செல்லும் கால்களைப் போல இந்த வரலாற்றை நம்பியிருக்காத ஒரு கதையும் தற்கால உலகத்திலும் கிடையாது. நல்ல குடியில் பிறந்த முதலாளிகளை எப்படி வேலைக்காரர்கள்

படம் 27: திரௌபதி சுயம்வரம்

கொண்டாடுவார்களோ அப்படியே பாரதம் பல புலவர்களால் கொண்டாடப்படுகிறது. எப்படி வார்த்தைகள் உயிரெழுத்துகளையும், மெய்யெழுத்துகளையும் கொண்டு பல தரப்பட்ட உலக ஞானங்களையும் வேத ஞானங்களையும் காட்டுகிறதோ அப்படியே பாரதமும் உயர்ந்த ஞானத்தைக் காட்டுகிறது.

'ஓ துறவிகளே, கேளுங்கள். ஒப்புயர்வற்ற ஞானத்தை, உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தோடு, நடைமுறை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுமாறு, வேதக் கருத்துகளை உள்ளடக்கி புகட்டுகின்ற பாரதம் பர்வங்கள் என்ற பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து மேற்கண்ட அனைத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது.

முதல் பர்வம் அனுக்கிரமாமனிகா என்றழைக்கப்படுகிறது; இரண்டாவது சங்கிரகா; அடுத்து பௌசியா, அடுத்து பௌலமா, அடுத்து ஆதிவம்சவதரனா. அடுத்து வருவது அற்புதமான உணர்ச்சிகரமான சம்பவங்களைக் கொண்ட சம்பவா. ஜாதுகிருகதகா (அர்க்கு மாளிகைக்கு நெருப்பு வைத்தல்) என்பது

அடுத்து வருவது. அடுத்து ஹிடிம்பபதா பர்வம் (ஹிடும்ப வதம்). அதற்கடுத்து பகாபதா (பகாசுரன் வதம்), அடுத்து சித்திரரதா. அடுத்து திரௌபதியை தனது கூலத்திரிய திறமைகளால் அர்ஜுனன் வெல்லும் சுயம்பவரா (பாஞ்சாலி சுயம்பவரம்). அடுத்து வைவாஹிகா (திருமணம்). அடுத்து வருவது விதுரகமனா (விதுரரின் வருகை), ராஜ்யலாபா (அரசைப் பெறுவது), அர்ஜுன பனவாசா (அர்ஜுனன் வனவாசம்), அடுத்து சுபத்திரா ஹரணா (சுபத்திரை களவு). இதற்கெல்லாம் அடுத்து ஹரணா-ஹரிகா, காண்டவ-தஹா (காண்டவ வன தகனம்), மய தர்சனா (அசுர சிற்பி மயனை சந்தித்தல்). அதற்கடுத்து வருவது சபா, மந்திரா, ஜராசந்தா, திக்விஜயா (தொடர் போர்). திக்விஜயத்திற்கு அடுத்து ராஜத்ய யாகா, அர்க்கியாஹரணா (அர்க்கிய திருடுதல்), சிசுபாலபதா (சிசுபால வதம்). இதற்கெல்லாம் அடுத்து தியுதா (சூதாடுதல்), அனுதியுதா (சூதாட்ட தொடர்ச்சி), ஆரண்யகா, கிரிமிரபதா (கிரிமிரன் வதம்). அர்ஜுன விகமானா (அர்ஜுனனின் பயணங்கள்), கைராதி;

கடைசியில் அர்ஜுனனுக்கும் வேடன் உருவத்தில் இருந்த மஹாதேவருக்குமிடையில் நடந்த போர். அதற்கடுத்து இந்திரலோகவிகமனா (இந்திரலோகப் பயணம்); அறம் மற்றும் நற்பண்புகளின் புதையலான மிகவும் சோகமான நளபகியான (நளனின் கதை). அடுத்து தீர்த்தயாத்ரா, ஜடாதூரன் மரணம், யக்ஷர்களுடன் போர். நிவாடகவாசர்களுடனான போர், அஜகரா, மார்கண்டேய சமஸ்யா (மார்கண்டேயனைச் சந்தித்தல்). திரௌபதி சத்தியபாமா சந்திப்பு, கோஷயாத்ரா, மிர்கா சுவப்னா (மானின் கனவு). பிரகதாரண்யகா மற்றும் ஐந்தரதுருமனா கதைகள். திரௌபதி ஹரணா (திரௌபதி அபகரிப்பு), ஜயத்ரதா பிமோகூனா (ஜயத்ரதன் விடுதலை). அடுத்து வருவது கற்புக்கரசி சாவித்திரியின் கதை.

அதன்பிறகு ராமனின் கதை. அடுத்த பர்வம் குண்டல ஹரணா (காதணி திருட்டு) என்று அழைக்கப்படும். அதற்கடுத்து "ஆரண்யா", அதற்கடுத்து "வைராதா". அதன்பிறகு பாண்டவர்கள் செய்திருந்த ஒப்பந்தப்படி ஒருவருட தலைமறைவு வாழ்க்கை. பிறகு கீசக வதம். அதன்பிறகு விராட தேசத்தை கௌரவர்களிட இருந்து காப்பாற்றுவது. அதற்கடுத்து விராடனின் மகளுடன் அபிமன்யு திருமணம். அதன்பிறகு நீங்கள் அவசியம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய உத்தியோக பர்வம். அதன்பிறகு "சஞ்சய யானா" (சஞ்சயனின் வருகை). அதற்கடுத்து வருவது "பிரஜாகரா" (திருதராட்டிரனின் தூக்கமின்மை). அடுத்து புதிராக இருக்கும் தெய்வீக தத்துவங்களின் தன்மையறிதல் "சனத்சஜாதா". அடுத்து "யானாசத்தி", அதற்கடுத்து கிருஷ்ணனின் வருகை. அதன்பிறகு மாதாலியின் கதை, "கலவா". அதன்பிறகு "சாவித்திரி", "வாமதேவர்", "வைனியா" ஆகியோரின் கதைகள். அதன்பிறகு "ஜமதக்னயா" மற்றும் "ஷோதாசரஜிகா" கதைகள். அதன்பிறகு கிருஷ்ணனின் அரசவை வருகை. அதன்பிறகு பிதுல்லபுத்ரசாசனா. அதன்பிறகு சேனைகளைப் பார்வையிடல் பிறகு ஷேதாவின் கதை. அதன்பின் நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது உயர்பிறப்பாளன் கர்ணனுடன் வாக்குவாதம்.

படம் 28: ராமாயணம்

அதன்பிறகு, இருபக்கமும் படைகளின் அணிவகுப்பு. அடுத்து ரதி மற்றும் அதிரதர்களின் எண்ணிக்கை. அடுத்து பாண்டவர்களின் கோபத்தைத் தூண்டும் உலுகளின் தூது. அடுத்து அம்பையின் கதை. அடுத்து உணர்ச்சிமயமான கௌரவப்படைத்தலைவர் பீஷ்மரின் கதை. அதற்கடுத்து ஜம்பு தீபம் பூமியில் உண்டான கதை, தீவுகளின் உருவாக்கம். அதன்பிறகு "பகவத் கீதை", பிறகு பீஷ்மரின் மரணம். துரோணர் படைத்தலைமை ஏற்பது. சன்சப்தகர்களின் அழிவு, அபிமன்யுவின் மரணம், அர்ஜுனன் ஜெயத்ரதனைக் கொல்வதாக உறுதி ஏற்பது. ஜெயத்ரதன் மற்றும் கடோத்கஜனின் மரணம். அதன்பிறகு நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது யாரும் எதிர்பாராத துரோணரின் திடீர் மறைவு. நாராயணக் கணையை ஏவுவது. அதன்பிறகு கர்ணன் மற்றும் சல்யனின் மறைவு.

அதன்பிறகு துரியோதனன் ஏரிக்குள் மூழ்குவது. பிறகு பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் நடந்த கதையுத்தம். அதன்பிறகு, சரஸ்வதா, புண்ணிய இடங்களின் வர்ணனை மற்றும் வரலாறு. அதன்பிறகு கௌரவர்களின் தீய செயல்களைப் பற்றிய வர்ணனையான செளப்திக பர்வம். அடுத்து ஐசிக பர்வம், "ஜலபிரதனா" முன்னோர்களுக்கு (இறந்தவர்களுக்கான) அஞ்சலி, பெண்களின் அழுகை. அதன் பிறகு

கௌரவர்களுக்கு தகன காரியங்களை விளக்கும் "சிரதா". அதன்பிறகு யுதிஷ்டிரனை வஞ்சகமாக ஏமாற்ற நினைத்து அந்தணனின் உருவத்தில் வந்த ராட்சசன் சார்வாகனின் அழிவு. பிறகு ஞானமுள்ள யுதிஷ்டிரனின் பட்டமேற்பு.

அடுத்து "கிரகபிரவிபாகா", அடுத்து "சாந்தி", அதற்கடுத்து "ராஜதர்மனுசாசனா", அதன்பிறகு "அபதர்மா" பிறகு "மோட்சதர்மா" அடுத்து வருவன "சுகபிரசன அபிகாமனா", பிரம்ம பிரசன்னுசாசனா", துர்வாசரின் மூலம் (அவரின் பிறப்பு), மயனுடன் விவாதம். அடுத்து "அனுசாசனிகா", பிறகு "பீஷ்மர்" மோட்சமடைவது. அதன்பிறகு பாவங்களை அழிக்கும் "குதிரைபலி". அதன்பிறகு தெய்வீக தத்துவங்களைச் சொல்லும் "அனுகீதை". அதன்பின் தொடர்வன "ஆசிரமவாசா", இறந்து போன தங்கள் மக்களின் ஆவியைக் காணும் "புத்ரதர்சனா", அடுத்து நாரதர் வருகை. அடுத்து கொடுமையான குரூரமான சம்பவங்கள் நடக்கும் "மௌசலா". அடுத்து "மஹாபிரஸ்தானிகா" அதன்பிறகு மோட்சமடைதல். அதன்பிறகு வருவது "கீல்வன்சா" புராணம். கடைசியாக வருவன குதூகலமான குழந்தை கிருஷ்ணனும், கம்சனின் அழிவும் அடங்கிய "விஷ்ணு பர்வா". அதன்பிறகு எதிர்காலத்தை முன்னுரைக்கும் "பவிஷ்யபர்வா"

மேற்கண்டவை உயர்ந்தபிறவியான வியாசர் அருளிய நூறு{100} பர்வங்களின் சுருக்கமே. அதன் தொடர்ச்சியாக அவையனைத்தையும் பதினெட்டு{18} பர்வங்களாகப் பிரித்து நைமிச வனத்தில் சூதர் (சௌதி) பின்வருமாறு சொன்னார்.

{1வது பர்வம் சுருக்கம்}

'ஆதிபர்வத்தில் பௌசியா, பௌலோமா, ஆஸ்தீகா, அதிவன்சுவதரா, சம்வா, அரக்கு மாளிகை எரியூட்டல், இடும்பன் வதம், அசுரர்கள் பகன் மற்றும் சித்ரரதன் வதம், திரௌபதி சுயம்வரம், அதைத் தொடர்ந்து அவள் (திரௌபதி) திருமணத்தை முன்னிட்டு நடக்கும் போர், விதுரரின் வருகை, அர்ஜுனன் நாடு கடத்தல், சுபத்திரை அபகரிப்பு, பரிசு மற்றும் சீர்வரிசை, காண்டவ வனம் எரிந்துபோதல், அசுர சிற்பி மயனுடனான சந்திப்பு. பௌசிய பர்வத்தில் உதங்கரின் மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. பௌலோமாவில் பிருகு மைந்தர்களின் மேன்மை சொல்லப்படுகிறது. ஆஸ்தீக பர்வத்தில் கருடன் மற்றும் நாகங்களின் பிறப்பு, ஆழிக் கடைதல் (பாற்கடல் கடைதல்), தெய்வீகக் குதிரை உச்சைசிரவாவின் பிறப்பு, ஜனமேஜயனின் நாகயாகத்தில் விவரிக்கப்படும் பரதனின் பரம்பரை ஆகியன. சம்பவ பர்வத்தில் பல மன்னர்கள், நாயகர்கள் மற்றும் கிருஷ்ண துவைபாயணரின் (வியாசரின்) பிறப்பு, தேவர்கள், அசுரர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள், நாகங்கள், பறவைகள் மற்றும் அனைத்து உயிரினங்களின் பிறப்பு. அடுத்து பரதனின் வரலாறு, அவனது பரம்பரை, கன்வரின் ஆசிரமத்தில் சகுந்தலை இருப்பது, பகீரதி நதியின் பெருமை. சந்தனுவின் இல்லத்தில் வசிக்கலின் பிறப்பும், அவர்கள் மோட்சமடைதலும், மேலும் இந்த பர்வத்தில் பீஷ்மரின் பிறப்பு, மற்ற வசக்களது சக்திகளின் பகுதிகளை தன்னுள் அடக்குவது.

அவரது {பீஷ்மரது} அரச பதவி அண்டுவதில்லை என்ற உறுதியேற்பு, பிரம்மச்சரியம் கொள்வது, சித்திராங்கதனைப் பாதுகாப்பது, அவனது {சித்திராங்கதனது} மறைவிற்குப் பிறகு விசித்திரவீரியனைப் பாதுகாப்பது. அவனை {விசித்திரவீரியனை} அரியணையில் அமர்த்துவது, தர்மதேவன் ஆணிமாண்டவ்யரின் சாபம் பெற்றதால் மனிதனாகப் {விதுரனாகப்} பிறப்பது. வியாசர் மூலம் திருதராட்டிரன் மற்றும் பாண்டுவின் பிறப்பு, பாண்டவர்களின் பிறப்பு, துரியோதனின் திட்டத்தால் பாண்டவர்கள் வாரணாவதம் செல்வது. விதுரரின் எச்சரிக்கை, சுரங்கம் தோண்டுவது, புரோச்சனன் மடிவது, அரக்கு மாளிகை எரிவது, இடும்பியைச் சந்தித்தல், இடும்பனை வதம் செய்வது. கடோதகஜனின் பிறப்பு, பாண்டவர்கள் வியாசரைச் சந்திப்பது, அவரின் ஆலோசனைகளை ஏற்பது, ஏகச்சக்கர நகரத்தில் தலைமறைவாக வசிப்பது, அசுரன் பகன் வதம், திரௌபதி மற்றும் திருஷ்டத்யுமனனின் அமானுஷ்ய பிறப்பு, வியாசரின் அறிவுரைப்படி திரௌபதி சுயம்வரத்தில் பங்கேற்பதற்காக பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் செல்லத் தீர்மானிப்பது. பகீரதி நதிக்கரையில் அங்காரபர்வன் என்ற கந்தர்வனிடம் அர்ஜுனனின் வெற்றி, கந்தர்வன் தபதி, வசிஷ்டர் மற்றும் அவரவரின் வரலாறுகளைச் சொல்வது.

பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலம் செல்வது, அனைத்து மன்னர்கள் முன்னிலையிலும் கொடுத்த குறியை அடித்து, திரௌபதியை வென்றெடுப்பது. சல்லியன், கர்ணன் ஆகியோர் அர்ஜுனனிடம் தோற்பது. மற்ற அரச முடியுள்ளவர்கள் அனைவரும் பீமனிடமும் அர்ஜுனனிடமும் தோற்பது. பலராமனும் கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களை அடையாளம் காண்பது. ஒரு குயவனின் இல்லத்தில் அவர்களைக் காண்பது. திரௌபதி ஐவருக்கு மனைவியாவதா? என்று துருபதன் மறுப்பது. ஐந்து இந்திரர்களைப் பற்றிய அற்புதமான கதை, அசாதாரண திரௌபதி திருமணம், திருதராஷ்டிரனின் மைந்தர்கள் விதுரரைப் பிரதிநிதியாக அனுப்புவது, விதுரர் கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பது, காண்டவபிரஸ்தம் பாண்டவர்களுக்கு ஒதுக்கப்படுவது. அவர்களது பாதி நாடு ஆளுமை, சுந்தன் உபசுந்தன் வரலாறு. யுதிஷ்டிரனும் திரௌபதியும் தனிமையில் இருப்பதைக் கண்டதால் அர்ஜுனன் தானே நாடு கடப்பது, அர்ஜுனன் நாகத்தின் மகளான உலாபியைச் சந்திப்பது, அர்ஜுனன் புண்ணிய தலங்கள் செல்வது. வப்ருவாகனனின் பிறப்பு, பிரபாசா என்ற புண்ணிய தலத்தில் மாதவனும் அர்ஜுனனும் சந்திப்பது. சுபத்திரை கடத்தப்படுதல். சுபத்திரையைச் சீருடன் இந்திரப்பிரஸ்தம் அனுப்பிவைத்தல். அபிமன்யு கருவிலேயே பாடம் கேட்பது. யஜ்ஞசேனிக்கு குழந்தைகள் பிறப்பு, அர்ஜுனன் திரௌபதியுடன் யமுனைக்கு உல்லாசப் பயணம் செல்வது. காண்டிபத்தை அடைதல், காண்டவ வனம் எரிதல், அர்ஜுனனால் மயன் காப்பாற்றப்படுதல். சாரங்கி என்ற நாகம் தீயிலிருந்து தப்பித்து, மந்தபாலன் என்ற முனிவரை ஈன்றெடுத்தல், ஆகியவற்றைக் கொண்டு இந்த முதல் பர்வமான ஆதிபர்வம் இருநூற்றி இருபத்தேழு {227} அதிகாரங்களைக் கொண்டது.

இருநூற்றி இருபத்தேழு {227} அதிகாரங்களில் எட்டாயிரத்தி எண்ணூற்றி எண்பத்தி நான்கு {8884} பாடல்கள் (சுலோகங்கள்) உள்ளன.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 ஆ

{2வது பர்வம் சுருக்கம்}

இரண்டாவது வருவது நீண்ட பகுதியானது சபா பர்வமாகும். இதில் பாண்டவர்கள் கட்டிய அரசவை {சபா மண்டபம்}; லோகபாலகர்கள் குறித்த நாரதரின் வர்ணனை; ராஜதூய யாகத்திற்கான தயாரிப்பு, ஜராசந்த வதம், பாண்டவர்களின் படையெடுப்புகள்; ராஜதூய யாகத்திற்கு மற்ற அரசர்களின் வருகை; சிசுபாலன் வதம், துரியோதனனைப் பார்த்து பீமன் கேலி, துரியோதனனின் கோபம், துக்கம், பொறாமை, சூதாட்டத்திற்கு திட்டமிடல், யுதிஷ்டிரன் சகுனியிடம் தோல்வியுறல், துக்கத்திலிருந்த திரௌபதிக்கு திருதராஷ்டிரன் விடுதலை அளித்தல், துரியோதனன், யுதிஷ்டிரனை மீண்டும் சூதாட அழைத்தல், யுதிஷ்டிரன் தனது தம்பிகளுடன் வனவாசம் புகுதல், இதுவே வியாசரால் அமைக்கப்பட்ட சபா பர்வமாகும்.

இந்த பர்வம் எழுபத்தி எட்டு {78} பகுதிகளாகப் பிரிந்து இரண்டாயிரத்தி ஐநூற்றி ஏழு {2507} பாடல்களுடன் உள்ளது.

{3வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு மூன்றாவதாக வருவது ஆரண்யக பர்வம். இந்த பர்வத்தில் பாண்டவர்கள் யுதிஷ்டிரனைப் பின்தொடர்ந்து கானகம் புகுதல், தெளமியரின் சொல் கேட்டு யுதிஷ்டிரன் சூரிய வழிபாடு செய்தல், சூரியனிடம் அந்தணர்களுக்கு உணவும் நீரும் கொடுக்க அட்சயப் பாத்திரத்தைப் பெறுதல், திருதராஷ்டிரனால் விதுரர் கானகம் புகுவது, விதுரர் வனத்தில் பாண்டவர்களைச் சந்திப்பது, துரியோதனன் பாண்டவர்களுக்கு வனத்திலும் தொந்தரவு கொடுப்பது, வியாசர் அதைத் தடுப்பது, சுரபியின் வரலாறு, மைத்திரேயரின் வரவு, திருதராஷ்டிரனுக்கு மைத்திரேயர் நீதி உரைத்தல், திருதராஷ்டிரனுக்கு மைத்திரேயரின் சாபம், பீமனால் கிரம்மிராவின் வதம், யுதிஷ்டிரன் சகுனியின் வஞ்சகத்தால் சூதாட்டத்தில் தோற்றதைக் கேள்வியுற்ற பாஞ்சாலர்களும் விருஷ்ணி குலத்தவரும் {யாதவ குலத்தவரும்} வருகை.

படம் 29: அகத்தியர்

தனஞ்சயன் {அர்ஜுனன்}, கிருஷ்ணனிடம் தன் கோபத்தைச் சொல்வது, மாதவனிடம் {கிருஷ்ணனிடம்} திரௌபதி தனது துயரை உரைத்தல், கிருஷ்ணன் சமாதானம் செய்தல், சௌவாவின் வீழ்ச்சியை முனிவர் சொல்வது, கிருஷ்ணன் சுபத்திரையையும் அவள் குழந்தையையும் {அபிமன்யுவையும்} துவாரகைக்கு அழைத்துப் போவது, திருஷ்டத்யுமனன் திரௌபதியின் மகனை பாஞ்சலம் அழைத்துப் போவது, அழகான துவைத வனத்திற்கு பாண்டுவின் மைந்தர்கள் செல்வது, பீமன், யுதிஷ்டிரன், திரௌபதி விவாதம், வியாசரின் வருகை, பிராதிசிம்ரிதி என்ற சக்தியை யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தல், பாண்டவர்கள் காம்யக வனம் செல்வது, சக்தி வாய்ந்த அஸ்திரங்களைத் தேடி அர்ஜுனன் அலைவது, வேடுவ ரூபத்தில் இருக்கும் மகாதேவருடன் {சிவனுடன்} அர்ஜுனன் போர்புரிவது, லோகபாலகர்களை அர்ஜுனன் சந்திப்பது, அவர்களிடம் இருந்து ஆயுதங்களைப் பெறுவது,

அர்ஜுனன் இந்திரலோகம் செல்வது, இதைக் கேள்வியுற்ற திருதராட்டிரன் அமைதியிழப்பது.

முனிவர் பிரகதசுவாவிடம் யுதிஷ்டிரனின் அழுகையும், துயருரைப்பும், இந்த இடத்தில்தான் துயர்நிறைந்த நள தமயந்தியின் கதையும், நளனின் குணச்சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன. அதே பெருமுனிவரிடம் இருந்து யுதிஷ்டிரன் பகடையின் (சூதாட்டத்தின்) இரகசியம் அறிதல், மேலுலகிலிருந்து பெருமுனி லோமசர் வருகை, அர்ஜுனன் இந்திரலோகத்தில் இருப்பதைத் தெரிவிப்பது. பாண்டவர்கள் புண்ணிய இடங்களுக்குச் செல்வது. நாரதருடன் புடஸ்டா செல்வது. இந்திரன் கர்ணனிடம் காதணிகளை வாங்குவது, கயாவின் பெருமை, அகத்தியர் வாதாபியை சாப்பிடுவது, அகத்தியர் லோபமுத்திரையுடன் இருப்பது, ரிஷ்யசிங்கர் பிரம்மச்சரியத்தை ஏற்பது, ஜமதக்னி முனிவரின் மைந்தன் இராமனின் {பரசுராமனின்} கதை, கார்த்தவீரியனின் கதை, கைகேயர்களின் கதை, புனித பூமியான பிரபாசத்தில் பாண்டவர்களும் விருஷணிகளும் சந்திப்பது, சுகன்யாவின் கதை, பிருகு முனிவரின் மகன் சியவனனின் கதை, சியவனரின் இளமை, பருந்து புறா கதை, சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் கதை, இந்திரன் சிபியைச் சோதிப்பது, ஜனகரின் யாகத்தில் அஷ்டகவர்க்கத்தின் கதை, அஷ்டவக்கிராவிடம் வண்டி தோல்வியுறுவது, யவகிரீதனின் கதை, நாராயண ஆசிரமத்திற்குப் பாண்டவர்கள் செல்வது, பீமன் கந்தமாதனத்தில் உள்ள வாசமலரைப் பறிக்கச் செல்வது, பீமன் வாழைத்தோப்பில் பவானாவின் குமாரன் அனுமானைச் சந்திப்பது, பீமன் தடாகத்தில் குளித்து மலர்களைப் பறிப்பது, பீமனும், அனுமனும் ராட்சதர்களிடமும் யக்ஷர்களிடம் போரிடுவது, ஜடா என்ற அசுரனை பீமன் வதம் செய்வது, விருஷபர்வாவின் கதை, பாண்டவர்கள் குபேரனைச் சந்திப்பது, ஆயுதங்களைப் பெற்று திரும்பிக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனனை மற்ற பாண்டவர்கள் சந்திப்பது.

படம் 31: ஜயத்ரதன் திரௌபதியை கடத்துதல்

ஹிரண்யபர்வத்தில் நிவாடகவசர்களிடம் அர்ஜுனன் போரிடுவது, ஒரு பெரிய பாம்பு பீமனை அபகரிப்பது, அதன் கேள்விகளுக்கு விடையளித்து யுதிஷ்டிரன் பீமனை மீட்பது, வசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} பாண்டவர்களைச் சந்திப்பது, மார்க்கண்டேயர் வருகை, வேணாவின் மகன் பிருதுவின் வரலாறு, சரஸ்வதி மற்றும் முனிவர் தர்கிபூவின் கதை, மத்சியாவின் கதை, மார்க்கண்டேயர் சொல்லும் கதைகள், இந்திரதியுமனா மற்றும் துன்துமராவின் கதை, பத்தினியின் கதை, அங்கிரசு முனிவரின் கதை, திரௌபதி சத்தியபாமா உரையாடல், துவைதவனத்திற்கு பாண்டவர்கள் திரும்புதல், துரியோதனன் பசுக்களைக் கவர்ந்து பிடிபடுவது, அர்ஜுனன் அவனை {துரியோதனனை} விடுவிப்பது, யுதிஷ்டிரனின் கனவு,

பாண்டவர்கள் காம்யக வனத்திற்கு மறுபடியும் செல்வது விருகிதிரௌனிகாவின் கதை. துர்வாசரின் கதை, ஐயத்ரதன் திரௌபதியைக் கடத்துவது, பீமன் அவனைப் பிடித்து முடியை சிரைப்பது, ராம - ராவண கதை, சாவித்ரியின் கதை, இந்திரன் கர்ணனின் குண்டலங்களைப் பெற்று அதற்கு பதிலாக சக்தி ஆயுதத்தைக் கொடுப்பது. ஆரண்யாவின் கதை. இவையே மூன்றாவது பர்வமான ஆரண்யக பர்வத்தில் வருவன. இருநூற்றி அறுபத்தி ஒன்பது(269) பகுதிகளுக்குள் பதினோராயிரத்தி அறுநூற்றி அறுபத்தி நாலு(11664) பாடல்களைக் கொண்டது இந்த பர்வம்.

{4வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வருவது விராட பர்வமாகும். இதில் பாண்டவர்கள் விராட தேசம் செல்வது, ஒரு பெரிய மரப்பொந்தில் தங்கள் ஆயுதங்களை மறைப்பது. அந்த தேசத்தில் தலைமறைவாக வாழ்வது. திரௌபதியிடம் காமம் கொண்ட கீசகனின் வதம், துரியோதனன் திறமையான உளவாளிகளை நியமிப்பது, பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிக்க உத்தரவிடுவது, உளவாளிகளின் இயலாமை, விராட தேசத்து பசுக்களை கௌரவர்கள் கவர்வது, பீமன் காப்பது, மறுபடியும் பசுக்களை கௌரவர்கள் கவர்வது, அர்ஜுனன் தன்னந்தனியாக அந்தப் படையை வென்று பசுக்களை மீட்பது உத்தரையை தனது மகன் அபிமன்யுவுக்காக விராடனிடம் அர்ஜுனன் பெறுவது ஆகியவை இந்த நான்காவது பர்வமான விராட பர்வத்தில் அடங்கும். பெருமுனி வியாசர் அறுபத்தி ஏழு(67) பகுதிகளாக இதைப் பிரித்து, இரண்டாயிரத்து ஐம்பது(2050) பாடல்களுக்குள் இதை அடக்கியுள்ளார்.

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 இ

{5வது பர்வம் சுருக்கம்}

"ஐந்தாவதாக வருவது உத்யோக பர்வம். உபல்லவ்யா என்ற இடத்தில் பாண்டவர்கள் வெற்றியின் மீது ஆசை கொண்டு இருக்கும்போது, துரியோதனனும் அர்ஜுனனும் ஒரே நேரத்தில் வாசுதேவனிடம் {கிருஷ்ணனிடம்} சென்று "இந்தப் போரில் உன் துணையை எங்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்," என்றனர். கிருஷ்ணன் "மனிதர்களில் முதன்மையானர்களே! ஒருபுறம் நான் போர் புரியாத ஆலோசகராகவும் மற்றொருபுறம் ஒரு அக்ஷௌணி படையும், இதில் உங்கள் இருவரில் யாருக்கு எதைக் கொடுப்பது?" என்றான். முட்டாள்தனம் துரியோதனன் படைகளைக் கோரினான். அர்ஜுனன் போரிடாத ஆலோசகராக கிருஷ்ணனை ஏற்றான். அதன்பிறகு, மதுராவின் மன்னன் {சல்யன்} பாண்டவர்களுக்குத் துணையாக படையை அனுப்ப, அதை துரியோதனன் வஞ்சகமாக தனது விருந்தோம்பலை அளித்து வரம் கேட்கிறான். வரமாக

படம் 32: துரியோதனன் சல்யனிடம் வரமாக படையைக் கேட்டல்

படம் 33: கிருஷ்ணன் அமைதியை வேண்டதல்

சல்யனின் துணையைக் கொண்ட நிகழ்ச்சி வருகிறது. சல்யன் துரியோதனனிடம் இப்படி வார்த்தையைக் கொடுத்துவிட்டு பாண்டவர்களிடம் வந்து நடந்த நிகழ்ச்சியையும் சொல்லி, இந்திரனின் வெற்றிக் கதை ஒன்றையும் சொல்லி பாண்டவர்களைத் தேற்றுகிறான்.

அதன்பிறகு, பாண்டவர்களின் புரோகிதர் கௌரவர்களிடம் செல்லுதல் வருகிறது. அதன்பிறகு மன்னன் திருதராஷ்டிரனிடம் பாண்டவர்களின் புரோகிதர் சொல்லும் இந்திரனின் வெற்றிக்கதையைக் கேட்ட பின் தனது புரோகிதரான சஞ்சயனை பாண்டவர்களிடம் அமைதியேற்பட அனுப்புகிறான். இங்கேதான் பாண்டவர்களையும், வாசுதேவனையும்

{கிருஷ்ணனையும்} அவர்களது நண்பர்களையும் பற்றிக் கேள்விப்படும் திருதராட்டிரனின் தூக்கமற்ற நிலை விபரிக்கப்படுகிறது. இந்த நேரத்தில்தான் உண்மை பிறழாத விதுரர் திருதராட்டிரனிடம் நல்ல ஆலோசனைகளைக் கூறும் சம்பவம் வருகிறது. மேலும் இந்த இடத்தில்தான் கவலையில் மூழ்கியிருக்கும் மன்னனிடம் {திருதராஷ்டிரனிடம்} ஆன்மிகத் தத்துவங்களின் உண்மைத் தன்மையை விபரிக்கிறார். அடுத்த நாள் காலையில் சஞ்சயன், வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} மற்றும் அர்ஜுனனின் உடல் மற்றும் மனக் குறிப்புகளைப் பற்றி மன்னனிடம் {திருதராஷ்டிரனிடம்} தெரிவிக்கிறான்.

அப்போதுதான் அன்பாலும், அமைதிக்கான ஆசையிலும் உந்தப்பட்டு ஒப்புயர்வற்ற கிருஷ்ணன், தானே கௌரவத் தலைநகரான அஸ்தினாபுரத்திற்குச் சென்று அமைதியை வேண்டுகிறான். இரு தரப்புக்கும் நன்மையைத் தரக்கூடிய கிருஷ்ணனின் ஆலோசனைகள் துரியோதனனால் மறுக்கப்படுகிறது.

இந்த இடத்தில் தம்வோத்வவாவின் கதை சொல்லப்படுகிறது. உயர்ந்த உள்ளங்கொண்ட மதுலி தனது மகளுக்குக் கணவனைத் தேடுகிறான். அதன்பிறகு கலவ முனிவரின் கதை வருகிறது, அதன்பிறகு பிதுலனின் பயிற்சிகளும் ஒழுக்கமுறைகளும் வருகின்றன. மன்னர்களின் முன்னிலையில், துரியோதனன் மற்றும் கர்ணனின் தீச்சொற்களைப் பொறுக்காது தனது யோக வலிமையால் கிருஷ்ணன் விஸ்வரூபக் காட்சி தருகிறான். அதன்பிறகு கிருஷ்ணன் தனது தேரில் கர்ணனை அழைத்துப் போய் அறிவுரை கூறுகிறான். கர்ணன் தனது பெருமையால் அதை மறுக்கிறான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்தினாபுரத்துப் பகைவர்களிடமிருந்து உபல்லவ்யத்திற்குத் திரும்பி பாண்டவர்களிடம் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை விபரிக்கிறான். அதன்பிறகு பகைவர்களை அடக்குபவர்களான பாண்டவர்கள் போருக்குத் தேவையான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்கின்றனர். அதன்பிறகு இருதரப்பிலிருந்தும் போருக்கு எப்படித் தயாராகி போர்க்களம் நோக்கி வந்தனர் என்ற விபரிப்பு வருகிறது. போருக்கு முன்பு உலூகனை துரியோதனன் பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்புகிறான். பல்வேறு பிரிவுகளின் தேரோட்டிகள் கதை அதன்பிறகு வருகிறது. அதன்பிறகு அம்பையின் கதை. போர் தயாரிப்புகளும், அமைதி ஏற்பாடுகளுமான இவையனைத்தும் மஹாபாரதத்தின் ஐந்தாவது பர்வமான உத்யோக பர்வத்தில் வருகின்றன. ஓ துறவிகளே! மாமனிதர் வியாசர் நூற்று எண்பத்து ஆறு{186} பிரிவுகளில் ஆறாயிரத்து அறுநூற்று தொண்ணூற்று எட்டு{6698} பாடல்களில் விபரித்துள்ளார்.

6வது பர்வம் சுருக்கம்

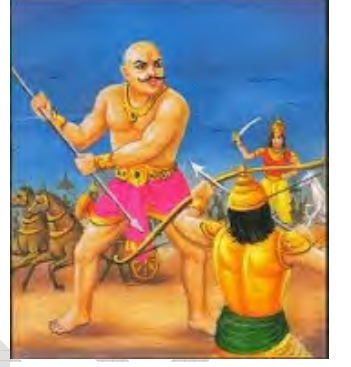
"அதன்பிறகு சொல்லப்பட்டிருப்பது அற்புதமான நிகழ்வுகள் கொண்ட பீஷ்ம பர்வம். ஜம்பு என்ற இடம் உருவான வரலாறை சஞ்சயன் கூறுவது, யுதிஷ்டிர சேனையின் பெரிய பின்னடைவும், பத்து நாட்கள் நடந்த கொடூரப் போரும் வருகின்றன. உயர்ந்த உள்ளங்கொண்ட வாசுதேவன் {கிருஷ்ணன்} பாட்டனுக்காக விட்டுக்கொடுக்கும் அர்ஜுனனின் தந்திரத்தை அவனிடம் இருந்து விரட்டுகிறான். அர்ஜுனனைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் திட்டி, பீஷ்மரைத் தானே கொல்வதாகக் கூறுகிறான் கிருஷ்ணன். அர்ஜுனன் சிகண்டியைத் தன் முன்னால் நிறுத்தி பீஷ்மரைத் தனது கூர்மையானக் கணைகளால் துளைக்கிறான். பீஷ்மர் தேரிலிருந்து விழுகிறார். பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் கிடக்கிறார். இந்தப் பெரிய பர்வமானது மஹாபாரதத்தில் ஆறாவது பர்வமாக அறியப்படுகிறது. நூற்றுப் பதினேழு{117} பிரிவுகளில், ஐயாயிரத்து எண்ணூற்று எண்பத்தெட்டு{5888} பாடல்களில் இவையனைத்தும் விபரிக்கப்படுகின்றன.

7வது பர்வம் சுருக்கம்

"அதன்பிறகு அற்புதமான நிகழ்வுகள் நிறைந்த பர்வமாகிய துரோண பர்வம் வருகிறது. முதலில் துரோணரிடம் படைத் தலைமையை ஒப்படைப்பது, யுதிஷ்டிரனைப் பிடிப்பதாக துரியோதனனைத் திருப்திப் படுத்துவதற்காக துரோணர் சூளுரைப்பது. சனசப்தகர்களையும் பகதத்தர்களையும் அர்ஜுனன் வீழ்த்துவது, தனியாக ஆதரவில்லாமல் ஜெயத்திரதன் உட்பட பல வீரர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு அபிமன்யு மரணமடைதல், மகனின் மரணத்திற்கப்பால் அர்ஜுனன் ஏற்படுத்திய அழிவு. ஜெயத்திரதனின் முடிவு. யுதிஷ்டிரனின் உத்தரவின் பேரில் பீமன் மற்றும் சாத்யகியின் கௌரவப்படைக்குள் புகுந்து அர்ஜுனனைத்

தேடுவது. மீண்டிருந்த சனசப்தகர்களின் அழிவு. அலம்புஷன், சுருதயு, ஜலசந்தன், சோமதத்தன், விராடன், தேர்ப்படைப் போராளி துருபதன்,

கடோதகஜன் இன்னும் மற்றவர்களின் மரணங்கள் துரோண பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. அஸ்வத்தாமன் தனது தந்தையின் மரணத்தால் கோபங்கொண்டு நாராயணக் கணையை ஏவுதல். மூன்று நகரங்களை அழித்ததில் ருத்ரனின் பெருமை. கிருஷ்ணன் மற்றும் அர்ஜுனனின் பெருமைகளை வியாசர் வந்து விபரித்தல் ஆகியவை, மஹாபாரதத்தின் ஏழாவது பர்வமான துரோண பர்வத்தில் வருகின்றன. மொத்தம் நூற்று எழுபது {170} பிரிவுகளில் எட்டாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஒன்பது {8909} பாடல்களில் இவை பராசர மைந்தன் வியாசரால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

படம் 34: கர்ணனால் கடோதகஜன் மரணம்

சங்கிரக பர்வம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 2 ஈ

{8வது பர்வம் சுருக்கம்}

"இதன் பிறகு அற்புதமான கர்ண பர்வம் வருகிறது. சல்யன் கர்ணனுக்குத் தேரோட்டியாகப் பணியமர்த்தப் பட்டது. திரிபுரா என்ற அசுரனின் வீழ்ச்சி பற்றிய வரலாறு, போருக்குப் புறப்படுமுன்பு கர்ணனுக்கும் சல்யனுக்கும் இடையே நடந்த வாக்குவாதம், அன்னத்தையும் காக்கையையும் ஒப்பிட்டு கர்ணனை அவமானப்படுத்த கதை சொல்வது, அஸ்வத்தாமன் கையால் பாண்டியன் இறப்பது, தண்டசேனா மற்றும் தார்தாவின் மரணம்.

ஆபத்து என்றறிந்தும் கர்ணனிடம் தனித்து யுதிஷ்டிரன் போர் புரிவது, அர்ஜுனனும் யுதிஷ்டிரனும் கோபத்துடன் பேசிக்கொள்வது, கிருஷ்ணன் அவர்களை அமைதிப்படுத்தல் ஆகியன இந்தப் பர்வத்தில் வருகின்றன. பீமன் துட்சாசனனுடைய மார்பைக் கிழித்து, அவனுடைய இருதயத்தின் இரத்தத்தைக் குடிக்கும் காட்சி விபரிக்கப்படுகிறது. பின்பு அர்ஜுனன் நேருக்கு நேராக கர்ணனிடம் போர் புரிந்து அவனை (கர்ணனை) வீழ்த்துவது வருகின்றது. மஹாபாரதத்தின் எட்டாவது {8} பர்வமான இந்தப் பர்வம் அறுபத்து ஒன்பது {69} பிரிவுகளில் நாலாயிரத்து தொண்ணூற்று அறுபத்து நான்கு {4964} பாடல்களில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

{9வது பர்வம் சுருக்கம்}

அடுத்ததாக அற்புதமான பர்வமான சல்ய பர்வம். எல்லா பெரிய வீரர்களும் வீழ்ந்த நிலையில் மதுரா மன்னன் சல்யன் கௌரவப்படைக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்படுகிறான். பலப் போர்வீரர்களின் போர்க்காட்சிகள் இந்த பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. சல்யன், யுதிஷ்டிரனின் கையில் வீழ்கிறான். இந்த பர்வத்தில்தான் சகாதேவனின் கையால் சகுனி மரணத்தைத் தழுவுகிறான். படையில் சிறு குழுக்களே எஞ்சியிருக்க துரியோதனன் ஏரிக்குச் சென்று தன்னை தண்ணீருக்கிடையில் மறைத்துக் கொள்கிறான். பீமன் எப்படி தனது தந்திரத்தால் துரியோதனனை இகழ்ந்த வார்த்தைகளால் பேசி அவனை வெளியே வர வைக்கிறான், என்ற விபரிப்பு. அதன் பிறகு பீம துரியோதன கதாயுதப் போர் துவங்குகிறது, துரியோதனனை பீமன் தொடையில் அடித்து வீழ்த்துகிறான். இவை அனைத்தும் இந்த பர்வத்தில் வருகின்றன. மொத்தம் ஐம்பத்து ஒன்பது {59} பிரிவுகளில் மூவாயிரத்து இருநூற்று இருபது {3220} பாடல்களில் வியாசர் இவற்றை விபரிக்கிறார்.

{10வது பர்வம் சுருக்கம்}

இதன் பிறகு வருவது பயமுறுத்தும் நிகழ்வுகள் கொண்ட சௌப்திக பர்வம். பாண்டவர்கள் சென்றவுடன் பெரிய வீரர்களான கிருதவர்மன், கிருபர், துரோண மைந்தன் ஆகியோர் தொடை உடைந்து, இரத்தத்தில் நனைந்து கிடக்கும் துரியோதனனைக் காண்கின்றனர். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட துரோணரின் மைந்தன் {அசுவத்தாமன்} கோபங்கொண்டு "பாஞ்சாலர்கள், திருஷ்டத்யுமனன், பாண்டவர்கள் மற்றும் அவர்களின் கூட்டாளிகளைக் கொல்லாமல் போர்க் கோலம் அகற்றுவதில்லை" என்று சபதமேற்கிறான். மூவரும் துரியோதனனை விட்டுவிட்டு கதிர் அடங்கும் வேளையில் கானகத்துக்குள் நுழைகின்றனர்.

படம் 35: அசுவத்தாமன்

ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியில் அவர்கள் மூவரும் உட்கார்ந்திருக்கையில், ஒரு ஆந்தை பல காக்கைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கொல்வதைக் காண்கின்றனர். இந்தக் காட்சியைக் கண்ட அசுவத்தாமன், இதயம் நிறைந்த கோபத்தால் பாஞ்சாலர்களைப் பழி வாங்குவது என்று உறுதி செய்கிறான். பாஞ்சாலர்கள் கொட்டகையின் வாசலை ஒரு இராட்சசன் காவல் காக்கிறான். அசுவத்தாமனின் போர்க்கருவிகள் அவனிடம் செயலிழப்பதைக் கண்டு மனதில் முக்கண் ருத்திரனை வழிபட்டு அவரைக் குளிர்விக்கிறான். பிறகு கிருதவர்மனையும், கிருபரையும் அழைத்துக் கொண்டு இரவு வேளையில் யாரும் எதிர்பாராத நேரத்தில் திரௌபதி மைந்தர்கள் அனைவரையும், திருஷ்டத்யுமனுடன் கூடிய பாஞ்சாலர்கள் அனைவரையும் அவர்களது உறவினர்களுடன் சேர்த்துக் கொல்கிறான். ஐந்து பாண்டவர்களையும், சாத்யகியையும் தவிர்த்து மற்ற அனைவரும் மாள்கின்றனர். மைந்தர்கள், தமையன், தந்தை ஆகியோரின் பிரிவால் துயருற்ற திரௌபதி உண்ணாதிருந்து சாக முடிவு செய்து, தனது கணவர்களின் முன்னால் அமர்கிறான்.

திரௌபதியின் வார்த்தைகளால் இரக்கமடைந்த பீமசேனன், தனது கதையை எடுத்துக் கொண்டு அசுவத்தாமனைத் தேடுகிறான். பீமசேனன் மீதிருக்கும் பயத்தாலும் விதியின் வசத்தாலும் அசுவத்தாமன் பாண்டவர்கள் அனைவரையும் அழிக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்து தெய்வீகக் கணையொன்றை ஏவுகிறான். கிருஷ்ணன் அசுவத்தாமனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு "இது நடக்காது" என்று சொல்லி அந்தக் கணையை அர்ஜுனனைக் கொண்டு செயலிழக்க வைக்கிறான். துவைபாயணரும் {வியாசரும்}, கிருஷ்ணனும் மாறி மாறி அசுவத்தாமனுக்கு சாபம் கொடுக்கின்றனர். அசுவத்தாமனிடம் அவனது தலையில் பிறப்பிலிருந்தே இருக்கும் நகையொன்றை அறுத்தெடுத்து, அவனைத் துரத்தி விட்டு, துயரத்தில் இருக்கும் திரௌபதியின் முன்பு தங்கள் வெற்றி குறித்து பெருமை கொள்கின்றனர் பாண்டவர்கள்.

இப்படித்தான் பத்தாவது {10} பர்வமான சௌப்திக பர்வம் சொல்லப்படுகிறது. மொத்தம் பதினெட்டு {18} பிரிவுகளில் எண்ணூற்று எழுபது {870} பாடல்களில் சௌப்திக பர்வத்தை விபரிக்கிறார் வியாசர். இந்த பர்வத்தில் சௌப்திக மற்றும் ஐவிக பர்வங்கள் பெருமுனிவரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

{11வது பர்வம் சுருக்கம்}

இதன்பிறகு துயர் நிறைந்த ஸ்த்ரீ பர்வம் சொல்லப்படுகிறது. மைந்தர்களின் பிரிவால் துயருற்றிருந்த, தீர்க்கதரிசனப் பார்வை கொண்ட திருதராட்டிரன் முன்னால் "இது பீமன்" என்று கிருஷ்ணன் ஒரு இரும்புச் சிலையைக் காட்ட, பீமன் மீதிருந்த கோபத்தால் அந்தச் சிலையை இறுகப் பற்றித் தூள் தூளாக்குகிறான் திருதராட்டிரன். விதுரன் திருதராட்டிரனின் கோபத்தை அமைதிப்படுத்தி, உலகப்பற்றை விடச் சொல்லி அறிவுறுத்துகிறான்.

படம் 36: பீமன் இரும்புச் சிலையை நொறுக்கும் திருதராட்டிரன்

அடுத்து திருதராட்டிரன் தனது இல்லத்தில் உள்ள பெண்மணிகளை அழைத்துக் கொண்டு போர் நடந்த இடத்திற்கு செல்லுதல் விபரிக்கப்

படுகிறது. காந்தாரியும் திருதராட்டிரனும் கோப மிகுதியால் மயக்கம் கொண்டு நினைவிழப்பது. கூடித்திரியப் பெண்மணிகள் திரும்பிவராத தங்கள் கணவர்களைத் தேடிக் கொண்டு போர்பூமிக்கு வந்து சடலங்களைத் தேடுவது. கிருஷ்ணன் காந்தாரிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்வது. சடலங்களுக்கு யுதிஷ்டிரன் இறுதிச்சடங்கு செய்வது, குந்தி கர்ணனைத் தனது மகன் என்று வெளிப்படுத்துவது.

இவையனைத்தும் இந்த பதினொராவது பர்வமான ஸ்த்ரீ பர்வத்தில் விபரிக்கப்படுகின்றன. உணர்வுள்ள நெஞ்சங்களில் கண்ணீரை வர வைக்கும் பர்வம் இது. மொத்தம் இருபத்து ஏழு {27} பிரிவுகளில் எழுநூற்று எழுபத்தைந்து {775} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{12வது பர்வம் சுருக்கம்}

பனிரெண்டாவதாக சாந்தி பர்வம் வருகிறது. யுதிஷ்டிரன் தனது உறவினர்களைக் கொன்றதைக் குறித்து வருந்துவது. பீஷ்மர் அம்புப் படுக்கையில் படுத்தபடியே அரசனின் கடமைகளை விளக்கி, பீஷ்ம நீதியை அளிப்பது ஆகியன இந்த பர்வத்தில் வருகின்றன.

மொத்தம் முந்நூற்று முப்பத்தொன்பது {339} பிரிவுகளில் பதினாலாயிரத்து எழுநூற்று முப்பத்திரண்டு {14732} பாடல்களில் இது விபரிக்கப்படுகிறது.

படம் 37: பீஷ்ம நீதி

{13வது பர்வம் சுருக்கம்}

வரிசையில் அடுத்தது அனுசாசன பர்வம். பீஷ்ம நீதியைக் கேட்டு யுதிஷ்டிரன் எப்படி தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டான், நீதிகளுக்கும், தர்மங்களுக்கும், பொருளீட்டு தர்மங்களுக்குமான விதிகள், தனிப்பட்ட கடமைகள் பற்றி இந்த பர்வத்தில் அலசப்படுகின்றன. இந்த பர்வத்தில் அந்தணர்கள் மற்றும் பசுக்களின் பெருமைகள் பலவாறாக அலசப்படுகின்றன. காலம் மற்றும் இடத்தின் பரிமாணங்கள் குறித்தும் இந்த பர்வம் விரிவாக அலசுகிறது. பீஷ்மர் நல்லுலகம் செல்வது இந்த பர்வத்தில் வருகிறது. இந்த பதிமூன்றாவது பர்வத்தில் பலதரப்பட்ட மனிதர்களின் கடமைகள் குறித்த நிறைய விளக்கங்கள் உள்ளன. நூற்று நாற்பத்தாறு {146} பிரிவுகளில் எட்டாயிரம் {8000} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{14வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வருவது பதினான்காவது பர்வமான அஸ்வமேதிக பர்வம். இதில் சம்வர்தா மற்றும் மருதாவின் அற்புதமான கதை விபரிக்கப்படுகிறது. பாண்டவர்கள் தங்கப் புதையலைக் கண்டடைவது. அஸ்வத்தாமனின் கணையால் கருவில் எரிந்து போன குழந்தையை கிருஷ்ணன் மீட்டெடுத்து பரீகூழித்தாகப் பிறப்பிப்பது, குதிரை வேள்விக்கான போரில் அர்ஜுனனின் பல நாடுகளைப் பிடிப்பது.

சித்திராங்கதனின் மைந்தன் வப்ருவாகனனுடன் அர்ஜுனன் போர். குதிரை வேள்வியில் கீரிப்பிள்ளையின் செயல்பாடு ஆகியன அஸ்வமேதிக பர்வத்தில் வருகின்றன. நூற்று மூன்று {103} பிரிவுகளில் மூவாயிரத்து முன்னூற்று இருபது {3320} பாடல்களில் இந்த பர்வம் விபரிக்கப்படுகிறது.

{15வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வருவது பதினைந்தாவது பர்வமான ஆசிரமவாசிகா பர்வம். திருதராட்டிரன் நாட்டைத்துறந்து தனது மனைவி காந்தாரி மற்றும் விதுரனுடன் கானகமேகுவது. என்றும் மூத்தவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் பிருதை (குந்தி) இதைக் கண்டு தனது மைந்தர்களின் (பாண்டவர்களின்) அவையைத் துறந்து அவர்களுடன் தானும் சேர்ந்து கானகமேகுவது. தனது பிள்ளைகள் மற்றும் பேரப்பிள்ளைகளின் ஆவிகளுடன் மன்னன் திருதராட்டிரன் உரையாடுவது ஆகியன ஆசிரமவாசிக பர்வத்தில் வருகின்றன. அதன்பிறகு கவலைகளை விடுத்து புண்ணியமளிக்கும் காரியங்களில் திருதராட்டிரன் இறங்குவது. விதுரன் அருள்நிலையை

அடைவது. கவல்களின் புதல்வன் சஞ்சயன் இந்த பர்வத்தில் அருள் நிலையை அடைகிறான். யுதிஷ்டிரன் நாரதரின் வருகையால் விருஷ்ணி குல {யாதவ குல} அழிவைப் பற்றி அறிகிறான். இந்தப் பர்வம் நாற்பத்திரண்டு {42} பகுதிகளில், ஆயிரத்து ஐநூற்று ஆறு {1506} பாடல்களில் விபரிக்கப்படுகிறது.

{16வது பர்வம் சுருக்கம்}

அதன்பிறகு வலிநிறைந்த நிகழ்வுகள் கொண்ட மௌசல பர்வம். இதில், ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் சிங்கம் போன்ற இருதயம் கொண்ட, பலப் போர்களங்களில் பெற்ற விழுப்புண்களை மார்பில் கொண்ட, விருஷ்ணி குல {யாதவ குல} நாயகர்கள் குடிவெறியில் ஒருவரை ஒருவர் கோரைப் புற்களால் அடித்துக் கொண்டு உப்புக்கடலருகே அழிந்து போதல், பலராமரும் கிருஷ்ணனும் தங்கள் குலம் அழிந்து போவதைக் கண்டுவிட்டு அவர்கள் நேரமும் வந்ததெனத் திரும்புதல். அர்ஜுனன் துவாரகைக்குச் சென்று விருஷ்ணிகள் இல்லாத நகரத்தின் வெறுமையைக் கண்டு துயருறுதல். வாசுதேவனின் {கிருஷ்ணனின்} இறுதிச் சடங்குகளை முடித்து விட்டு கடற்கரை அருகே தாங்கள் குடித்த இடத்திலேயே மாண்டு கிடக்கும் விருஷ்ணிகளின் சடலங்களைத் தகனம் செய்துவிட்டு கிருஷ்ணன் மற்றும் பலராமன் ஆகியோரது சடலங்களைத் தகனம் செய்கிறான் அர்ஜுனன். துவாரகையில் இருந்து பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அர்ஜுனன் அழைத்துக் கொண்டு வரும் வேளையில் கள்ளர்களிடம் அகப்படுகிறான். தனது காண்டீபம் மற்றும் தனது தெய்வீகக் கணைகள் செயலிழந்ததை உணர்கிறான். வியாசரிடம் ஆலோசனை செய்து, யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று சன்யாச தர்மத்தை ஏற்கப்போவதாகச் சொல்கிறான்.

இதுதான் பதினாறாவது {16} பர்வமான மௌசல பர்வம். எட்டு {8} பகுதிகளில் முன்னூற்று இருபது {320} பாடல்களில் இந்தப் பர்வத்தை விளக்குகிறார் வியாசர்.

{17வது பர்வம் சுருக்கம்}

அடுத்தது, மஹாபிரஸ்தானிகா, பதினேழாவது பர்வம் {17}. மனிதர்களில் சிறந்தவர்களான பாண்டவர்கள் தங்கள் நாட்டைத் துறந்து திரௌபதியிடம் சென்று கடைசி நெடும்பயணத்திற்கு (மஹாபிரஸ்தானம்) அழைக்கின்றனர். கடலில் சிவப்பு நீரில் இருந்து வெளிப்படும் அக்னியை சந்திக்கின்றனர். அக்னி தேவனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அர்ஜுன் அக்னியை வலம் வந்து தெய்வீக ஆயுதமான காண்டீபத்தை அவனிடம் ஒப்படைக்கிறான். ஒருவர் பின் ஒருவராக விழும் தனது தம்பிகளையும் அடுத்து விழும் திரௌபதியையும் விட்டு விட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் யுதிஷ்டிரன் செல்கிறான். இதுவே மஹாபிரஸ்தானிக பர்வமாகும். இது மூன்று{3} பகுதிகளில் முன்னூற்று இருபது {320} பாடல்களில்விபரிக்கப்படுகிறது.

{18வது பர்வம் சுருக்கம்}

படம் 38: யுதிஷ்டிரனுக்கு நாய் உருவில் வந்த தர்மதேவன் காட்சி அளித்தல்

அடுத்து வரும் பர்வம் இயல்புமீறிய தெய்வீக நிகழ்வுகள் கொண்ட சுவர்க்க பர்வம். யுதிஷ்டிரனை அழைத்துப் போக தெய்வலோகத் தேர் வந்தும், தன்னுடன் கடைசி வரை வந்த நாய் மீது ஏற்பட்ட அன்பால் அதில் ஏற மறுக்கிறான். யுதிஷ்டிரனின் நேர்மையை மெச்சி தனது மாற்றருவத்தைக் களைத்து தர்மதேவன் காட்சி அளிக்கிறான்.

அதன் பிறகு நல்லுலகம் ஏறும் வழியில் மிகுந்த வலியை உணர்கிறான் யுதிஷ்டிரன். தெய்வீகத் தூதுவர் நரகத்தைக் காண்பிக்கின்றனர். யமனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இடத்தில் யுதிஷ்டிரன் தனது தம்பிகளின் இருதயம் பிளக்கும் அழுகுரல்களைக் கேட்கிறான். பிறகு தர்மதேவதையும் இந்திரனும் பாவிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தைக் காண்பிக்கின்றனர். அதன்பிறகு கங்கையில் மூழ்கி தனது பூவுடலைத் துறந்து இந்திரன் முதலான தேவர்களுடன் இன்பமயமாக இருக்கிறான் யுதிஷ்டிரன்.

இந்த பர்வம் ஆறு {6} பகுதிகளாக இருநூற்று ஒன்பது {209} பாடல்களில் விபரிக்கப்படுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்டவை பதினெட்டு {18} பர்வங்களின் சுருக்கமாகும். பிற்சேர்கையில் ஹரி வம்சம், வவிஷ்யா ஆகியன வருகின்றன. ஹரி வம்சத்தில் பனிரெண்டாயிரம் {12000} பாடல்கள் உள்ளன. இது பர்வ சங்கரஹா என்ற பகுதியின் அங்கமாகும்.

சௌதி சொன்னார் "பதினெட்டு {18} அசௌாணி படைகள் இந்தப் போரில் கலந்து கொண்டன. இந்தப் போர் பதினெட்டு {18} நாட்கள் கொடூரமாக நடந்தது. ஒருவன் நான்கு வேதங்களும் அங்கங்களும் உபநிஷத்துகள் அத்தனையும் அறிந்தும் பாரதம் அறியவில்லை என்றால் அவனை விவேகமுள்ளவன் என்று கருத முடியாது. ஒப்பற்ற நுண்ணறிவுள்ள வியாசர் பொருள், அறம் மற்றும் இன்பம் ஆகியவற்றை விளக்கி பாரதத்தைப் படைத்தார். இந்த வரலாற்றைக் கேட்டவர்கள் வேறு வரலாறுகளை எவர் சொன்னாலும் கேட்க விரும்பார். கோகிலப் பறவையின் இனிமையானக் குரலைக் கேட்ட எவரும் காக்கையின் அலறலைக் கேட்க விரும்பார். எப்படி ஐம்பூதங்களால் மூன்று உலகங்களும் உண்டாயிற்றோ, அப்படியே பல புலவர்களின் திறமைகள் இந்த அற்புதமானத் தொகுப்பால் வளர்கின்றன (உண்டாகின்றன)."

"எப்படி நான்கு வகையான உயிரினங்களும் தான் வசிக்க ஒரு வெளியை நாடி இருக்கின்றனவோ அப்படியே எல்லா புராணங்களும் இந்த வரலாற்றை நாடியே உள்ளன. எப்படி புலன்கள் அத்தனையும் மனத்தைச் சார்ந்து இருக்கின்றனவோ அப்படியே அனைத்து நற்செயல்களும் நற்பண்புகளும் இந்த ஆய்வைச் சார்ந்து இருக்கின்றன. இந்த வரலாற்றுடன் இணைப்பில்லாத ஒரு கதையும் தற்கால உலகத்தில்கூட காணக்கிடைக்காது. எல்லாப் புலவர்களும், அடிமைகள் தங்கள் முதலாளிகளை எப்படிக் கொண்டாடுவார்களோ அப்படி பாரதத்தைக் கொண்டாடுவார்கள். எப்படி இல்லற தர்மத்தை மற்ற மூன்று தர்மங்கள் விஞ்ச முடியாதோ அப்படி இந்தப் பாடல் தொகுப்பை எந்தப் பாடலாசிரியரின் பாடல்களும் விஞ்ச முடியாது."

"ஓ துறவிகளே, செயலற்றத் தன்மையை உலுக்குபவர்களே, உங்கள் இருதயம் அறத்தில் நிலைத்திருக்கட்டும். அடுத்த உலகத்திற்குச் செல்பவனுக்கு ஒரே உற்ற நண்பன் அறமே. பொருளையும் மனைவிமாரையும் கொண்டாடும் மிகுந்த புத்திசாலிகள் கூட அவற்றைத் தனது உடைமையாக்க இயலாது. துவைபாயணரின் {வியாசரின்} உதடுகளால் உச்சரிக்கப்பட்ட பாரதம் தன்னிகரில்லாதது. அது தன்னியல்பிலேயே புனிதமானதும் அறம் சார்ந்ததுமாய் இருக்கிறது. இது பாவங்களை அழித்து நன்மைகளைத் தருகிறது. இந்த பாரதம் உரைக்கப்படும் போது கேட்ட யாவரும் புஷ்கரா நதியில் நீராட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு அந்தணன் பகலில் தனது புலன்களால் செய்த பாவங்கள், மாலையில் பாரதம் படிப்பதால் விலகுகின்றன."

"செயல்களால், சொற்களால், மனத்தால் செய்யும் பாவங்கள் அதிகாலையில் பாரதம் படிப்பதால் விலகுகின்றன. ஆயிரம் பசுக்களை அதன் கொம்புகளில் தங்கத் தகடு பொருத்தி வேதம் மற்றும் அனைத்துத் துறைகளையும் அறிந்த அந்தணனுக்கு பரிசளிக்கும் ஒருவனும், தினமும் பாரதத்தைக் கேட்பவனும் ஒரே கதியையே அடைகின்றனர். எப்படி கப்பல் வைத்திருப்பவனால் கடலைக் கடக்க முடிகிறதோ, அப்படியே இந்த பெரிய வரலாற்றை பர்வ சங்கரஹா என்ற இந்தப் பகுதி கடக்க உதவும்."

மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வத்தில் வரும் சங்கரஹா பர்வம் என்ற இந்தப் பகுதி இப்படியே நிறைவடைகிறது.

நீதி கேட்ட நாயின் சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 அ

(பௌஷ்ய பர்வம்)

சௌதி சொன்னார், "பரீக்ஷித்தின் மகன் ஜனமேஜயன் தனது தம்பிகளுடன் குருக்ஷேத்திரத்தின் சமவெளியில் ஒரு பெரிய வேள்வியை நடத்திக்கொண்டிருந்தான். சுருதசேனா, உக்ரசேனா, பீமசேனா ஆகியோர் அவனுடன் பிறந்த மூன்று தம்பிகளாவர். அப்படி அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கும் சமயத்தில், சரமா என்ற தெய்வீக பெண்நாயின் குட்டி, அந்த வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தது. ஜனமேஜயனின் தம்பிகள் மூவரும், அந்தக் குட்டியை நையப் புடைத்து விரட்டிவிட்டனர்.

படம் 39: ஜனமேஜயன் தம்பிகள் மூவர் அடிபட்ட நாய்

அந்தக் குட்டியும் வலியால் கதறிக்கொண்டே தனது தாயிடம் சென்றது. அதன் தாய் "ஏன் அழுகிறாய்? யார் உன்னை அடித்தது?" என்று கேட்டது. இப்படிக் கேட்கப்பட்ட அந்தக் குட்டி "நான் ஜனமேஜயனின் தம்பிகளால் அடித்து விரட்டப்பட்டேன்" என்றது. அதற்கு குட்டியின் தாய் "நீ ஏதாவது தவறு செய்து உன்னை அடித்தார்களா?" என்று கேட்டது. "நான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. வேள்விக்கு வைத்திருந்த நெய்யை எனது நாவால் தொடவில்லை. அதன் பக்கம்கூட நான் பார்க்கவில்லை" என்றது குட்டி. அத்தனையும் கேட்ட குட்டியின் தாய் சரமா, தனது குட்டியின் துயரைப் பொறுக்கமுடியாமல், ஜனமேஜயனும் அவனது தம்பிகளும் இருக்கும் அந்தப் பெரிய வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு வந்தது. ஜனமேஜயனிடம் கோபத்துடன் "இவன் எனது மைந்தன், உனது வேள்வியின் நெய்யை இவன் நாவால் தொடவில்லை, அதன் பக்கமே பார்வையைச் செலுத்தவில்லை. எக்குற்றமும் செய்யாதிருக்க, இவன் தண்டிக்கப்பட்டது எவ்வாறு? " என்று கேட்டது. அவர்கள் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. பிறகு சரமா "எக்குற்றமும் செய்யாத என் மைந்தன் உங்களால் அடிக்கப்பட்டான். ஆகையால் நீ அறியாதிருக்கும்போது உன்னை தீமை வந்தடையட்டும்." என்று சபித்தது.

"தெய்வீகப் பெண் நாய் சரமாவால் இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட ஜனமேஜயனுக்கு பயமும், ஆன்ம பலக்குறையும் ஏற்பட்டது. வேள்வி முடிந்ததும் ஹஸ்தினாபுரம் சென்று இந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுபட நல்ல புரோகிதரைத் தேடினான்.

பரீக்ஷத் மைந்தனான ஜனமேஜயன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில் தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்துக் கொண்டு பிரபலமாக இருந்த சுருதசரவா என்ற முனிவரைக் கவனித்து வந்தான். அவருக்கு ஆன்ம அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய சோமசரவா என்ற மைந்தன் ஒருவர் இருந்தார். அந்த முனி மைந்தனைத் தனது புரோகிதராக நியமிக்க மனதில் எண்ணங்கொண்டு அந்த முனிவரை {சுருதசரவாவை} வணங்கி, "ஓ அருங்குணங்களைக் கொண்டவரே! இந்த உங்களது மைந்தனை {சோமசரவாவை} எனது புரோகிதராக விடுங்கள்". இப்படிக் கேட்கப்பட்ட முனிவர் {சுருதசரவர்} "ஓ ஜனமேஜயா! இந்த எனது மைந்தன் {சோமசரவா}, ஆன்மிக வழிபாட்டில் ஆழமானவன், வேத கல்வி கற்றவன், எனது புரண ஆசிகளும் அவனுக்கு {சோமசரவாவுக்கு} உண்டு. ஒரு பெண் பாம்பு எனது உயிர் நீரைக் குடித்ததால், அந்தப் பாம்பின் கற்பத்தில் பிறந்தவன். இவன் உன்னை எப்படிப்பட்ட பாவத்திலிருந்தும் விடுவிப்பான். மகாதேவனுக்கு எதிரான பாவமாக இருந்தாலும்கூட விடுவிப்பான். ஆனால் அவனுக்கு {சோமசரவாவிற்கு} ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. எந்த அந்தணன் வந்து என்ன இரந்து கேட்டாலும் மறுபேச்சின்றி கொடுத்துவிடுவான். அதை உன்னால் ஏற்க முடியும் என்றால், நீ அவனை {சோமசரவாவினைக்} கூட்டி செல்" என்றார். ஜனமேஜயன் அவரை {சோமசரவாவை} புரோகிதராக ஏற்றுக் கொண்டு தனது தலைநகரம் திரும்பி தனது தம்பிகளிடம் "இவர் எனது ஆன்மிக குரு, அவர் என்ன

படம் 40: குரு அயோதா தெளம்யா, சீடன் அருணி (உத்தாலகா)

கேட்கிறாரோ அதை ஆய்ந்துபார்க்காமல் முடித்துக் கொடுங்கள்" என்றான். தம்பிகளும் அதன்படியே நடந்துகொண்டனர். மன்னன் தம்பிகளுக்கு இப்படிக் கட்டளையிட்டுவிட்டு தக்ஷசீலத்திலத்திற்குப் படையெடுத்துச் சென்று அதையும் தனது ஆளுகைக்கடக்கிக் கொண்டான்.

அதே சமயத்தில், அயோதா தெளம்யா என்ற ஒரு முனி வாழ்ந்து வந்தார். அந்த அயோதா தெளம்யாவுக்கு மூன்று சீடர்கள். உபமன்யு, அருணி, வேதா என்பது அவர்கள் பெயர்கள். பாஞ்சாலத்தைச் சேர்ந்த அருணி என்ற சீடனைத் தனது வயலில் உள்ள ஒரு வாய்க்கால் மடையை அடைக்க உத்தரவிட்டார். அங்கு சென்ற போது அதைச் சாதாரணமாக அடைக்க முடியாது என்பதை அருணி உணர்ந்தான். தனது ஆசானின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையை நிறைவேற்ற முடியவில்லையே என்று வருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வழி கிடைத்தது. நேராக அந்த வாய்க்காலை அடைத்துக் கொண்டு தானே படுத்துக் கொண்டான். நீர்வரத்தும் நின்றது.

தானே அவனை {அருணியை} வாய்க்கால் மடையடைக்க அனுப்பினீர்கள்" என்றார்கள். இப்படி நியாபகப்படுத்தப்படவே "அப்படியென்றால், எல்லோரும் வாருங்கள், அவனிருக்கும் {அருணியிருக்கும்} இடத்திற்குச் செல்வோம்" என்றார்.

"அந்த இடத்திற்கு வந்ததும், "ஓ பாஞ்சாலத்தின் அருணியே! நீ எங்கிருக்கிறாய்? இங்கே வா மகனே" என்று கத்தினார். குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} குரலைக் கேட்ட அருணி உடனே எழுந்திருந்து தனது ஆசானின் முன்னிலையில் வந்து நின்று "ஆசானே, வாய்க்காலை அடைக்க வேறு வழியேதும் தெரியாததால். நானே அந்த வாய்க்காலில் படுத்து நீர் வரத்தைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது நீங்கள் வந்து கூப்பிட்டதும், எழுந்து வந்து உங்கள் முன்னால் நிற்கிறேன். அடுத்து நான் என்ன செய்யட்டும்?" என்று கேட்டான்.

உடனே குரு, "புழுதி என்றும் பாராமல் வாய்க்காலில் படுத்து, நான் வந்ததால் நீரோட்டத்தை விட்டதால் இன்று முதல் நீ உத்தாலகா என்று அறியப்படுவாய். என்னுடைய வார்த்தைகளுக்கு நீ அடிபணிந்ததால் உனக்கு விரைவில் நற்பேறு கிட்டும். எல்லா வேதங்களும், தர்மசாத்திரங்களும் உன்னுள் ஒளிரும்" என்றார். இந்த வரத்தைத் தனது குருவிடம் இருந்து பெற்ற அருணி இதயம் மகிழ்ந்து தனது நாட்டிற்கு {பாஞ்சாலத்திற்குச்} சென்றான்.

அயோதா தெளம்யாவின் மற்றொரு சீடன் உபமன்யு. அவனை {உபமன்யுவை} ஒருநாள் தெளம்யர் அழைத்து "மகனே, நீ கால்நடைகளைக் கவனித்துக் கொள்" என்றார். அவனும் குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையை ஏற்று மாடு மேய்க்கச் சென்றான்.

அவற்றை நாளெல்லாம் மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான்.

அவன் {உபமன்யு} நல்ல நிலைமையில் வந்திருப்பதைக் கவனித்த குரு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ எதைக் கொண்டு உன்னைத் தாங்கிக் கொள்கிறாய்? நீ மிகவும் குண்டாக இருக்கிறாயே?" என்று கேட்டார். அதற்கு "ஐயா, நான் பிச்சை எடுத்து எனது தேவைகளைச் சந்திக்கிறேன்," என்றான்.

இதைக் கேட்ட குரு {அயோதா தெளம்யா} "பிச்சையின் மூலம் எது உனக்குக் கிடைக்கிறதோ, அதை எனக்குக் கொடுக்காமல் நீ பயன்படுத்தக் கூடாது" என்றார். இதைக் கேட்ட உபமன்யு அந்த இடத்தில் இருந்து சென்றுவிட்டான். பிச்சை எடுத்து, அதைத் தனது குருவுக்குக் கொடுத்தான். குரு முழுவதையும்

தானே எடுத்துக் கொண்டார். இப்படி எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு, மாடுகளை மேய்க்கச் சென்றுவிட்டான் உபமன்யு. நாளெல்லாம் மாடுகளை மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான். குரு மறுபடியும் சீடன் நல்ல நிலையிலேயே வந்திருப்பதைக் கண்டு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அனைத்தையும் நானே எடுத்துக் கொண்டேன். உனக்கு எதுவும் தரவில்லை. நீ எப்படிச் சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். உபமன்யு "ஐயா, பிச்சை எடுத்த அனைத்தையும் உங்களிடம் கொடுத்துவிட்டதால், மறுபடியும் இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுத்து, எனது தேவையைச் சந்தித்தேன்." என்றான். "இது நீ உன் குருவுக்குச் செலுத்தும் மரியாதை அல்ல. இப்படிச் செய்வதால், பிச்சை எடுத்து வாழ்பவர் பலரின் தேவைகளை நீ அழிக்கிறாய். நீ பேராசைக்காரன் என்பதையல்லவா நிரூபிக்கிறாய்" என்றார். குருவிடம் இதைக் கேட்டுவிட்டு உபமன்யு சென்று விட்டான். அடுத்த நாள் மாடுகளை நாளெல்லாம் மேய்த்துவிட்டு, மாலையில் குருவின் இல்லத்திற்கு ஓட்டி வந்து குருவின் முன் நின்று மரியாதையுடன் வணங்கினான்.

குரு இவன் {உபமன்யு} இன்னும் குண்டாகவே இருப்பதை கவனித்துவிட்டு, "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்த அனைத்தையும் நானே எடுத்துக் கொண்டேன். உனக்கு எதுவும் தரவில்லை. நீ இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுக்கவும் செல்வதில்லை. இருந்தும் நீ ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாயே, எப்படிச் சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். இப்படிக் கேட்கப்பட்ட உபமன்யு "ஐயா, நான் இந்த மாடுகளின் பால் குடித்து என்னைத் தாங்கிக் கொள்கிறேன்" என்று பதிலளித்தான். " எனது உத்தரவில்லாமல் நீ மாடுகளிடம் பால் எடுக்கக் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டார் குரு, உபமன்யுவும் மாடுகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டான். மறுபடியும் குருவின் இல்லத்திற்கு வந்து எப்போதும் போல வணங்கினான். இப்போதும் அவன் குண்டாயிருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு "உபமன்யு, எனது மகனே, நீ இப்போது பிச்சை எடுத்து உண்பதில்லை, இரண்டாவது முறை பிச்சை எடுப்பதில்லை, மாடுகளில் பால் எடுப்பதில்லை, இருந்தும் குண்டாயிருக்கிறாயே, எதன் மூலம் இன்று சமாளித்தாய்?" என்று கேட்டார். "ஐயா, கன்றுக்குட்டிகள் தனது தாயிடம் பாலருந்தும் போது, சிந்தும் உமிழ்பாலை உறிஞ்சி உண்டு நான் என்னைத் தாங்கிக் கொண்டேன்" என்றான். குரு, "இந்தக் கன்றுக்குட்டிகள், உன் மீதிருக்கும் அபிமானத்தால் நிறைய உமிழ்பாலை வெளியிடுகின்றன, என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் கன்றுக்குட்டிகளின் இரையை நீயுண்டதாகிறதே. இதுவும் விதிமீறல்தான். ஆகையால் அப்படிச் செய்யாதே" என்றார்.

இப்படி குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} கட்டளையைக் கேட்ட உபமன்யு மாடுகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டான். குருவின் கட்டளைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவன், பிச்சை எடுத்து உண்பதில்லை, வேறு எதுவும் உண்ணவும் வழியில்லை. பாலையும் குடிக்க முடியாது, உமிழ்பாலையும் உறிஞ்சமுடியாது.

உபமன்யு ஒரு நாள், பசி தாங்கமுடியாமல் கானகத்தில் ஆர்கா (Arka - களைச்செடி) இலைகளை உண்டான். அதன், கசப்பும் எரிச்சலும் சேர்ந்த நெடிநிறைந்த கொடூரமான சுவையால் அவனது {உபமன்யுவின்} கண்கள் பாதிக்கப்பட்டு குருடானான். குருடானதால் தவழ்ந்து வந்து ஒரு பெரிய குழிக்குள் விழுந்துவிட்டான். பொழுது சாய்ந்து, மேற்கு மலைகளில் கதிரவன் மறைந்தததும் குரு {அயோதா தெளம்யா} தனது சீடர்களைக் கவனித்தார் உபமன்யு வரவில்லை என்பதையுணர்ந்த குரு, மற்ற சீடர்களிடம் கேட்டார். அவர்கள் அவன் மாடு மேய்க்கச் சென்றிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

குரு "உபமன்யுவை எதையும் உண்ணாத நிலைக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். அவன் இன்னும் வரவில்லையே, வாருங்கள் அவனைத் தேடுவோம்" என்றார். அவர் அப்படிச் சொல்லியதும், அனைவரும் அவருடன் சென்று கானகத்தில் உரத்த குரல் கொடுத்து தேடினர் "ஓ உபமன்யு, நீ எங்கிருக்கிறாய்?". குருவின் உரத்த குரலைக் கேட்ட உபமன்யு "இங்கே, கிணற்றுக் கடியில் இருக்கிறேன்" என்றான். குரு என்ன நடந்தது என்று கேட்டார். உபமன்யு "ஆர்க இலைகளையுண்டதால், நான் குருடானேன், அதனால் இந்த கிணற்றுக்குள் விழுந்துவிட்டேன்" என்றான். "தேவர்களுக்கே மருத்துவர்களான அசுவினி இரட்டையர்களை போற்றி மகிழ்வி, அவர்கள் உனது பார்வையை மீட்பார்கள்" என்று குரு சொன்னார். குருவினால் இப்படி வழிகாட்டப்பட்ட உபமன்யு, அசுவினி இரட்டையர்களை மகிழ்விக்க ரிக் வேதத்திலிருந்து இந்த வரிகளைச் சொன்னான்.

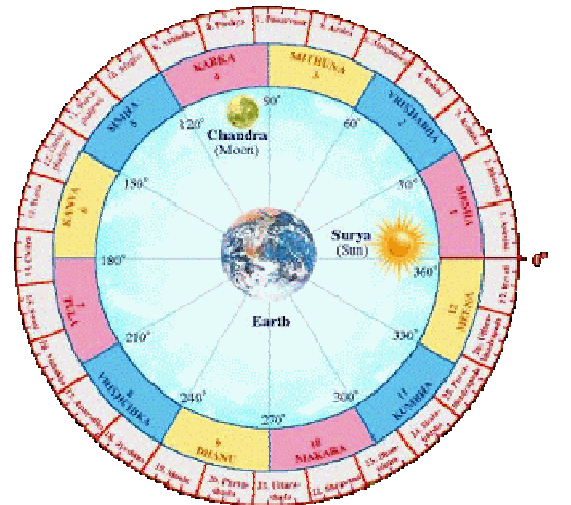
"நீங்களே படைப்புக்கு முன்பிருந்தவர்கள், நீங்களே முதலில் பிறந்தவர்கள், நீங்களே ஐம்பூதங்களில் காட்சியளிப்பவர்கள், எனது கேள்வி ஞானத்தாலும், தியானத்தாலும் இதை அறிந்த நான் உங்களது உதவியை நாடி நிற்கிறேன். நீங்கள் முடிவில்லாதவர்கள், நீங்கள் இயற்கையில் ஆன்மாவிலும் உறைபவர்கள், நீங்களே மரம் போன்ற உடலில் இறகுள்ள பறவை. நீங்களே எல்லா உயிர்களின் பொதுத்தன்மை, நீங்களே ஒப்பற்றவர்கள், நீங்களே படைக்கப்பட்ட அனைத்து உயிர்களில் இந்த பிரபஞ்சத்தை ஊடுருவியிருக்கும் ஆவி.

நீங்களே பொன் கமுகுகள், நீங்களே எல்லாப்பொருட்களும் எதில் மறையுமோ அதன் சாரம். நீங்களே தவறிழைக்காதவர்கள், அழியும் தன்மையற்றவர்கள், நீங்களே நியாயமற்ற முறையில் அடிக்காமல் அனைத்து மோதல்களிலும் வெற்றிகொள்ளும் அழகான அலகு. நீங்களே காலத்திற்கு மேல் பணி செய்பவர்கள். கதிரவனைப் படைத்து, பகலால் வெள்ளை நூலாலும், இரவால் கருப்பு நூலாலும் பின்னப்பட்ட ஆடை நீங்களே. அப்படி பின்னப்பட்ட ஆடையால், நீங்களே இரண்டு செயல்களை (கர்மங்களை) தேவர்களுக்கும் பித்ரிக்களுக்கும் படைத்தவர்கள். காலத்தால் பற்றப்பட்ட உயிர்ப்பறவையின் பலத்தையும், முடிவில்லா ஆன்மாவையும் பிரதிபலித்து, அவளை விடுவித்து அவளுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பவர்கள் நீங்களே. புலன்களால் மயங்கி ஆழ்ந்த அறியாமையில் இருப்பவர்களுக்கு நீங்களே மிகப்பெரிய பரிசு. முன்னூற்று அறுபது {360} மாடுகள், முன்னூற்று அறுபது {360} நாட்களைப் பிரதிபலித்து ஒரு கன்றுக்குட்டியை ஈன்றெடுக்கின்றன அதுதான் ஒரு வருடம். அந்தக் கன்றுக்குட்டியே எல்லாவற்றையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் செய்கிறது. உண்மையைத் தேடுபவர்கள் பல பாதைகளில் தொடர்ந்து, ஞானம் எனும் பாலை அந்தக் கன்றுக்குட்டியின் தயவால் பெறுகின்றனர். அசுவினிகளாகிய நீங்களே, அந்தக் கன்றுக்குட்டியைப் படைப்பவர்கள்.

"வருடம் என்பது பல பகல்களையும் இரவுகளையும் பிரதிபலிக்கும் எழுநூற்று இருபது {720} கோல்களை இணைத்த ஒரு சக்கரத்தின் மையம். சக்கரத்தின் சுற்றளவு பனிரெண்டு மாதங்களை முடிவில்லாமல் பிரதிபலிக்கிறது. இந்தச் சக்கரமான மாயத்தோற்றம் கொண்டது அழிவை அறியாதது. அது எல்லா உயிரினங்களையும் மற்ற உலகங்களையும் பாதிக்கின்றது. அசுவினிகளாகிய நீங்களே, இந்தச் சக்கரத்தின் ஓட்டத்தை முடுக்குபவர்கள்.

"காலச்சக்கரத்தால் பிரதிபலிக்கப்படும் வருடம் ஆறு {6} பருவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் மையத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்தச் சக்கரத்துடன் சேர்ந்த பனிரெண்டு {12} கோல்களை ஜாதகத்தின் பனிரெண்டு {12} ராசிச் சின்னங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. காலத்தின் சக்கரமான இந்தச் சக்கரம் அனைத்துப் பொருட்களின் செயலுக்குமான பலனை வெளிப்படுத்துகிறது. காலத்திற்கான தேவதைகள் இந்தச் சக்கரத்தில் லயித்திருக்கின்றன. நான் இப்போது அப்படிப்பட்ட ஒரு சிரம காலத்தில் அகப்பட்டிருக்கிறேன். ஒ அசுவினிகளே, என்னைக் காலச்சக்கரத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவியுங்கள். ஒ அசுவினிகளே, நீங்களே இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ஐம்பூதங்கள். நீங்களே அனைத்து உலகங்களின் பயன்படு பொருளாக உள்ளீர்கள். என்னை ஐம்பூதங்களின் பிடியில் இருந்து விடுவியுங்கள். நீங்களே பிரம்மாவா இருந்தாலும், உலகத்தின் மீதும் புலன்கள் தரும் மகிழ்ச்சியில் வலம் வருகிறீர்கள்.

"ஆதியில் நீங்களே பிரபஞ்சத்தின் பத்து புள்ளிகளை உருவாக்கினீர்கள். அதன்பிறகு நீங்களே கதிரவனையும் வானத்தையும் மேலே வைத்தீர்கள். அதே கதிரவனின் ஓட்டத்தைக் கணக்கிட்டு முனிகள், தங்கள் வேள்விகளைச் செய்கின்றனர். தேவர்களும், மனிதர்களும் அவர்களுக்கு என்ன விதித்திருக்கிறதோ அதன்படி தனது வேள்விகளைச் செய்து பலன்களைப் பெறுகின்றனர்.

படம் 41: காலச் சக்கரம்

"மூன்று நிறங்களைக் கலந்து, பார்வையில் படும் பொருட்களைப் படைத்திருக்கிறீர்கள். இதிலிருந்துதான் பிரபஞ்சமே உண்டாயிற்று. அதனால்தான் தேவர்களும் மனிதர்களும் தங்களது தொழில்களை முறையே செய்ய முடிகின்றது.

"அசுவினிகளாகிய உங்களை நான் துதிக்கிறேன். உங்கள் கைவண்ணத்தால் உருவான வானத்தையும் நான் துதிக்கிறேன். தேவர்களாலும் செய்யாமல் இருக்க முடியாத எல்லா செயல்களின் பலன்களை நியமிப்பவர்கள் (நிச்சயிப்பவர்கள்) நீங்களே.

"நீங்களே அனைவருக்கும் பெற்றோர். ஆண்களாகவும், பெண்களாகவும் வாழ்க்கையில் வரும் உணவுகள் நீருக்காகவும், இரத்தத்திற்காகவும்

விழுங்குபவர்கள் நீங்களே. புதிதாகப் பிறந்த குட்டிகள் தனது தாயின் மார்பை உருஞ்சுகின்றன. நீங்களே அந்த குழந்தையின் உருவத்தை எடுத்தவர்கள். அசுவினிகளே, எனக்குப் பார்வையைக் கொடுத்து எனது வாழ்வைக் காப்பாற்றுங்கள்!"

இப்படி வழிபட்டு வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட அசுவினி இரட்டையர்கள் தோன்றி "நாங்கள் மனநிறைவு (திருப்தி) கொண்டோம். உனக்காக ஒரு அப்பம் இங்கே இருக்கிறது. எடுத்துச் சாப்பிடு" என்றனர். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உபமன்யு, "ஓ அசுவினிகளே, உங்கள் சொற்கள் எப்போதும் பொய்த்ததில்லை. ஆனாலும், எனது ஆசாரியருக்குக் காணிக்கை கொடுக்காமல் இந்த அப்பத்தை என்னால் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது." என்றான். அதற்கு அசுவினிகள் "இதற்கு முன்பு, உனது ஆசானும் எங்களை வழிபட்டார். அதனால் இதே போன்ற அப்பத்தை நாங்கள் அவருக்குக் கொடுத்தோம். அப்போது அவர் {அயோதா தெளம்யா} தனது ஆசானுக்கு காணிக்கையாகக் கொடுக்காமலே அதை எடுத்துக் கொண்டார். உனது ஆசான் எப்படி நடந்து கொண்டாரோ, அப்படியே நீயும் நடந்து கொள்." என்றனர்.

இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உபமன்யு, "ஓ அசுவினிகளே, உங்கள் மன்னிப்பை மன்றாடிக் கேட்கிறேன். எனது குருவுக்கு {அயோதா தெளம்யாவுக்கு} காணிக்கைக் கொடுக்காமல் இந்த அப்பத்தைப் ஏற்றுக் கொள்ளத் துணிய மாட்டேன்" என்றான். அசுவினிகள், "ஓ, உனது குரு பக்தியை நாங்கள் மெச்சுகிறோம். உன் குருவின் பற்கள் கருப்பு இரும்பாலானாது. உனக்கு அவை தங்கமாக இருக்கட்டும். உனது பார்வை உனக்குத் திரும்பட்டும், நீ நற்பேறு அடைவாய்" என்றனர்.

"இப்படிச் சொன்ன அசுவினிகள் அவனது {உபமன்யுவின்} பார்வையை மீட்டனர். குருவின் {அயோதா தெளம்யாவின்} முன்பு சென்று வணங்கி நடந்தது அனைத்தையும் சொன்னான். குருவும் அதைக் கேட்டு உள்ளம் நிறைந்து "நீ அசுவினிகள் சொன்னதைப் போலவே எல்லா செல்வங்களையும் செழுமையும் பெறுவாய். எல்லா வேதங்களும், தர்ம சாத்திரங்களும் உன்னுள் ஒளிரும்," என்றார். இதுவே உபமன்யுவுக்கு வந்த சோதனை.

பௌசியனும் உதங்கரும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 ஆ

அதன்பிறகு அயோதா தெளம்யாவின் மற்றொரு சீடன் வேதா என்று அழைக்கப்பட்டவனை அவனது குரு அழைத்து "வேதா, எனது மகனே, எனது இல்லத்திலேயே சில நாட்கள் தங்கியிருந்து எனக்குச் சேவை செய். அது உனக்கு லாபத்தைத் தரும்" என்றார். வேதாவும் அவரது {அயோதா தெளம்யாவின்} இல்லத்திலேயே தங்கி எப்போதும் சேவை செய்ய தயாராக இருந்தான். அந்த வீட்டிற்காக வெயில், குளிர், பசி தாகம் என அனைத்தையும் முனுமுனுப்பின்றித் தாங்கி ஒரு எருதைப் போல உழைத்தான். குருவும் {அயோதா தெளம்யாவும்} மனநிறைவு கொண்டார். வேதா நற்பேறும் உலக ஞானத்தையும் அடைந்தான். இதுவே வேதாவின் சோதனை.

"வேதா, தனது குருவிடம் அனுமதி பெற்று, தனது கல்வியெல்லாம் முடித்து அங்கிருந்து விடைபெற்று, இல்லற தர்மத்தை ஏற்று வாழ்க்கை நடத்தினான். அவனது {வேதாவின்} வீட்டில் அவனுக்கு மூன்று சீடர்கள் இருந்தனர். தானே குருவின் வீட்டில் அதிக கஷ்டப்பட்டு வந்ததால் அவர்களுக்கு எந்த கடுமையான வேலையும் கொடுக்காமல் பார்த்து வந்தான்.

சில காலத்திற்குப் பிறகு, இரு கூடித்திரியர்களான ஜனமேஜயனும் பௌஸ்யனும், வேதாவை குருவாக ஏற்றனர். ஒருநாள் வேதா, வேள்வி நடத்த வெளியூர் செல்ல வேண்டி இருந்ததால், தனது சீடர்களில் ஒருவரான உதங்காவை வீட்டைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்க வைத்துவிட்டு "என்னவெல்லாம் வீட்டில் நடக்க வேண்டுமோ அதுவெல்லாம் உன் கவனத்தால் நடக்கட்டும்" என்று சொல்லிச் சென்றுவிட்டார்.

"உதங்கா எப்போதும் கவனத்துடன் அலுவல்களைக் கவனித்து வந்தான். அப்படி உதங்கா எல்லாவற்றையும் கவனித்து வரும்போது அந்த இல்லத்தில் இருந்த பெண்கள் கூடி வந்து "ஓ உதங்கா, உனது எஜமானி புத்திரப்பேறுக்கான சரியான காலத்தில் இருக்கிறாள். உனது குருவும் {வேதாவும்} இல்லை. ஆகையால், நீ குருவின் இடத்தில் இருந்து தேவையானதைச் செய்" என்றனர். அதற்கு உதங்கா "பெண்களின் உத்தரவின் பேரில் நான் அப்படிச் செய்வது சரியாகாது. சரியற்றதைச் செய்ய நான் எனது குருவால் உத்தரவிடப்படவில்லை." என்றான்.

படம் 42: குருகுலம்

குரு {வேதா} தனது பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்பினார். நடந்தது அத்தனையும் அறிந்தார். உதங்காவைக் குறித்து மிகுந்த மனநிறைவு கொண்டு, "உதங்கா, எனது மகனே, உனக்கு என்ன உதவியை நான் அளிப்பது? உன்னால் நான் நன்றாக சேவிக்கப்பட்டேன். அதனால் நமது நட்பு பெருகிற்று. அதனால் நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன். உனது ஆசைகளனைத்தும் நிறைவடையட்டும்" என்றார்.

குருவால் {குரு வேதாவால்} இப்படி விடுவிக்கப்பட்ட உதங்கா, "நீங்கள் விரும்பியதை நான் செய்ய எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். 'பயன்பாட்டுக்கு முரணாக கல்வியை அளிப்பவனும், அதைப் பெறுபவனும் இருந்தால் அந்த இருவரில் ஒருவர் இறப்பர். அல்லது இருவருக்குள்ளும் பகை ஏற்படும்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையால், உங்கள் விடுவிப்பு எனக்குக் கிடைத்தாலும், குருவுக்கான காணிக்கையாக உங்களுக்கு நான் ஏதாவது செய்து விட்டு செல்ல விரும்புகிறேன்." என்றான். அவனது குரு {வேதா} இதைக்கேட்டு, "உதங்கா, எனது மகனே, சிறிது நேரம் பொறுத்திரு." என்றார். சிறிது காலம் கழித்து, உதங்கா மறுபடியும், "உங்களுக்கு விருப்பமானதை என்னிடம் காணிக்கையாகக் கேளுங்கள்" என்றான். அதற்கு குரு {வேதா}, "எனதன்பு உதங்கா, நீ பெற்ற கல்விக்கான காணிக்கையாக ஏதாவது பெறும்படி நீ அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆகையால், உள்ளே சென்று உனது எஜமானியிடம்

என்ன வேண்டுமென்று கேட்டு, அவள் கேட்பதைக் கொண்டு வந்து காணிக்கையாகக் கொடு" என்றார். உதங்கா தனது குருவின் {வேதாவின்} மனைவியிடம் சென்று, "அம்மா, குரு என்னை வீட்டுக்குச் செல்ல அனுமதித்துவிட்டார். நான் கற்ற கல்விக்கு ஏதாவது காணிக்கை கொண்டு வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அப்படிச் செய்தால் நான் இங்கிருந்து கடனளாகியாகப் போக வேண்டியதில்லை. நான் என்ன கொண்டு வரவேண்டும் என எனக்கு உத்தரவிடுங்கள்." என்றான். இப்படி கேட்கப்பட்ட குருவின் {வேதாவின்} மனைவி, "மன்னன் பௌசியனிடம் சென்று, ராணியின் ஒரு ஜோடி கம்மலை பிச்சையாகக் கேட்டு, அதை இங்கு கொண்டு வா.இன்றிலிருந்து நான்காவது நாள் புனிதமான நாளாகும். அன்று விருந்திற்கு வரும் அந்தணர்கள் முன்னிலையில் இந்த கம்மல்களுடன் காட்சியளிக்க விரும்புகிறேன். இதையும் கவனத்தில் கொள் உதங்கா, நீ இதில் வெற்றி கொண்டால் நற்பேறு உன்னைத் தேடி வரும். தோல்வியுற்றால் என்ன நல்லது வரும் என்று எதிர்பார்ப்பாய்?" என்றாள்.

இப்படி உத்தரவிடப்பட்ட உதங்கா, அங்கிருந்து கிளம்பினான். அப்படியே வீதியோரமாக நடந்து செல்கையில் இயல்புக்குமிக்க பெரிய தோற்றத்தில் ஒரு காளையும், அதன்மீது அசாதாரண உடலமைப்பு பெற்ற மனிதன் அமர்ந்திருப்பதையும் பார்த்தார். அந்த மனிதன் உதங்காவைப் பார்த்து "இந்தக் காளையின் சாணத்தைச் சாப்பிடு" என்றான். உதங்கா உடன்பட விரும்பவில்லை.

அந்த மனிதன் மறுமடியும், "ஓ உதங்கா, ஆராயாமல் சாப்பிடு. உனது ஆசானும் {வேதாவும்} இதற்கு முன் இதைச் சாப்பிட்டிருக்கிறார்.". உதங்கா சம்மதித்து சாணத்தைச் சாப்பிட்டு, அந்தக் காளையின் சிறுநீரைக் குடித்து, கைகளையும் வாயையும் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு மரியாதையாக எழுந்து மன்னன் பௌசியன் இருக்குமிடம் சென்றான்.

"அரண்மனையை வந்தடைந்ததும், மன்னன் பௌசியன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவனை {மன்னன் பௌசியனை} அணுகிய உதங்கா, தனது வணக்கத்தையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்ததோடு, "நான் உன்னிடம் ஒரு கோரிக்கை வைக்கவே வந்தேன்" என்றான். மன்னனும் பதில் வணக்கங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, "ஐயா, நான் உங்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டான். உதங்கா"உனது இராணியின் ஒரு ஜோடிக் கம்மல்களை எனது குருவின் {வேதாவின்} மனைவிக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க பிச்சையாகக் கேட்டு வந்தேன்" என்றான்.

"மன்னன் {பௌசியன்}, "உள்ளே பெண்கள் இருக்கும் அறைகளுக்குச் சென்று இராணியைக் கண்டு அவளிடம் வாங்கிக் கொள்ளும்" என்றான். உதங்கா பெண்களின் அறைகளுக்குச் சென்று இராணியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் மன்னனிடம் வந்து "இதுவல்ல நீ என்னை நடத்த வேண்டிய முறை. நீ என்னை இப்படி ஏமாற்றக்கூடாது. ராணி அந்த அறைகளில் இல்லை, என்னால் அவரைக் காண முடியவில்லை." என்றான். இதைக் கேட்ட மன்னன் சற்று நேரம் யோசித்தான். பின்பு "ஐயா, சற்று கவனத்துடன் ஞாபகப்படுத்திப் பாரும, நீர் ஏதாவது மாசுக்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால் மாசடையவில்லை என்பது உறுதிதானா? எனது ராணி கற்புக்கரசியாவாள், மாசுள்ளவர்கள் அவளைக் காண இயலாது. அவளும் தன்னை மாசுள்ளவர்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்த மாட்டாள்." என்றான்.

"இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உதங்கா, சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "ஆம், அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அவசரத்தில், உணவருந்திவிட்டு நின்றபடியே சுத்திகரிப்புச் சடங்கைச் செய்தேன்." என்றான். மன்னன் பௌசியன் "இதுதான் வரம்பை மீறிய குற்றம். நின்றபடி சடங்கைச் செய்தல் சுத்திகரிப்பு ஆகாது. அதுவும் பயணம் மேற்கொள்ளும்போது அப்படிச் செய்தல் கூடாது" என்றான். உதங்கா இதை ஏற்றுக் கொண்டு, கிழக்கு நோக்கி உட்கார்ந்து, தனது முகம், கை, கால்களைச் சுத்தமாகக் கழிவினான். பிறகு சத்தமிடாமல் மூன்று முறை எச்சில்படாது வெதுவெதுப்பில்லாத நீரை குடலை அடையும் வரை உறிஞ்சினான். தனது முகத்தை இரு முறை துடைத்தான். பிறகு நீரை வைத்து தனது உறுப்புகளைத் தொட்டான் (காது, மூக்கு). இவையெல்லாவற்றையும் செய்து, மறுபடியும் பெண்களின் அறைகளுக்குள் நுழைந்தான். இம்முறை இராணியைக் கண்டான். ராணியும் அவனை {உதங்காவைத்} தெரிந்து கொண்டு, "வாருங்கள் ஐயா, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டாள். உதங்கா, "அந்த கம்மல்களை உன்னிடம் பிச்சையாகக்

கேட்கிறேன். அவற்றை எனது குருவுக்கு {வேதாவுக்கு} காணிக்கையாகக் கொடுக்க வேண்டும்" என்றான். ராணி மிகுந்த விருப்பத்துடன் உதங்கரின் நன்னடத்தைக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்றெண்ணி தனது கம்மல்களைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள். கொடுத்து விட்டு, "இந்த கம்மல்களை பாம்புகளின் அரசன் தசுஷகன் விரும்புகிறான். அதனால் இந்தக் கம்மல்களைப் பத்திரமாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்" என்றான்.

"இப்படிச் சொல்லப்பட்ட உதங்கா, 'பெண்ணே, பயங்கொள்ளாதே, பாம்புகளுக்குத் தலைவன் தசுஷகன் என்னைப் பிடித்துவிட முடியாது.' என்று சொல்லிவிட்டு ராணியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பெளசியன் முன்பு வந்து "பெளசியா, மனம் நிறைந்தேன்" என்றான். பெளசியன் உதங்காவிடம், "கொடையாகக் கொடுக்கப்படும் சரியான பொருள் நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகே கிடைக்கும். நீர் தகுதியுள்ள விருந்தினர், அதனால் உம்மை வழிபட விரும்புகிறேன். சற்றுப் பொறுத்திரும்." என்றான்.

உதங்கா, "சரி, நான் பொறுத்திருக்கிறேன். விரைவாக தயாராக வைத்திருக்கும் சுத்தமான பொருட்களை வரவைக்குமாறு வேண்டுகிறேன்," என்றான். மன்னன் {பெளசியன்} ஏற்றுக் கொண்டான் உதங்காவும் மகிழ்வுடன் இருந்தான். தனது முன்பாக வைக்கப்பட்ட உணவும் குளிர்ந்ததாகவும், சுத்தமற்றதாகவும் மேலும் முடியும் அதில் இருந்ததால் உதங்கா கோபத்துடன், "நீ எனக்கு சுத்தமற்ற உணவைக் கொடுத்ததால், நீ பார்வையை இழப்பாய்" என்று சபித்தான். பதிலுக்கு பெளசியனும், "சுத்தமாக இருக்கும் உணவை, சுத்தமற்றது என்று சொன்னதால் நீ பிள்ளைப் பேறில்லாமல் போவாய்" என்று சபித்தான். உதங்கா, "இது முறையல்ல, எனக்கு சுத்தமற்ற உணவைப் பரிமாறி, பதில் சாபம் வேறு தருகிறாயா, கண்ணால் சாட்சி கண்டு உன்னை நீ திருப்திப்படுத்திக் கொள்." என்றான்.

பெளசியன் உணவு சுத்தமற்றதாகத்தான் இருக்கிறது என்று தானே கண்டு கொண்டான். அந்த உணவு குளிராகவும், முடியுடனும் யாரோ பின்னலிடாதப் பெண்ணால் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து முனியை சாந்தப் படுத்த முயன்றான் "ஐயா, உம் முன்னால் வைத்த உணவு குளிந்ததாகவும், முடியுடனும் இருக்கிறது. சரியான அக்கறையுடன் இந்த உணவு தயாரிக்கப்படவில்லை. ஆகவே என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும். நான் குருடாகாமல் காப்பாற்றும்," என்றான். உதங்கா, "நான் என்ன சொல்கிறேனோ அது நடந்தே தீரும். இருந்தாலும், நீ குருடானாலும் மிக விரைவில் பார்வையை அடைவாய். உனது சாபத்தையும் நீ திரும்பப் பெற்றுக் கொள்," என்றான்.

பெளசியன் சொன்னான், " எனது சாபத்தைத் திரும்பப்பெற என்னால் இயலாது. ஏனென்றால் எனது கோபமும் இன்னமும் தணியவில்லை. ஆனால் உமக்கு இது தெரியாது. அந்தணனின் வார்த்தைகள் என்னதான் கூரிய கத்தியைப் போன்று இருந்தாலும், அவனது இதயம் புதிதாகக் கடைந்த வெண்ணையைப் போன்று மிருதுவானது. இது அப்படியே கூலத்திரியர்களிடம் பார்த்தால், அவனது வார்த்தைகள் மெதுவான வெண்ணையைப் போன்றும், அவனது இதயம் கூரியக் கத்தியைப் போன்றும் இருக்கும். அப்படியிருப்பதால், நான் கொடுத்த சாபத்தை என்னால் திரும்பப் பெற இயலவில்லை. அதனால் நீ வந்த வழியே போம்," என்றான்.

உதங்கா "நான், நீ சுத்தமற்ற உணவினைத்தான் கொடுத்தாய் என்பதைக் காண்பித்தேன். நீ என்னை சாந்தப்படுத்தினாய், அது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும், சுத்தமான உணவை சுத்தமற்றது என்று நான் சொன்னதாகக் கருதியே எனக்குப் பிள்ளைப் பேற்றைப் போகட்டும் என்று சபித்தாய். ஆனால், உணவு சுத்தமற்றதாகவே இருந்தது. ஆகையால் உனது சாபம் என்னை ஒன்றும் செய்யாது. இதில் நான் உறுதியாக இருக்கிறேன்." என்று சொல்லிவிட்டு உதங்கா அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

ஜனமேஜயன் துயரம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 3 இ

உதங்கா சாலை வழி நடந்து செல்கையில், அவனை நோக்கி ஒரு அம்மண பிச்சைக்காரன் வருவது போல், தோன்றுவதும் மறைவதுமாக இருந்தான். உதங்கா கம்மல்களைத் தரையில் வைத்துவிட்டு, நீரை நோக்கிச் சென்றான். அந்நேரத்தில் அந்தப் பிச்சைக்காரன் வெகுவிரைவாக அந்த இடத்திற்கு வந்து, கம்மல்களை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். உதங்கா தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் சடங்குகளை முடித்து தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, கடவுள்களையும், ஆன்மிக குருக்களையும் வணங்கி வெகுவிரைவாகத் திருடனைப் பின்

படம் 43: உதங்கா, அக்னி மற்றும் தட்சகன்

தொடர்ந்தான். மிகவும் சிரமப்பட்டு அவனை (திருடனை) முந்தி வந்து, கம்மல்களை அவனிடம் இருந்து வலுக்கட்டாயமாக பிடுங்க முயற்சித்தான். உடனேயே பிச்சைக்காரன் தனது மாற்றுருவத்தைத் துறந்து தனது உண்மையான தட்சகன் உருவுடன் தரையில் இருந்த ஒரு பொந்துக்குள் நுழைந்தான். அந்தப் பொந்துக்குள் நுழைந்து தனது சொந்த இடமான பாம்புகளின் உலகிற்குச் சென்று சேர்ந்தான்.

உதங்கா, ராணி {மன்னன் பெளசியனின் மனைவி} சொன்னதை இப்போது நினைத்துப் பார்த்தான். உடனே பாம்பைப் பின்தொடர அந்தப் பொந்தைத் தனது குச்சியை வைத்துப் பெரிதாக்கிப் பார்த்தான், ஆனால் பெரிய முன்னேற்றத்தை அவனால் {உதங்காவால்} காண முடியவில்லை. இந்திரன் அவனுக்கு {உதங்காவுக்கு} உதவ தனது மின்னல்தாக்கியை (வஜ்ரம்) அனுப்பினான். அந்த மின்னல்தாக்கி அந்த குச்சிக்குள் நுழைந்து அந்தப் பொந்தைப் பெரிதாக்கியது. உதங்கா அந்த மின்னல்தாக்கியை பின்தொடர்ந்து பொந்துக்குள் சென்றான். உள்ளே சென்று பார்த்ததும் பாம்புகளின் உலகம் ஒரு முடிவே இல்லாதிருப்பதைக் கண்டான். நூற்றுக்கணக்கான அரண்மனைகளும், பெரிய கோபுரங்களுடன் பெரிய வாயிற்கதவுகளுடன் கூடிய மாளிகைகளும், விளையாட்டுக்கும் கேளிக்கைக்கும் உகந்த பல்வேறு அற்புதமான இடங்கள் என பலவும் அங்கே இருந்தன. உதங்கா கீழ்க்கண்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி பாம்புகளைப் பெருமைப்படுத்தி மனம் நிறைய வைக்க முயற்சித்தான்.

"மன்னன் ஐராவதனின் ஆளுகைக்குட்பட்டப் பாம்புகளாகிய நீங்கள், போரில் வல்லவர்கள். காற்றினால் உந்தப்பட்ட மேகங்கள் வேகமாகச் சென்று இடியுடன் கூடிய மழையைப் பொழிவது போல் போர்க்கருவிகளை பொழிபவர்கள். பல ரகமான கம்மல்களை அணிந்து அழகாக இருப்பவர்கள். ஐராவதனின் மக்கள் நீங்கள். நீங்கள் கதிரவனைப் போல் ஒளி வீசுபவர்கள். கங்கையின் வடக்குக் கரையில், உங்களில் பலர் இருப்பிடங்களை வைத்திருப்பவர்கள். அங்கேதான் நான் பாம்புகளாகிய உங்களை அடிக்கடி வழிபடுவேன். கதிரவனின் கொதிக்கும் கதிர்வீச்சில் ஐராவதனைத் தவிர வேறு யாரால் உலவ முடியும்? ஐராவதனின் சகோதரன் திருதராட்டிரன் செல்லும்போது, அவனுக்குப் பணிசெய்ய பின்தொடர்ந்து செல்பவர்களே இருபத்தெட்டாயிரத்து எட்டு {28008} பாம்புகள் இருப்பரே. அவனுடன் உலவினாலும், அவனைவிட்டு தொலைவிலேயே இருப்பவர்கள் நீங்கள். ஐராவதனைத் தனது அண்ணனாக நினைக்கும் எல்லா பாம்புகளையும் நான் வணங்குகிறேன்.

முன்பு குருசேஷத்திரத்தையும், காண்டவ வனத்தையும் தனது வசிப்பிடமாக வைத்திருந்த ஓ தட்சகனே, கம்மல்களை அடைய உன்னையும் வணங்குகிறேன். தட்சகா, அஸ்வசேனா நீங்களே இக்ஷாமதி கரையில் உள்ள குருசேஷத்திரத்தில் தங்கியிருக்கும் துணைவர்கள். மஹாதியும்னா என்ற புனிதமான இடத்தில் வசிக்கும் தட்சகனின் தம்பியும் பாம்புகளின் தலைவனுமான சிறப்பு மிக்க சுருதசேனா, உன்னையும் வணங்குகிறேன். அந்தண முனிவனான உதங்கா முக்கியமான பாம்புகளையெல்லாம் இப்படி வணங்கியும்

கம்மல்கள் தனக்குக் கிடைக்காததை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, இரு பெண்கள் ஒரு துணியை கருப்பும், வெள்ளையுமாக இருந்த நூலைக் கொண்டு நெய்வது போலவும் கண்டான். அதே போல, பனிரெண்டு ஆரங்களைக் கொண்ட சக்கரத்தை ஆறு மனிதர்கள் சுற்றுவது போலவும் கண்டான். ஒரு அழகான குதிரையுடன் ஒரு மனிதனையும் அதே போல கண்டான். அவர்களையெல்லாம் இந்த மந்திரங்களைக் கொண்டு விசாரித்தான்.

"இந்தச் சக்கரமானது தனது சுற்றளவில் இருபத்து நாலாகப் {24} பிரிக்கப்பட்டு முன்னூறு {300} ஆரங்களுடன் ஆறு {6} மனிதர்களால் (காலங்களால்) சுற்றப்பட்டு, செயலில் வைக்கப்பட்டு, சந்திரனின் மாற்றங்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன. பிரபஞ்சத்தின் பிரதிபலிப்பான இந்த மங்கையர் தொடர்ந்து கருப்பு வெள்ளை நூல்களால் துணியை நிற்காமல் நெய்து பல பயனுள்ள பொருட்களைக்கொண்ட உலகங்களுக்கும், அதில் வசித்துவரும் உயிர்களுக்கும் வாழும் வகை செய்கின்றனர். இடியைப் பயன்படுத்துபவனே, பிரபஞ்சத்தைக் காப்பவனே, விரிதிராவையும் நமுச்சியையும் கொன்றவனே, கருப்பு உடையணிந்து உண்மையையும், பொய்மையையும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் காட்டுபவனே, சமுத்திரத்தின் ஆழங்களில் இருந்து கண்டெடுத்த அக்னியின் மாற்றருவான குதிரையை உனது வாகனமாய்க் கொண்டவனே, தேவர்களின் தலைவனே, மூவுலகங்களின் தலைவனே, ஓ புரந்தரா! உன்னை வணங்குகிறேன்" என்றான் (உதங்கா).

குதிரையுடன் இருந்த மனிதன் உதங்காவிடம், "உனது புகழ்ச்சியால் என் மனம் நிறைந்தேன். நான் உனக்கு என்ன நல்லது செய்யட்டும்?" என்றான். உதங்கா, "பாம்புகளை எனது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வா" என்றான். அந்த மனிதன், "இந்த குதிரைக்குள் ஊது" என்றான். உதங்கா அந்த குதிரைக்குள் ஊதினான். அப்படி ஊதப்பட்ட குதிரையின் உடலில் அங்கங்களிலெல்லாம் நெருப்புடன் கூடிய புகை தோன்றி அந்தப் பாம்புகளின் உலகத்தையே பொசுக்கியது. தட்சகன் எல்லையில்லா ஆச்சரியமடைந்தது மட்டுமல்லாமல், அந்த நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல், தனது இருப்பிடத்தை விட்டு உதங்காவிடம் வந்து "ஐயா, உம்மை வேண்டுகிறேன். உமது கம்மல்களை எடுத்துக் கொள்ளும்" என்றான் (தட்சகன்). உதங்கா அதை எடுத்துக் கொண்டான்.

"கம்மல்களைத் திரும்பவும் அடைந்த உதங்கா 'ஓ, இன்றுதானே குருவின் (வேதாவின்) மனைவிக்கு புனிதமான நாள். நான் வெகுதொலைவில்லவா இருக்கிறேன். எப்படி எனது மரியாதையை அவளுக்குச் செலுத்துவது' என்று நினைத்தான். உதங்கா இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில் குதிரையுடன் இருந்த மனிதன், "இந்தக் குதிரையில் செல் உதங்கா, இது உனது குருவின் (வேதாவின்) வசிப்பிடத்திற்கு நொடியில் அழைத்துச் செல்லும்" என்றான். உதங்காவும் அதற்கு சம்மதித்து, அந்தக் குதிரையின் மீதேறி குருவின் (வேதாவின்) இல்லத்திற்குச் சென்றான்.

"அவனின் (உதங்காவின்) குருவின் மனைவி (வேதாவின் மனைவி), காலையிலேயே குளித்து முடித்து, தனது கூந்தலை அலங்கரித்து, உதங்கா வரவில்லையென்றால் அவனைச் சபிக்கக் காத்திருந்தாள். அதே வேளையில், உதங்கா குருவின் (வேதாவின்) இருப்பிடத்திற்குள் நுழைந்து, தனது குருவின் மனைவிக்கு தனது மரியாதையைத் தெரிவித்தான். "உதங்கா, நீ சரியான சமயத்தில், சரியான இடத்திற்கு வந்தாய், உன்னை வரவேற்கிறேன் மகனே, நீ ஒரு அப்பாவி, உன்னை சபிக்க மாட்டேன். நற்காலம் உனக்கு முன்பே இருக்கிறது. உனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் வெற்றியால் முடிதடப்பட்டும்," என்றாள் குருவின் மனைவி. உதங்கா குருவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

குரு (வேதா), "உன்னை வரவேற்கிறேன். உன்னை நீண்ட நாளாகக் காணமுடியவில்லையே என்ன காரணம்?" என்றார். உதங்கா, "ஐயா, என்னுடைய இந்த அலுவலை நான் பார்க்கும்போது பாம்புகளின் அரசன் தட்சகனால் தடை வந்தது. அதனால் நான் பாம்புகளின் வசிப்பிடம் சென்றேன். அங்கே நான் இரு பெண்கள் கருப்பும் வெள்ளையுமான நூல்களால் ஒரு துணியை நெய்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று உங்களிடம் வேண்டிக் கேட்கிறேன்? அதே போல, பனிரெண்டு {12} ஆரங்களுடன் கூடிய ஒரு சக்கரத்தை ஆறு {6} மனிதர்கள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அது எதைக்

குறிக்கிறது? நான் கண்ட அந்த மனிதன் யார்? நான் பின்தொடர்ந்து வந்த அந்த இயல்புக்குமிகையான குதிரை என்ன? அதேபோல் சாலைவழியில் காளையின் மீதமர்ந்திருந்த ஒரு மனிதனைக் கண்டேன். அவன் "உதங்கா, இந்தக் காளையின் சானத்தை சாப்பிடு, முன்பு உன் குருவும் இதைச் சாப்பிட்டு இருக்கிறார்" என்றான். நான் அந்த சானத்தைச் சாப்பிட்டேன். அவன் யார்? உங்களால் கல்விபெற்ற நான், இதை உங்களிடமிருந்து அறிய விரும்புகிறேன்" என்றான்.

அவனது குரு(வேதா), "அந்த இரு மங்கையரும் ததாவும், விததாவும் ஆவர், கருப்பும் வெள்ளையுமான நூல்கள், இரவையும் பகலையும் குறிக்கின்றன. ஆறு {6} மனிதர்களால் சுற்றப்படும் பனிரெண்டு {12} ஆரங்களுடன் கூடிய சக்கரம், ஆறு {6} காலங்களைக் கொண்ட வருடத்தைக் குறிக்கிறது. குதிரையுடன் கூடிய அந்த மனிதன் பரஜன்யா ஆவான். அவன் {பரஜன்யா} தான் மழைக்கான தேவன். அந்தக் குதிரை அக்னி தேவன். சாலைவழியில் கண்ட அந்தக் காளை யானைகளுக்கு அரசனான ஐராவதமாகும். அதன்மீதிருந்த மனிதன் இந்திரனாவான். உன்னால் சாப்பிடப்பட்டக் காளையின் சானம் அமிர்தமாகும். அதனால்தான் நீ பாம்புகளின் வசிப்பிடத்திலிருந்து உயிருடன் திரும்பினாய். இந்திரன் எனது நண்பன். உன் மீதிருந்த கருணையால் உனக்கு உதவி செய்திருக்கிறான். அதனால் தான் கம்மல்களுடன் நீ இங்கு பாதுகாப்பாய் வந்தாய். ஓ மனதுக்கினியவனே, நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன். நீ நற்பேறு பெறுவாய்," என்றார் {குரு வேதா}.

"தனது குருவிடம் இருந்து விடுபட்ட உதங்கா, தட்சகன் மீதிருந்த அதிகமான கோபத்தால் உந்தப்பட்ட ஹஸ்தினாபுரம் சென்றான்.

அந்த அருமையான அந்தணன் {உதங்கா} விரைவாக ஹஸ்தினாபுரம் சென்றடைந்தான். சிறிது காலத்திற்கு முன் தக்ஷஸீலத்திலிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பிய ஜனமேஜயனுக்காக காத்திருந்தான். வெற்றியடைந்த ஏகாதிபதி {ஜனமேஜயன்} அமைச்சர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதை உதங்கா கண்டான். தனது வாழ்த்துகளையும் ஆசீர்வாதத்தையும் சரியான முறையில் அவனுக்கு {ஜனமேஜயனுக்குச்} சொன்னான். அந்த ஏகாதிபதியிடம் (Monarch) சரியான நேரத்தில், இனிமையாக பேசினான் உதங்கா, "ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே {ஜனமேஜயனே!} உனது கவனத்துக்கு அவசரமாக வரவேண்டிய செய்திகளுக்குப் போது, இப்படி சிறுபிள்ளையைப் போல் பொழுதைப் போக்குகிறாயே, எப்படி?" என்றான்.

"சௌதி சொன்னார், "இப்படிக் கேட்கப்பட்ட ஏகாதிபதி ஜனமேஜயன், அந்த அருமையான அந்தணனை வணங்கி, "எனது குடிகளின் நலனை மனதில் வைத்தே எனது கடமைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். நான் செய்ய வேண்டிய கடமை குறித்த செய்தி, என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறீர்" என்றான்.

"அந்தணர்களின் முதன்மையானவனும், நற்செயல்களால் அடையாளங்காணப் படுபவனுமான உதங்கா பெரிய இதயம் கொண்ட ஏகாதிபதியிடம் {ஜனமேஜயனிடம்}, "ஓ மன்னா! உனது கவனத்திற்கு வர வேண்டிய அந்தக் கடமை உன்னுடையதுதான், அதனால் தயைகூர்ந்து அதைச் செய்வாயாக. ஓ மன்னர்களுக்கு மன்னா! உனது தகப்பன் {பரீக்ஷித்} தட்சகனால் கொல்லப்பட்டான், உனது தகப்பனின் மரணத்திற்காக அந்தப் பாம்பை நீ பழிவாங்க வேண்டும். விதிவசத்தால் நீ பழிக்கு பழி வாங்கும் நேரமும் வந்துவிட்டது. காரணமில்லாமல் உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} அந்தப் பாம்பால் கடிக்கப்பட்டு, இடி விழுந்த மரமாக ஐம்பூதங்களாகக் குறைக்கப்பட்டான். அந்தத் தீய தட்சகன், பாம்பு இனத்திலேயே இழிவானவன். அதிகாரத்தால் போதையுண்டு தெய்வம் போன்ற உனது தந்தையும், புனிதமான முனிவர்களைக் காக்கும் மன்னனுமானவனைத் தேவையில்லாமல் கடித்தான். செயல்களால் தீயவனான அந்தத் தட்சகன், உனது தந்தையைக் காப்பாற்ற வந்த மருத்துவர்களின் தலைவன் காசியபரையும், காப்பாற்ற விடாமல் திரும்பப் போக வைத்தான். அந்தத் தீய பாதகனைத் தீயில் விழ வைக்க பாம்பு வேள்வி ஒன்றை நீ செய்ய வேண்டும். ஓ மன்னா! அதற்கான உத்தரவைக் கொடு.

இப்படித்தான் உனது தந்தையின் மரணத்திற்கு நீ பழி வாங்க முடியும். இதனால், நீ எனக்கும் பெரிய உதவியைச் செய்தவனாவாய், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அந்தக் கொடிய பாதகன், எனது குருவுக்கான அலுவலை நான் செய்யும்போது, அந்த அலுவலுக்குத் தடையேற்படுத்தியிருக்கிறான்," என்றான்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அந்த ஏகாதிபதி, தட்சகன் மீது மிகுந்த கோபம் கொண்டான். உதங்காவின் பேச்சு வேள்வித் தீயில் நெய்யூற்றியது போல் அந்த மன்னனின் ஜனமேஜயன் கோபத்தை அதிகரித்தது. உதங்காவின் முன்னிலையில் துயரால் உந்தப்பட்டு, தனது அமைச்சர்களை அழைத்து தனது தந்தையின் பரீகூழித்தின் மோட்சப் பயணத்தைக் குறித்து விசாரித்தான். தனது தந்தை மரணித்ததின் சூழல்களை உதங்காவின் உதடுகளால் கேட்டபோது, துன்பத்தின் வலியால் அவன் ஜனமேஜயன் துயருற்றான்.

அருள்மிகுந்த மகாபாரதத்தின் ஆதிபர்வத்தில் பௌசிய பர்வம் இப்படியே நிறைவடைகிறது.

சௌனகருக்கு அந்தணர்கள் காத்திருப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 4

பௌலோம பர்வம் (ஆதிபர்வத்தின் உபபர்வம்)

"புராணங்களில் தெளிந்த புலமை கொண்ட லோமஹர்ஷணரின் புதல்வனான சௌதி, நைமிச வனத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சௌனகரின் பனிரெண்டு வருட வேள்வியில் பங்கெடுத்தவர்களிடம், குவிந்த கரங்களுடன், "மன்னன் ஜனமேஜயனின் நாக வேள்விக்கு, ஒரு காரணமாயிருந்த உதங்காவின் வரலாற்றை கோடிட்டுக் காட்டிவிட்டேன்? இப்போது நீங்கள் என்ன கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? நான் உங்களுக்கு என்ன சொல்லட்டும்" என்று கேட்டார்.

அதற்கு தவசிகள் "ஓ லோமஹர்ஷணரின் மகனே (சௌதியே), எங்களுக்கு கேட்பதில் ஆர்வமுள்ளதையே உம்மிடம் கேட்போம். நீர் ஒவ்வொரு கதையாகச் சொல்வீராக. எங்கள் குருவான சௌனகர், வேள்வித் தீயின் முன் அமர்ந்திருக்கிறார். தேவர்களும், அசுரர்களும் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளில் அவரும் தேர்ந்த புலமையுள்ளவர். அவருக்கு மனிதர்கள், நாகர்கள், கந்தர்வர்கள் குறித்த அனைத்து வரலாறுகளும் தெரியும்.ஓ சௌதியே! இந்த வேள்வியில் எங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் அந்த படித்த பிரமணரே (சௌனகரே).

அவர் தகுதிவாய்ந்தவர், தனது உறுதிகளுக்கும் (சத்தியங்களுக்கும்) உண்மையானவர். ஞானமுள்ளவர், ஆரண்யகத்திலும், சாத்திரங்களிலும் பண்டிதர், உண்மையைப் பேசுபவர், அமைதியை விரும்புபவர், எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தாதவர் (அஹிம்சை, புலால் உண்ணாமை), விதிக்கப்பட்டபடி நோன்பிருப்பவர்.

எங்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவர், ஆகையால், அவருக்காக (சௌனகருக்காக) காத்திருப்போம். அவர் எப்போது வந்து தனது மதிப்புள்ள ஆசனத்தில் அமர்கிறாரோ, அப்போது அவர்கேட்பனவற்றிற்கு பதிலளியும்," என்றார்கள்.

படம் 44: சௌதி, சௌனகர், தவசிகள்

சௌதி, "அப்படியே ஆகட்டும். அந்த உயராத்மாவுள்ள குரு (சௌனகர்) வந்த அமர்ந்ததும் அவர் புனிதமான கதைகளில் பல வகையான பொருள்களுடன் அவர் கேட்பனவற்றை உரைக்கிறேன்" என்று சொன்னார். சிறிது நேரங்கழித்து, அந்த அற்புதமான அந்தணன் (சௌனகர்) தனது கடமைகளை முடித்து, கடவுளுக்கு வேண்டுதல்களையும், தனது சுத்திகரிப்பையும் முடித்து பெருநோன்புகள் நோற்ற முனிவர்கள் புடைசூழ சௌதி அமர்ந்திருக்கும் அந்த வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு மறுபடியும் வந்து அமர்ந்தார். தத்தமது ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்கும் ரித்விக்குகளுக்கும், சத்யர்களுக்கும் நடுவில் அமர்ந்து கீழ்கண்டவாறு பேசினார்.

பிருகு பரம்பரை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 5

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌனகர் சொன்னார், "குழந்தாய், உனது தகப்பனார் முன்பு அனைத்து புராணங்களையும், கிருஷ்ண துவைபாயணரின் {வியாசரின்} பாரதத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார். நீயும் அவற்றைக் கற்றறிந்திருக்கிறாயா? அந்தப் புராதனமான பதிவுகளில் மனதை வசீகரிக்கும் கதைகள் பட்டியலிடப் பட்டிருக்கும். அவை விவேகமுள்ள முதல் தலைமுறையினரின் வரலாறாகும். அவற்றையெல்லாம் உனது தந்தையில் வாயிலாகக் கேட்டுள்ளோம். முதலில், பிருகுவின் பரம்பரைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறேன்.

படம் 45: பிருகு

அந்த வரலாற்றை விவரித்து சொல்வாயாக, நாங்கள் எல்லோரும் உன் வாயிலாகக் கேட்டுக் விரும்புகிறோம்," என்றார்.

சௌதி, "வைசம்பாயனர் {வியாசரின் சீடர்} உட்பட உயர்-ஆன்ம {high-souled} அந்தணர்கள் படித்ததை யெல்லாம் முன்பு நான் கற்று மறுபடி உரைத்திருக்கிறேன். என் தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} கற்றிருந்ததை யெல்லாம் நானும் கற்றிருக்கிறேன். ஓ பிருகு பரம்பரையின் வழித்தோன்றலே! இந்திரனாலும், தேவர்களாலும், முனிவர் குழுக்களாலும், மருதனாலும் (காற்று) போற்றத்தக்க பிருகு பரம்பரை செய்திகளைக் கேட்பீராக. ஓ பெருமுனிவரே, இதில் இந்தக் குடும்பத்தின் கதையை புராணங்களில் விவரித்திருப்பது போல விவரிக்கிறேன்.

"அருள்நிறைந்த பெருமுனிவர் பிருகு {Bhṛigu}, தான்தோன்றியாக தன்னாலேயே நிலைத்திருக்கும் பிரம்மாவிடம் (Self Existing - சுயம்புவிடம்) இருந்து ஒரு வருணனின் வேள்வியில் பிறந்தவர். பிருகுவிற்கு சியவனன் {Chyavana} என்று ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன்மீது மிகுந்த அன்புடனிருந்தார். சியவனுக்கு நற்குணமிக்க பிரம்மணி {Pramati} என்று ஒரு பிறந்தான். பிரம்மாதிக்கு தேவலோக நடனமாது கிரிட்சி {Ghrītachī} மூலம் ருரு {Ruru} என்றொரு மகன் பிறந்தான். ருருவுக்கு, பிரம்மத்வாரா {Pramadvāra} என்ற தன் மனைவி மூலம் சுனகா {Sunaka} என்றொரு மகன் பிறந்தான். ஓ சௌனகரே! நற்குணமிக்க அவரே உமது மூதாதை. அவர் {சுனகா} தன்னை ஆன்மிகத்திற்கு அற்பணித்திருந்தார். நற்பெயருடன், நீதிமானாக, வேதம் அறிந்தவர்களில் மேம்பட்டவராக, நற்குணத்துடன், உண்மைபேசி தன்னைச் செதுக்கி வைத்திருந்தார்," என்று பதிலுரைத்தார்.

சௌனகர், " ஓ துத மைந்தனே {சௌதியே}, ஒப்பற்ற பிருகுவின் மைந்தனுக்கு சியவனன் என்று ஏன் பெயர் சூட்டப்பட்டது? எல்லாவற்றையும் சொல்வாயாக!" என்று கேட்டார்.

சௌதி, "பிருகுவுக்கு புலோமா என்ற மனைவியிருந்தாள். அவளிடம் {புலோமாவிடம்} பிருகு அன்புடன் இருந்தார். பிருகுவின் மைந்தனை {சியவனனை} சுமந்து அவள் {புலோமா} பெரிய உருவம் பெற்றாள். ஒருநாள் நற்குணமுடைய அவள் {புலோமா} அப்படி இருக்கையில், தனது தர்மத்திற்கு உண்மையுடன் இருப்பதில் மேம்பட்டவரான பிருகு, அவளை {புலோமாவை} வீட்டில் விட்டுவிட்டு, தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ள வெளியே சென்றார். அந்நேரத்தில் புலோமா என்ற அவள் பெயரையே கொண்ட அரக்கன் ஒருவன் பிருகுவின் இல்லத்திற்கு வந்தான். இல்லத்திற்குள் நுழைந்து, எவ்வகையில் பார்த்தாலும் களங்கமில்லாத பிருகுவின் மனைவியை {புலோமாவைக்} கண்டான். அவளைக் கண்டதும் காமத்தில் மூழ்கிப்போய், அறிவை இழந்தான். அழகான புலோமா, கானகத்தின் கிழங்குகளும், கனிகளும் கொடுத்து அவளை {அரக்கனை} வரவேற்றாள். ஓ நன்முனிவரே {சௌனகரே!} அவளை {புலோமாவை}

பார்த்ததுமுதல் காமத்தீயில் வெந்துகொண்டிருந்த அரக்கன் மிகவும் மகிழ்ந்து, எல்லா வகையிலும் குற்றங்குறை இல்லாத அவளை {புலோமாவை} அபகரிப்பது என முடிவு செய்தான்.

"எனது ஆசை நிறைவேறியது" என்று சொல்லி, அந்த அபலையை அபகரித்துச் சென்றான் அரக்கன். முன்னர் அவளை {புலோமாவை} அவனுக்குத்தான் {அரக்கன் புலோமாவிற்குத்தான்} அவளது தந்தை நிச்சயித்திருந்தார். ஆனால் பின்னர் முறையான சடங்குகளுடன் பிருகு முனிவருக்கு அவளை {புலோமாவை} அளித்தார். ஓ பிருகுகுல வழித்தோன்றலே!, இந்த புண் அந்த அரக்கன் மனதைப் பெரும் பாடுபடுத்தியது. இந்தக் கணமே, அந்த மாதைக் {புலோமாவைக்} கடத்துவதற்கு மிகவும் சிறந்தது என்று நிச்சயித்தான்.

"அறையின் மூலையில் வேள்வித்தீ சுடர்விட்டு எரிவதை அரக்கன் கண்டான். அரக்கன் அந்த நெருப்பிடம், "ஓ அக்னியே சொல், நீயே தேவர்களின் வாயாக இருக்கிறாய். நீதியுடன் நீயே சொல், இவள் யாருடைய மனைவி ? தனிமையில் கண்டதும், இவளை {புலோமாவை} அபகரித்துச் செல்ல முடிவு செய்து, இந்த ஆசிரமத்தில் இருந்து வலுக்கட்டாயமாக அபகரிக்கிறேன். முதலில் எனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த இந்தக் கெடலிடையானை பிருகு அடைந்தான் என்றதுமே எனது இதயம் கோபத்தால் எரிந்தது.

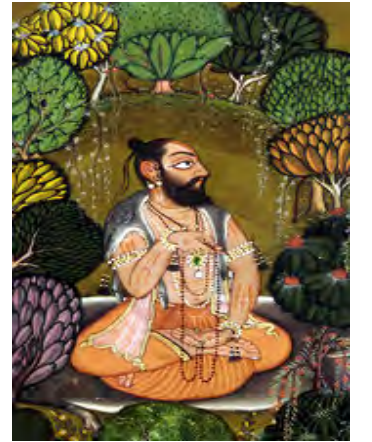
படம் 46: அக்னிதேவன்

"சௌதி தொடர்ந்தார், "ஏழு சுடர் கொண்ட அந்த தேவதை அரக்கனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த துன்பத்துக்குள்ளாகி, பொய் சொல்லவும் பயந்து, பிருகுவின் சாபத்திற்கும் அதேயளவு பயந்து மெதுவாக "ஓ அரக்கனே, இந்தப் புலோமாவை முதலில் நீயே தேர்ந்தெடுத்தாய். ஆனால் முறையான புனிதமானச் சடங்குகளுடனும், வேண்டுதல்களுடனும் நீ அவளை {புலோமாவை} ஏற்கவில்லை. வெகுதொலைவுக்கும் புகழ்மிகுந்த இந்த மாதை {புலோமாவை}, அருள் கிடைக்கும் என்ற விருப்பத்தில் பிருகுவுக்கு அவளது தகப்பன் அளித்தான். ஓ அரக்கனே, அவள் {புலோமா} உனக்கு அளிக்கப்படவில்லை. அவளது தகப்பன் பிருகுவிற்கே உரிய வேதசடங்குகளுடனும் வேண்டுதல்களுடன், என்னை சாட்சியாக வைத்து அளித்தார். இதுவே நான் அவளைப் பற்றி அறிந்தது. நான் பொய் பேசத் துணிய மாட்டேன். ஓ அரக்கர்களில் சிறந்தவனே, பொய்மைக்கு இந்த உலகில் மதிப்பில்லை " என்றும் பதிலளித்தான்."

சியவணன் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 6

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, இந்த வார்த்தைகளை அக்னியிடமிருந்து கேட்ட அரக்கன் {புலோமா}, ஆண் காட்டுப் பன்றியின் உருவமெடுத்து, காற்றின் வேகத்தோடு ஓத்து, மனதின் வேகத்துடன், அந்த மாதை {புலோமாவை} கடத்திச் சென்றான். இந்தப் பெரும் கொடுமையைத் தாங்கமுடியாமல், பிருகுவின் குழந்தை கருப்பையிலிருந்து நடிவி விடிந்தது. அதனாலேயே அந்தக் குழந்தைக்கு சியவணன் என்று பெயர் வந்தது. குழந்தை தாயின் கருவிலிருந்து நடிவியதையும், அந்தக் குழந்தை தூரியனைப் போல ஒளிர்வதையும் கண்ட அரக்கன் {புலோமா} அந்தப் பெண்ணின் {பிருகுவின் மனைவி புலோமாவின்} மீதிருந்த பிடியை விட்டு கீழே விடிந்து சாம்பலாக மாறினான். ஓ பிருகு பரம்பரையில் வந்த அந்தணரே, துயரத்தால் தடுமாறிப் போயிருந்த அந்த அழகிய புலோமா, பிருகு மைந்தனான தனது குழந்தை

படம் 47: சியவணா

சியவனனை எடுத்துக் கொண்டு நடந்துசென்றான். தனது மைந்தனின் களங்கமற்ற மனைவி அழுதுகொண்டிருப்பதைப் பெருந்தகப்பன் பிரம்மா கண்டார். கண்களிலிருந்து வழிந்த அவளது புலோமாவின் கண்ணீர்த்துளிகள் ஒரு பெரிய ஆற்றை உருவாக்கியது. அந்த ஆறு பெரும் துறவியான பிரகுவின் மனைவியின் பாதங்களில் உருண்டோடியது. எல்லா உலகங்களின் பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்) தனது மகனின் (பிரகுவின்) மனைவியால் (புலோமாவால்) உற்பத்தியான அந்த ஆற்றைக் கண்டு, அதற்கு வதுசாரா என்று பெயர் வைத்தார். அது சியவனனின் ஆசிரமத்தைக் கடந்து சென்றது. இந்த விதத்தில்தான் பிரகுவின் மைந்தனான பெரும் ஆன்ம சக்தியுள்ள சியவன் பிறந்தான்.

"பிரகு தனது குழந்தை சியவனனையும், அதன் அழகான தாயையும் (மனைவி புலோமாவையும்) கண்டார். முனிவர் (பிரகு) கோபத்தில், "உன்னைக் கடத்த முடிவு செய்து வந்த அரக்கனிடம் யார் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது? எனது கோபத்தால் அவனை சபிக்கப் போகிறேன்" என்று கேட்டார். அதற்கு பௌலோமா "ஓ, அறுகுணங்கொண்டவரே, அக்னியே அந்த அரக்கனிடம் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்தது. அவன் (அரக்கன்) பருந்தைப் போல ஒலியெழுப்பி என்னைக் கடத்திக் கொண்டு போனான். உமது மகனின் (சியவனனின்) தீவிர ஒளியால் தான் நான் காப்பாற்றப்பட்டேன். அரக்கன் அவனை (சியவனை) பார்த்துத்தான் எனது மீதிருந்த பிடியைவிட்டு, கீழே விழுந்து சாம்பலானான்," என்றான் (பிரகுவின் மனைவி புலோமா).

சௌதி தொடர்ந்தார், "புலோமாவிடமிருந்து இதைக் கேட்ட பிரகு, மிகுந்த கோபங்கொண்டார். கட்டுக்கடங்காத கோபத்தால், "நீ எல்லாவற்றையும் திண்பாயாக" என்று அக்னியைச் சபித்தார்.

இப்படியே, "அக்னி பெற்ற சாபம்" என்று அழைக்கப்படும் ஆதிபர்வத்தின் ஆறாவது (6) பகுதி நிறைவடைகிறது.

அக்னி பின்வாங்கினான் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 7

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பிரகுவின் சாபத்தால் கோபங்கொண்ட அக்னியேவன், முனிவரிடம், "ஓ அந்தணரே, என்னிடம் இப்படி கண்மூடித்தனமாக நடந்து கொள்வதற்கு என்ன பொருள்? நான் நீதியுடன் நடந்து கொண்டு, உண்மையைப் பேசியும் இப்படி வரம்புமீறி பழி வாங்குதல் நியாயமா? என்னைக் கேட்டதால், நான் உண்மையான பதிலைச் சொன்னேன். ஒரு காரியத்தைப் பார்த்தவனை சாட்சியாகக் கூப்பிட்டு, கேள்வி கேட்கும்போது அவன் அறிந்ததைச் சொல்லவில்லை என்றால் அந்தப் பாவம், ஏழு தலைமுறைகளுக்கு நீடிக்கும். தான் முழுவதும் அறிந்திருந்தும், அறிந்ததைக் கூறவில்லை என்றால், குற்ற உணர்வால் அவன் கறைபட்டிருப்பான்.

படம் 48: வேள்வியில் நெய் ஊற்றப்படுதல்

என்னாலும் உமக்குச் சாபமிட முடியும். ஆனால் அந்தணர்கள் என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படுபவர்கள்.

இவையெல்லாம் உமக்கும் தெரியும், ஓ அந்தணரே, இப்போது சொல்வதைக் கேளும்! எனது ஆன்மிக சக்தியால், நான் என்னைப் பெருக்கிக் கொண்டு, பல உருவங்களில் இருக்கிறேன். வருடக் கணக்காக நடைபெறும் வேள்விகளில் இருக்கிறேன். புனித சடங்குகள் எங்கெல்லாம் நடைபெறுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் இருக்கிறேன். வேத மந்திரங்களுடன் எனதுச் சுடரின் மேல் இடப்படும் நெய்யை தேவர்களும், பித்ரிக்களும் பெற்று சாந்தம் அடைகின்றனர். தேவர்களும், பித்ரிக்களும் நீராவர். வேள்விகளில் அளிக்கப்படுபவனவற்றில் தேவர்களுக்கும், பித்ரிக்களுக்கும் சம பங்கு உரிமை உள்ளது. ஆகையால் தேவர்களும், பித்ரிக்களும் வேறுவேறாகார். அவர்களைச்

சேர்த்து வைத்தும், பிரித்தும் சந்திரனின் மாறுதல்களுக்கு ஒப்ப வழிபடுவார்கள். அந்த தேவர்களும் பித்ரிக்களும் என் மீது ஊற்றப் படுவதையே உண்கின்றனர். அதனால், என்னை தேவர்களின் வாய் என்று சொல்வர். முதல்மதியில் (அமாவாசையில்) பித்ரிக்களும், முழுமதியில் (பௌர்ணமியில்) தேவர்களும் எனது வாய்மூலமாகத்தான் சுத்திகரிக்கப்பட்ட நெய்யை உண்கிறார்கள். அவர்களின் வாயாக இருப்பதால், எப்படி எல்லாவற்றையும் (சுத்தமானதும், சுத்தமில்லாததும்) என்னால் சாப்பிட முடியும்?

"அதன்பிறகு அக்னி அந்தணர்களின் வேள்வியிலிருந்தும், புனிதச் சடங்குகள் மற்றும் வைபவங்களில்லிருந்தும் என எல்லா இடங்களிலிருந்தும் தன்னைச் சுருக்கி பின்வாங்கிக் கொண்டான். நெருப்பில்லாததால் ஓம்களும், வசத்களும், சுவாதாக்களும், சுவாஹாக்களும் இல்லாமல், எல்லா உயிரினங்களும் துயரடைந்தன.

கவலை கொண்ட முனிவர்கள் கடவுளரிடம் சென்று, "குறைவற்றவர்களே! மூன்று உலகங்களும் வேள்விகள் மற்றும் சடங்குகள் தொடர்ந்து நின்று போனதால் குழப்பத்தில் உள்ளன. நேர விரயமில்லாமல் இந்த காரியத்தில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவிடுங்கள்." என்றனர். பிறகு முனிவர்களும் கடவுளரும் பிரம்மனின் முன் சென்று நின்று, "ஓ நற்பேறுபெற்றவரே! ஏதோ காரணத்திற்காக பிருகு முனிவரால் அக்னி சபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். தேவர்களுக்கு வாயாக இருக்கும் அக்னிக்கு எப்படி இந்த இழிந்த நிலை நேரலாம்?" என்று கேட்டனர். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரபஞ்சபடைப்பான் (பிரம்மன்), அக்னியைத் தன் முன் வர ஆணையிட்டார். பிரம்மா அக்னியிடம் மெல்லிய வார்த்தைகளால், "நீயே உலகங்களைப் படைத்தவன், நீயே அவற்றை அழிப்பவன்! நீயே அவற்றைப் பாதுகாப்பவன்! மூவுலகங்களிலும் உள்ள வேள்விகளை நீயே நடத்துபவன்! ஆகையால் சடங்குகள் தடைபெறாமல் இருக்குமாறு நடந்து கொள். ஓ வேள்வி நெய்யை உண்பவனே, நீயே எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையாக இருக்கும்போது, ஏன் இவ்வளவு முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறாய்? பிரபஞ்சத்தில் என்றுமே சுத்தமானவன் நீ மட்டுமே! பிரபஞ்சத்தை நிலைத்திருக்க வைத்திருப்பவனும் நீயே! நீ உனது முழு உடலால் எல்லாமே கலந்தவற்றை உண்பவனாக உன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டதாக எண்ணாதே. ஓ சுடர்களால் ஆனவனே, வெளிப்புறத்தில் இருக்கும் சுடர்கள் மட்டுமே அப்படிப்பட்டவற்றை உண்ணும். சதைகளை உண்ணும் (ஊனுண்ணும் விலங்குகளின் வயிற்றில்) உனது பெரும்பகுதி உடலும் எல்லாவற்றையும் உண்ணும். எப்படி கதிரவனின் கதிர்பட்டதும் எல்லாம் சுத்தமாகிறதோ (புனிதமாகிறதோ), அப்படியே உன் சுடர்களால் எரிக்கப்படுபவை எல்லாம் சுத்தமானதாகும். ஓ நெருப்பே, நீயே தானாக உருவான எல்லாம் வல்ல சக்தி. ஓ தலைவனே, உனது அந்த சக்தியால் முனிவரின் சாபம் உண்மையாகட்டும். உனது வாயில் படைக்கப்படும் உனக்கு சேர வேண்டிய பங்கையும் எடுத்து, தேவர்களுக்குச் சேர வேண்டிய பங்கையும் கொடுத்து உனது பணியைத் தொடர்வாயாக" என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அக்னி பிரம்மனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். எல்லாம் வல்ல தங்கள் தலைவரின் ஆணைப்படியே அக்னி தனது வேலையைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டான். கடவுளரும் முனிவர்களும் மகிழ்ச்சியாக அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தனரோ அங்கே சென்றுவிட்டார்கள்.

முனிவர்கள் சடங்குகளையும், வேள்விகளையும் செய்யத் தொடங்கினார்கள். மேலுலகில் கடவுளரும், அதற்கு கீழ் உலகில் அனைத்து உயிரினங்களும் மகிழ்வுற்றன. அக்னியும் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டதால் மகிழ்ந்தான்.

"ஓ அறுகுணங்கொண்டவரே! இப்படியே பழங்காலத்தில் பிருகுவின் சாபத்திற்கு ஆளானான் அக்னி. அரக்கனின் அழிவு, பொலோமா, சியவனனின் பிறப்பு ஆகியனவற்றுடன் தொடர்புடைய இந்தக் கதை பழைய வரலாறுகளில் இப்படியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ ஏழாவது {7} பகுதி நிறைவடைகிறது.

ருருவும் பிரம்மத்வாராவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 8

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணரே, பிருகுவின் மைந்தன் சியவனன், தனது மனைவி சுகன்யாவின் கருவறையில் ஒரு மைந்தனைப் பெற்றெடுத்தான். அந்த மைந்தன்தான் ஒப்பற்ற சக்தி கொண்ட பிரம்மமதி. பிரம்மமதி கிரிடச்சி கருவறையில் ருருவைப் பெற்றான். ருரு, தனது மனைவி பிரம்மத்வாரா மூலம் சுனகா என்ற மகனைப் பெற்றான்.

ஓ பிரமணரே, அபரிமிதமான சக்தி கொண்ட ருருவின் வரலாற்றை முழுவதுமாகக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள்.

"முன்பொரு காலத்தில் ஆன்மிக சக்தியும், கல்வியும், எல்லா உயிரிடமும் அன்பு செலுத்தும் குணமும் கொண்ட ஸ்தூலகேசா என்ற ஒரு முனி இருந்தார். ஓ அந்தண முனிவரே, அந்த நேரத்தில், கந்தர்வர்களின் மன்னன் விஸ்வவசு, தேவலோக மங்கை மேனகையுடன் நெருக்கமாக இருந்தான். ஓ பிருகுவின் வழித்தோன்றலே, அந்த அப்சர மேனகை, அவளது நேரம் நெருங்கியதும், ஸ்தூலகேசரின் ஆசிரமத்திற்கருகே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். அந்தப் புதிதாகப் பிறந்த குழந்தையை அவள் ஆற்றங்கரையிலேயே விட்டுவிட்டாள். ஓ அந்தணரே, மேனகை என்ற அந்த அப்சரஸ் பாசத்தையும் அவமானத்தையும் துறந்து அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள். அந்த அந்தண முனி ஸ்தூலகேசர் அந்தக் குழந்தையைக் கண்டார். அது ஒரு பெண்குழந்தை என்பதைக் கண்டார். அதன் அழகையும், காந்தியையும் கண்டு அதன் மீது பரிவு ஏற்பட்டு, அந்தக் குழந்தையை எடுத்துச் சென்றார்.

அந்த முனிவர் ஸ்தூலகேசரின் புனிதமான இருப்பிடத்திலேயே அந்தக் குழந்தை நற்குணங்களுடன் அவரது ஆசிகளுடன் வளர்ந்தது. தெய்வீக விதிகளுக்குட்பட்டு அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் முனிவர் செய்தார். தனது நற்குணங்களாலும், அழகாலும், மற்றும் எல்லாப் பண்புகளாலும் அனைத்துப் பெண்களையும் அவள் மிஞ்சி நின்றதால், பிரம்மத்வாரா என்று அந்த முனிவர் அவளை அழைத்தார். தெய்வத்திற்கு அஞ்சி நடக்கும் ருரு, ஒரு நாள் ஸ்தூலகேசரின் ஆசிரமத்திற்கு அருகே இருந்த பிரம்மத்வாராவைக் கண்டு, மோக தேவதையின் கணையை இதயத்தில் தாங்கிய ஒருவனாக ஆனான். பிருகுவின் மகளான தனது தந்தை பிரம்மாதியை, தனது நண்பர்கள் மூலம் தனது ஆசையை ஏற்க வைத்தான்.

பிரம்மமதி வெகுதொலைவுக்குப் புகழ்வாய்ந்த ஸ்தூலகேசரிடம் தனது மகனுக்காக அவளைக் கேட்டான். அவளது வளர்ப்புத்தந்தையும் அந்தக் கன்னிப்பெண் பிரம்மத்வாராவை ருருவுக்கு நிச்சயித்துக் கொடுத்தார். திருமணம் அடுத்து வரும் பூரம் நட்சத்திரத்தில் என நிச்சயமானது.

நிச்சயம் முடிந்து சில நாட்களுக்குள்ளேயே, விதி வசத்தால், அந்த அழகான கன்னிப்பெண் மற்ற பெண்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது, அவள் நேரம் நெருங்கி வந்தது. வழியில் சுருண்டு கிடந்த ஒரு பாம்பைப் பார்க்காமல், அதை மிதித்துவிட்டாள். அந்த ஊர்வனவும், தனது நஞ்சுப் பற்களை கவனக்குறைவாக இருந்த அவளது உடம்பில் செலுத்தி விதியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியது. பாம்பால் கடிபட்டதும், உணர்விழந்து தரையில் விழுந்தாள் அவள். அவளது நிறம் மங்கியது. அவளது அழகும் மங்கியது. கலைந்த

படம் 49: பிரம்மத்வாரா

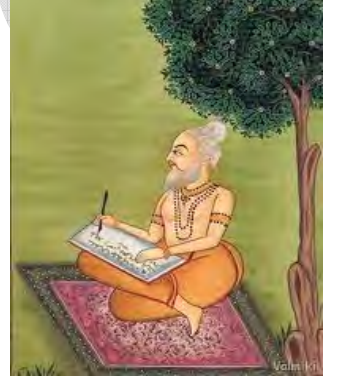
கேசத்துடன் கிடந்த அவளை உடனிருந்தவர்கள் கவலையுடன் கண்டனர். மிகுந்த வலியுடன் தனது மரணத்தைத் தழுவினாள் அவள். தூங்கிக் கொண்டிருப்பதுபோல் கிடந்த அந்தக் கொடியிடையாளை, மீண்டும் அந்தப் பாம்பு கடித்தவுடன், உயிரோடிருந்ததைவிட அதிக அழகாகத் தெரிந்தாள். வளர்ப்புத் தந்தையும், மற்ற முனிவர்களும் அங்கு வந்து, அசைவில்லாமல் தாமரை மலர் தரையில் கிடப்பதைப் போலக் கிடந்த அவளைக் (பிரம்மத்வாராவை) கண்டனர். சுவஸ்த்யதிரேயா, மஹாஜனா, கௌசிகா, சங்கமேகலா, உத்தாலகா, கதா, அனைவராலும் அறியப்பட்ட ஸ்வேதா, பரத்வாஜா, கௌனகுத்ஸியா, அர்ஷடிசேனா, கௌதமா, பிரம்மமாதி, பிரம்மமாதியின் மகன் ருரு மற்றும் அந்தக் கானகத்தில் வசிப்போர் ஆகியோர் அங்கே வந்தனர். பாம்பு கடித்ததால், தரையில் உயிரற்ற சடலமாகக் கிடக்கும் அந்த மங்கையைக் கண்டு அனைவரும் துக்கத்தில் அழுதனர். இந்த நிகழ்ச்சியால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட ருரு அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ எட்டாவது {8} பகுதி நிறைவடைகிறது.

பாம்பினத்தை அழிப்பதாக ருரு ஏற்ற உறுதி | ஆதிபர்வம் - பகுதி 9

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "பிரம்மத்வாராவின் உயிரற்ற சடலத்தைச் சுற்றி ஒப்பற்ற அந்தணர்கள் அமர்ந்திருக்கும்போது, பெரும் துக்கமடைந்த ருரு அடர்ந்த கானகத்தின் ஆழத்துக்குச் சென்று சத்தம்போட்டு கதறி அழுதான். துயரத்தால் உந்தப்பட்டு பரிதாபகரமாக ஒப்பாரி வைத்தான். காதலி பிரம்மத்வாராவை நினைத்து "ஐயோ, எனது பிரியமானவள் வெறுந்தரையில் கிடந்தாளே, நண்பர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இதைவிட பெரிய துயர் ஏதுமுண்டா? நான் இரந்தவர்க்கு ஈந்தவனானால், எல்லா கடமைகளையும் சரிவர செய்பவனானால், பெரியவர்களை மதிப்பவனானால், உறுதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவனானால், என் அழகு பிரம்மத்வாரா தரையில் இருந்து எழுந்து வரட்டும்," என்று கதறினான்.

"தனது துணையை இழந்த ருரு இப்படி கதறிக்கொண்டிருக்கையில், மேலுலகத் தூதுவர் ஒருவர் அந்தக் கானகத்துக்கு வந்து அவனிடம், "ஓ ருரு, உனது துயர் மேலீட்டால் நீ இப்போது உச்சரித்தாயே வார்த்தைகள், அவை பயனற்றவை. ஓ நல்லவனே, இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு நாட்கள் முடிந்தால், அவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. கந்தர்வருக்கும், அப்சரசுக்கும் பிறந்த இந்த அப்பாவி குழந்தையின் நாட்கள் முடிந்துவிட்டன. அதனால் மகனே, நீ உனது இதயத்தை துயருக்குப் பறிகொடுக்காதே. இருந்தாலும், ஒப்பற்ற தேவர்கள் முன்பே அவளது உயிரின் மீட்பைப் பற்றி சொல்லி வைத்துள்ளனர். நீ அதன்படி நடந்தால் பிரம்மத்வாரா கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கிறது," என்றார்.

"ருரு, "ஓ தேவலோகத் தூதுவரே! அக்கடவுளர் என்னதான் சொல்லியிருக்கின்றனர். நான் அதன்படி நடந்துகொள்ளுகிறேன். முழுவதுமாகச் சொல்லி எனது துயரத்திலிருந்து என்னை விடுவியுங்கள்" என்றான். அதற்கு தேவ தூதுவர், "உனது வாழ்நாட்களில் பாதியை உனது துணைக்குக் கொடுக்க வேண்டும். பிருகுவின் பரம்பரையில் வந்த ஓ ருருவே, உனது பிரம்மத்வாரா தரையில் இருந்து எழுந்து வருவாள்," என்றார்.

"ஓ தேவதூதர்களில் சிறந்தவரே, நான் எனது வாழ்நாளில் பாதியை எனது துணைக்குச் சாதகமாக அதிவிருப்பத்துடன் கொடுப்பேன். எனது அன்புக்குரியவளை, மறுபடியும் அவளது பழைய உடைகளுடனே, அழகான அவள் தோற்றத்துடனே எழுப்புவிராக," என்றான் ருரு.

"சௌதி சொன்னார், "பிறகு நற்குணங்கள் கொண்ட கந்தர்வ மன்னனும் (பிரம்மத்வாராவின் தகப்பன்) தேவ தூதுவனும், தர்ம தேவதையிடம் சென்று, "ஓ தர்மத்திற்கு மன்னனே, உமது விருப்பமாக நினைத்து, ருருவுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த பிரமத்வாராவை அவனது பாதி நாட்களை எடுத்துக் கொண்டு உயிர்ப்பிப்பாயாக" என்றனர். அறத்திற்கான மன்னன் (தர்மதேவன்), "ஓ தேவர்களின் தூதரே, உமது விருப்பத்தால், ருருவின் பாதி ஆயுளைக் கொண்டு அவனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்த பிரம்மத்வாரா எழுந்திருக்கட்டும்" என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அறத்தின் மன்னன் அப்படிச் சொல்லியதும், அதிக அழகுடைய அந்த மங்கை பிரம்மத்வாரா, ருருவின் பாதி ஆயுளைத் தன்னகத்தே கொண்டு, மயக்கத்திலிருந்து எழுவதைப் போல் எழுந்தாள். ருரு தனது பாதி ஆயுளைத் தனது துணை எழும்பத் தந்ததால், பின்னர் அவனது ஆயுள் சுருங்கியது.

"ஒரு நன்னாளில் அவர்களது தந்தையர் அவர்களுக்கு முறையான சடங்குகளுடன் திருமணம் செய்து வைத்தனர். அந்தத் தம்பதியினரும் ஒருவருக்கொருவர் அர்ப்பணிப்புடன் தங்கள் நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வளவு அழகான, கிடைப்பதற்கரிதான, தாமரை இதழ்களின் மென்மையையொத்த மங்கையை மணந்து கொண்ட பிறகும், ருரு பாம்பினத்தின்மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக அந்தப் பாம்பினத்தையே அழிப்பதாக உறுதியேற்றான். எப்போதெல்லாம் அவன் பாம்பைக் கண்டானோ அப்போதெல்லாம் கோபத்தால் உந்தப்பட்டு தனது ஆயுதத்தை எடுத்து அந்தப் பாம்பைக் கொன்றான்.

"ஓ அந்தணரே, ஒரு நாள் ருரு அடர்ந்து பெரிய கானகத்திற்குள் நுழைந்தான். அங்கே ஒரு வயதான துந்துபா வகையைச் (நீர்பாம்பு வகை) சார்ந்த ஒரு பாம்பு (சாபம் பெற்ற முனிவர் சஹஸ்ரபத்) தரையில் கிடப்பதைக் கண்டான். கோபத்தால் உந்தப்பட்ட ருரு, மரணக் கோல் போல இருந்த ஒரு கட்டையை எடுத்து அந்தப் பாம்பைக் கொல்ல எத்தனித்தான். அப்போது அந்த துந்துபா ருருவிடம், "ஓ அந்தணா, நான் உனக்கு எந்தக் கெடுதலையும் செய்யவில்லை. பிறகு ஏன் கோபங்கொண்டு என்னை அடிக்க வருகிறாய்" என்றது.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ ஒன்பதாவது {9} பகுதி நிறைவடைகிறது.

சஹஸ்ரபத் பெற்ற சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 10

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட ருரு, "எனது உயிருக்கு ஒப்பான, எனது அன்பு மனைவி ஒரு பாம்பால் கடிக்கப்பட்டாள். ஓ பாம்பே, அதுமுதல் எந்தப் பாம்பைக் கண்டாலும் கொல்வது என உறுதியேற்றுள்ளேன். ஆகையால் இப்போது உன்னை நான் அடிக்கப் போகிறேன். நீ உனது உயிரை இழக்கப் போகிறாய்" என்றான்.

அதற்கு துந்துபா, "ஓ அந்தணா, மனிதர்களைக் கடிக்கும் பாம்பினம் வேறு வகை. பெயரளவிலேயே பாம்புகளாக இருக்கும் துந்துபாக்களை (நீர்பாம்புகளை) நீ கொல்லுதல் கூடாது. மற்ற பாம்பு வகைகளிலும் கடிக்கும் வகையுள்ளன. அவற்றின் நற்பேறுகள் எங்களுக்கு (நீர் பாம்புகளுக்கு) கிடைப்பதில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு நேரும் கெடுதிகள் அனைத்தும் எங்களுக்கும் (நீர் பாம்புகளுக்கு) நேருகின்றன. அவர்களின் துயரம் எங்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்களின் மகிழ்ச்சி எங்களுக்கு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. ஆகையால் இதையறியாமல் துந்துபாக்களைக் (நீர் பாம்புகளைக்) கொன்றுவிடாதே," என்றது.

படம் 50: பாம்பு சாபம் பெற்ற முனிவர் சஹஸ்ரபத்தை கொல்ல எத்தனிக்கும் ருரு

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைப் பாம்பிடமிருந்து கேட்ட முனிவர் ருரு, அதன் பயத்தையும் கண்டு, என்னதான் அது பாம்பாக இருந்தாலும் அந்தத் துந்துபாவைக் (நீர் பாம்பை) கொல்லவில்லை. அறுங்குணங்களைக் கொண்ட முனிவர் ருரு, "ஓ பாம்பே, முழுவதுமாகச் சொல். இந்த உருவத்தில் இருக்கும் நீ யார்?" என்றான். அதற்கு அந்த துந்துபா, "ஓ ருரு, முன்பு நான் ஒரு முனிவனாக இருந்தேன். எனது பெயர் சஹஸ்ரபத். ஒரு அந்தணனின் சாபத்தால் இந்தப் பாம்புரு கொண்டேன்," என்றது. ருரு, "ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, அந்தணனின் கோபத்துக்கு நீ ஏன் ஆளானாய்? எவ்வளவு காலம் நீ இந்த பாம்புருவில் இருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

இப்படியே, அருள்நிறைந்த மஹாபாரதத்தின் ஆதிபர்வ பத்தாவது பகுதி நிறைவடைகிறது.

ருருவுக்கு சஹஸ்ரபத்தின் அறிவுரை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 11

(பௌலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "துந்துபா வகை பாம்பு (சஹஸ்ரபத்) ருருவிடம், "முன்பு ஒரு காலத்தில், எனக்கு காகமா என்ற நண்பன் இருந்தான். அவன் பேச்சில் வல்லவனாக, கடுந்தவங்களின் பயனால் ஆன்மிக

சக்தியுடன் இருந்தான். ஒருநாள் அவன் (காகமா) நெருப்பு வேள்வி (அக்னி ஹோத்ரம்) செய்து கொண்டிருக்கும்போது, புற்களால் பாம்பு போன்ற தோற்றத்தைச் செய்து, அதைக்காட்டி அவனை (காகமாவை) பயமுறுத்தினேன். அவன் மயக்கமுற்று விழுந்தான். உண்மை பேசும், தனது உறுதிகளில் உறுதியாய் இருக்கும் துறவியான அவனுக்கு புலனுணர்வு மீண்டவுடன், கோபம் கொண்டு, "சக்தியில்லாத பொய்ப்பாம்பைக் காட்டி என்னை பயமுறுத்தியதால், நீ நஞ்சில்லாப் பாம்பாகப் போ" என்ற சபித்தான்.

ஓ துறவியே, எனக்கு அவனது தவமகிமை தெரியும், ஆகையால் கலங்கிய உள்ளத்துடன், கைகூப்பிக் குனிந்து, "நண்பா, விளையாட்டுக்காக, உன்னை மகிழ்விக்கவே அப்படிச் செய்தேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும். உனது சாபத்தை திருப்பி எடுத்துக் கொள்" என்றேன். என்னை அந்த கலங்கிய நிலையில் கண்ட அந்த துறவி (காகமா), சிறிது நெகிழ்ந்து சூடான கடுமையான மூச்சுடன், "நான் சொன்னது நடந்தே தீரும்.

நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேட்டு உனது இதயத்தில் பதிய வைத்துக் கொள். ஓ நல்லவனே, பிரம்மாதியின் மைந்தன் ருரு எப்போது உன் முன் தோன்றுகிறானோ, அப்போது அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் உனக்கு சாப விடுதலை கிடைக்கும், என்றான். நீயே அந்த பிரம்மாதியின் மைந்தன் ருரு."

எனது சுய உருவை அடைந்தது, உனக்கு ஒரு நல்லதைச் சொல்கிறேன்," என்றான் துந்துபா (சஹஸ்ரபத்).

"அப்படிச் சொல்லிய அந்த ஒப்பற்ற மனிதன் (சஹஸ்ரபத்), அந்தணர்களில் சிறந்தவன், தனது பாம்பு உருவத்தினை அகற்றி தெளிவான உண்மை உருவை அடைந்தான். அதன்பிறகு ஒப்பற்ற சக்தி கொண்ட ருருவிடம், "ஓ படைத்தவற்றில் முதன்மையானவனே, அறத்திலேயே உயர்ந்த அறம், உயிரைக் காப்பாற்றுவதுதான் (கொல்ல வந்து கொல்லாமல் செல்வதுதான்). அதனால் எந்த அந்தணனும் எந்த உயிரினத்தின் உயிரையும் எடுக்கக்கூடாது. அந்தணன் எப்போதும் மென்மையானவனாகவே இருக்க வேண்டும். இதுவே புனிதமான வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு அந்தணன் வேதங்களையும், வேத ஆகமங்களையும் நன்கு அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். உயிரினங்களின் உண்மைத் தன்மையை கடவுள் நம்பிக்கையுடன் உணர வேண்டும். எப்படி வேதங்களை நினைவில் வைத்திருப்பது அவசியமோ அப்படி எல்லா உயிர்களுக்கும் நன்மை செய்பவனாகவும், உண்மையுடனும், மன்னிக்கும் தன்மையுடனும், இருக்க வேண்டும். உனது கடமை கூலத்திரியரின்

கடமையன்று. முன்னனியில் நிற்பது, செங்கோலுடன் அதிகாரம் செய்வது, குடிமக்களை ஆள்வது ஆகியவை கூடித்திரியர்களின் கடமைகள். ஓ ருருவே, கேள். முன்பொரு காலத்தில் ஜனமேஜயன் என்பவன் பாம்புகளில் அழிவிற்காக ஒரு வேள்வி நடத்தினான். அப்போது வேத கல்வி கற்ற, ஆன்மிக சக்தி மிக்க ஆஸ்தீகன் என்பவனது குறுக்கீட்டால் பாம்புகளுக்கு விடுதலை கிடைத்தது", என்றான் {சஹஸ்ரபத்}.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினோராவது {11} பகுதியான பெளலோம பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

உணர்விழந்த ருரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 12

(பெளலோம பர்வம் தொடர்கிறது)

{சௌனகர் மற்றும் ஆன்மீகவாதிகளிடம்} சௌதி தொடர்ந்தார், "ருரு அதன்பிறகு, "இருபிறப்பாளரில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சஹஸ்ரபத்தே}, ஏன் ஜனமேஜயன் பாம்புகளின் அழிவிற்காக வேள்வி நடத்தினான்? ஆஸ்தீகர் ஏன் பாம்புகளைக் காப்பாற்றினார்? எப்படிக் காப்பாற்றினார்? அதை முழுவதும் அறிய ஆவலுடன் உள்ளேன்" என்றான் {ருரு}.

முனிவர் {சஹஸ்ரபத்}, "ஓ ருரு, இந்த முக்கியமான ஆஸ்தீக வரலாற்றை, அந்தணர்களின் உதடுகளால் நீ அறிவாய்," என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "மறைந்த முனிவரைத் {சஹஸ்ரபத்தைத்} தேடி ருரு ஓடினான். அந்தக் கானகத்தில் அவரைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாமல், களைத்து, சோர்வடைந்து தரையில் விழுந்தான். முனிவர் {சஹஸ்ரபத்} சொன்னதை மனதில் நினைத்துப் பார்த்தான். மிகவும் குழம்பிப் போய் புலன் உணர்வை இழந்தான். உணர்வு மீண்டதும், ருரு தனது இல்லத்திற்கு வந்து, தனது தந்தையிடம் {பிரம்மாதியிடம்} இந்த வரலாற்றைப் பற்றிக் கேட்டான். அப்படிச் கேட்கப்பட்டதால், அந்த தந்தையும் {பிரம்மாதியும்} கதையைச் சொன்னார்."

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பனிரெண்டாவது {12} பகுதியும், பெளலோம பர்வமும் நிறைவடைகிறது.

ஜரத்காருவும் யயவரர்களும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 13

(ஆஸ்தீகப் பர்வம்)

சௌனகர் {சௌதியிடம்}, "மன்னர்களில் புலியைப் போன்ற ஜனமேஜயன் எக்காரணம் கொண்டு, பாம்புகளின் இனத்தை அழிக்க வேள்வி நடத்தினான்? ஓ சௌதி, முடிக்கதையையும் எங்களுக்குச் சொல். இருபிறப்பாளரில் சிறந்த, துறவிகளில் முன்னவரான ஆஸ்தீகர் {Astika}, பாம்புகளை எரியும் நெருப்பிலிருந்து ஏன் காப்பாற்றினார்? அந்தப் பாம்பு வேள்வியை நடத்திய ஏகாதிபதி {Monarch}{ஜனமேஜயன்} யாருடைய மைந்தன்? இருபிறப்பாளரில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவர் {ஆஸ்தீகர்} யாருடைய மைந்தன்?

சௌதி, "ஓ, பேச்சாளர்களில் சிறந்தவரே, இந்த ஆஸ்தீகரின் கதை மிக நீண்டது. நான் முழுவதுமாகவே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கேளுங்கள்" என்றார்.

படம் 51: ஜரத்கரு

படம் 52: ஜரத்காரு

சௌனகர், "அந்த ஒப்பற்ற பிரமணரான ஆஸ்தீக முனிவரின் ரசிக்கத்தக்க கதையை முழு நீளத்துடன் கேட்க ஆவலாக உள்ளேன்" என்றார்.

சௌதி, "கிருஷ்ண துவைபாயணரால் (வியாசரால்) ஓதப்பட்ட இந்த வரலாற்றை, புராணம் என்றும் அந்தணர்கள் கூறுவார்கள். இதற்கு முன் நைமிசாரண்யவாசிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவர்கள் முன் எனது ஞானமுள்ள தந்தையும், வியாசரின் சீடருமான லோமஹர்ஷனர் இதை ஓதியிருக்கிறார். அப்படி ஓதப்பட்ட போது, அங்கே நானும் இருந்தேன். ஓ சௌனகரே, நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டதால், ஆஸ்தீகரின் வரலாற்றை நான் கேட்டவாறே சொல்கிறேன். பாவங்களை அழிக்கும் கதையைச் நான் சொல்லும்போதே கேளுங்கள்" என்றார்.

"ஆஸ்தீகரின் தந்தை, பிரஜாபதியை (தக்ஷணை) போன்ற சக்தி படைத்தவர். அவர் பக்தியில் உறுதிமிக்க ஒரு பிரம்மச்சாரி. காமத்தைத் தன் கட்டுக்குள்

வைத்திருந்த மிகப்பெரிய துறவியான அவர் எப்போதாவதுதான் சாப்பிடுவார். அவர் ஜரத்காரு (Jaratkaru) என்ற பெயரால் அறியப்பட்டிருந்தார். யயவரர்களில் முதன்மையானவரும், அறம்சார்ந்த கடுமையான விரதங்களில் (தர்மம் சார்ந்த கடுமையான விரதங்களில்) உறுதிமிக்கவர். பெரும் ஆன்மசக்திகளைக் கொண்டு, பெரிய ஆசி பெற்று, ஒரு முறை உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தார். வித்தியாசமான இடங்களுக்குச் சென்றார், புனித ஆறுகளில் நீராடினார். பொழுது எங்கே இருட்டுகிறதோ அங்கே இளைபாறினார். இயல்பான மனிதர்களால் செய்ய முடியாத கடும் விரதங்களை பெரும் சக்தியோடு செய்தார். அவர் காற்றை மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்தார். தூக்கத்தைத் துறந்தார்.

நடமாடும் நெருப்புக்கோளமாகத் திரிந்தார். ஒருநாள், ஒரு பெரிய குழிக்குள் தனது மூதாதையர்கள் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். அவர்களைக் கண்டதும், ஜரத்காரு, "இந்தக் குழிக்குள், நாலாபக்கமும் எலிகள் கடித்துக் கொண்டிருக்கும், விரானா மர நாறுகளைக் கொண்டு தலைகீழாக தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டார்.

மூதாதையர்கள், "நாங்கள் கடுந்தவங்களைச் செய்த யயவர முனிவர்கள். நாங்கள் சந்ததி வேண்டி பூமிக்குள் புதைந்து கொண்டிருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஜரத்காரு என்று ஒரு மகன் இருக்கிறான். அவனால்தான் கேடு வந்தது. தவம் மற்றும் சடங்குகளில் மட்டும் நாட்டம் கொண்டு அலைகிறான். திருமணம் செய்து கொண்டு சந்ததியைப் பெருக்கவில்லை, அந்த மடையன். அவனால் (ஜரத்காரு), எங்கள் குலம் அழியப்போகிறது. அதனால்தான் நாங்கள் இந்தக் குழிக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். வழியிருந்தும் நடக்கமுடியாத துரதிர்ஷ்டசாலிகளாக இருக்கிறோம். ஓ அருமையானவரே, எங்களுக்கு நண்பர் போல் வந்து எங்கள் துக்கத்தில் பங்கெடுக்கும் நீங்கள் யார்? ஓ அந்தணரே, எங்கள் பக்கம் நிற்கும் நீங்கள் யார் என்பதை அறிய விரும்புகிறோம். எங்களைப் போன்ற துரதிர்ஷ்டசாலிகளுக்காக நீங்கள் ஏன் வருந்துகிறீர்கள்?" என்றனர்.

"ஜரத்காரு, "நீங்களே எனக்கு தாத்தனும் பாட்டனும் ஆவீர்கள். நான்தான் ஜரத்காரு, உங்களுக்கு நான் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும்?" என்றார்.

அதற்கு முப்பாட்டன்கள், "ஓ குழந்தாய் (ஜரத்காரு), ஒரு மகனைப் பெற்று, நமது பரம்பரையின் நீட்சிக்கு உன்னால் முடிந்ததை முயற்சி செய். அப்படிச் செய்தாயானால், நீ உனக்கும் எங்களுக்கும் பெரிய நன்மையைச் செய்தவனாவாய். உனது தவ வலிமை, வெறும் விரதங்களாலும் அறத்தினாலும் மட்டும் புர்த்தியாவதில்லை. ஒரு குழந்தைக்குத் தகப்பனாகும்போதே நீ முழுமையடைகிறாய். ஆகவே குழந்தாய், இது எங்கள் உத்தரவு. உனது இதயத்தை திருமணம் செய்து குழந்தைப் பெறுவதில் நாட்டங்கொள்ள வை. இதுதான் நீ எங்களுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய உதவி" என்றனர்.

ஜரத்காரு, "எனக்காக நான் திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டேன். எனது இன்பத்திற்காக நான் செல்வம் பெற மாட்டேன். உங்களின் நலனுக்காவே அவற்றைச் செய்யப் போகிறேன். இந்தப் புரிதலின் அடிப்படையில், முக்தி பெறுவதற்காகவே, சாத்திரங்களுக்கு உட்பட்டு ஒரு மனைவியைப் பெறப் போகிறேன். நான் இதற்குப் புறம்பாக நடக்க மாட்டேன். எனது பெயரையே கொண்ட ஒரு மணப்பெண்ணை, அவளது நண்பர்கள், முழு மனதுடன் எனக்குப் பிச்சைப் பரிசாகத் தர வேண்டும். அப்படிப்பட்டவளையே நான் மணமுடிப்பேன். ஆனால் என்னைப் போன்ற ஒரு ஏழைக்கு எந்த மனிதன் தன் பெண்ணைக் கொடுப்பான். பிச்சையாகக் கொடுக்கப்படும் அந்தப் பெண் எப்படியிருந்தாலும் நான் அவளை ஏற்றுக் கொள்வேன். நான் ஒரு வார்த்தைக் கொடுத்துவிட்டேன் என்றால் அதற்கு மாறாக நடக்க மாட்டேன். நான் ஒரு பெண்ணை மணப்பதற்கு நிச்சயம் முயற்சி செய்வேன் என்று உறுதியளிக்கிறேன் பாட்டன்களே.

உங்களை மீட்டு, புண்ணிய உலகங்களுக்கு அனுப்ப, நான் அவளிடம் நமது சந்ததியை எழுப்புவேன் " என்றார். {ஜரத்காரு}.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதிமூன்றாவது {13} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாசுகியின் தங்கை பெயரும் ஜரத்காரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 14

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்தக் கடுமையான விரதங்களை மேற்கொள்ளும் அந்தணன் {ஜரத்காரு}, உலகம் முழுதும் மனைவியைத் தேடி அலைந்தார். கிடைத்தாளில்லை. ஒருநாள், அடர்ந்த கானகத்திற்குள் சென்று தனது மூதாதையர் சொன்னதை நினைவுகூர்ந்து உரமில்லாக்குரலில் தனக்கு மனைவி வேண்டும் என்று மூன்று முறை வேண்டினார். அப்போது வாசுகி {ஆண் பாம்பு} எழுந்து, தனது தங்கையை அந்த முனிவருக்கு {ஜரத்காருவிற்குக்} கொடுத்தாள். ஆனால், அந்தப் பந்தணர் அவளுக்கும் தனது பெயர் {ஜரத்காரு என்று} இருக்க வேண்டுமே என்று நினைத்து அவளைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினார். அந்த உயரானம் ஜரத்காரு

படம் 53: வாசுகி

படம் 54: வாசுகியின் தங்கை ஜகத்காரு

தனக்குள் 'எனது பெயரில்லாத எந்தப் பெண்ணையும் நான் ஏற்க மாட்டேன்.' என நினைத்துக் கொண்டு வாசுகியிடம், "உமது தங்கையின் பெயர் என்ன என்று உண்மையைக் கூறு, ஓ பாம்பே" என்று கேட்டார் {ஜரத்காரு}.

"வாசுகி, "ஓ ஜரத்காரு, இது எனது இளைய தங்கை, இவளது பெயர் ஜரத்காரு. இந்தக் கொடியிடை மங்கையை உனது மனைவியாக நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, உனக்காகவே இவ்வளவு காலம் இவளை வளர்த்தேன். அதனால் இவளை ஏற்றுக் கொள்," என்று கூறி உரிய சடங்குகளுடன் தனது தங்கை ஜரத்காருவை திருமணம் செய்து கொடுத்தான் {வாசுகி}.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினான்காவது {14} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பெண் பாம்பு ஜரத்காருவை மணந்த ஜரத்காரு ஆதிபர்வம் - பகுதி 15

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அந்தணர்களை அறிந்த மனிதர்களில் முதன்மையானவர்களே, முன்பொரு சமயம் பாம்புகளின் தாய், அந்தப் பாம்புகளுக்கு "காற்றைச் சாரதியாகக் கொண்டிருப்பவன் (அக்னி) உங்களை ஜனமேஜயன் வேள்வியில் சுட்டெரிப்பான்", எனச் சாபம் விட்டிருந்தான். அந்தச் சாபத்திலிருந்து விடுபடவே அந்தப் பாம்புகளின் தலைவன் {வாசுகி} தனது தங்கையை {ஜரத்காருவை} உயர்ந்த தவங்களைச் செய்த அந்த உயரான்ம முனிவருக்குக் {ஜரத்காருக்குக்} கொடுத்தான். அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு} சாத்திரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கும் முறையான சடங்குகளுடன் அவளை மணமுடித்தார்.

அவர்களுக்கு {ஜரத்காரு-ஜரத்காருக்கு} உயரான்ம மகனாக ஆஸ்தீகர் பிறந்தார். வேதங்களிலும் அதன் கிளைகளிலும் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்டிருந்த அந்த முனி {ஆஸ்தீகர்} எல்லோரையும் சமமாக மதித்து தனது பெற்றோர் இருவரின் பயத்தையும் போக்கினார்.

படம் 55: பாம்பு வேள்வி

"பின்பு வெகு காலத்திற்குப் பிறகு, பாண்டவ வழியில் வந்த ஒரு மன்னன் {ஜனமேஜயன்} ஒரு பெரிய நாக வேள்வியை நடத்தினான். அந்த நாக வேள்வி பாம்புகளின் அழிவிற்காக நடத்தப்பட்டது. ஆஸ்தீகர், தனது சகோதரர்களும், தாய்வழி மாமன்களுமான அந்தப் பாம்புகளையும் மற்ற பாம்புகளையும் (நெருப்பு மரணத்திலிருந்து) காப்பாற்றினார். தான் பிள்ளைப் பேறு பெற்றதால் அவரது மூதாதையர்களையும்

படம் 56: அந்தணர் ஜரத்காருவும் பெண் பாம்பு ஜரத்காருவும்

விடுவித்தார். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, ஜரத்காரு, தனது கடுமையான விரதங்களாலும், தவத்தாலும், ஆழ்ந்த வேத கல்வியினாலும், தனது கடமைகள் அனைத்திலுமிருந்து விடுபட்டார். வேள்விகளால் தேவர்களைத் திருப்தி செய்து, பிரம்மச்சரியத்தால் முனிவர்களைத் திருப்தி செய்து, ஒரு மகனை {ஆஸ்தீகரை} பெற்றதால் தனது மூதாதையர்களையும் {யயவரர்களையும்} திருப்தி செய்தார்.

இப்படியே கடுமையான விரதங்கள் இருந்த ஜரத்காரு தனது மூதாதையர்களை {யயவரர்களை} விடுவித்து, தனது பற்றிலிருந்தும் விடுபட்டு மோட்சமடைந்தார். ஜரத்காரு தனது அறத்தின் தரத்தால், தனது மைந்தன் ஆஸ்தீகரை விட்டு மேலுலகம் சென்றார்... இன்னும் ஆஸ்தீகரின் கதையைச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. ஓ பிருகு குலத்தில் புலியானவரே {சௌனகரே}, வேறு என்ன நான் சொல்லட்டும்" {என்றார் சௌதி}.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினைந்தாவது {15} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அருணன் தாய் வினதைக்கு இட்ட சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 16

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர் சொன்னார், "ஓ சௌதி, இன்னும் விரிவாக இன்னொருமுறை அந்தப் படித்த, அறம்சார்ந்த ஆஸ்கரின் வரலாற்றை விளக்கு. அதை அறியும் ஆவல் எங்களுக்கு அதிகமாக உள்ளது. ஓ தகுதியானவனே, நீ இனிமையாக, சரியான உச்சரிப்புடன் பேசுகிறாய்; நாங்கள் உனது பேச்சால் வெகு திருப்தியடைந்துள்ளோம். நீயும் உனது தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} போலவே பேசுகிறாய்.

உன் தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} எப்போதும் எங்களைத் திருப்திப்படுத்த சித்தமாக இருப்பார். உனது தந்தை {லோமஹர்ஷனர்} உன்னிடம் சொன்னவாரே அந்தக் கதையை விவரி."

சௌதி சொன்னார், "ஓ வெகுகாலம் வாழ ஆசி பெற்றவர்களே, எனது தந்தையிடம் {லோமஹர்ஷனரிடம்} கேட்டவாரே ஆஸ்தீகரின் வரலாற்றை விவரிக்கிறேன். ஓ அந்தணரே, பொற்காலத்தில், பிரஜாபதிக்கு {தஷனுக்கு} இரு பெண் மக்கள் இருந்தனர். ஓ பாவமற்றவரே {சௌனகரே}, அந்தப் பெண்மக்கள் மிகுந்த அழகுடன் இருந்தனர். காசியபருக்கு {Kasyapa} மனைவிகளான அந்த இருவரின் பெயர்கள் கத்ருவும், வினதையும் {Kadru and Vinata} ஆகும். தனது இரு மனைவியரால் {கத்ரு, வினதையால்} காசியபர் பெரும் இன்பம் அடைந்தார். திருப்தியடைந்த அவர், பிரஜாபதியைப் பிரதிபலித்து, அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வரம் தருவதாகச் சொன்னார். அந்த இரு மனைவியரும் {கத்ரு, வினதை} மிகவும் அகமகிந்தனர். கத்ரு, சம ஆற்றல் கொண்ட ஆயிரம் பாம்புகள் தனக்கு மகன்களாக வேண்டும் என்று விரும்பினாள். வினதை, கத்ருவின் அந்த ஆயிரம் பிள்ளைகளின் வல்லமையை எல்லாவற்றிலும் {பலம், ஆற்றல், உருவம், வீரம்} விஞ்சும் இரு மகன்கள் வேண்டும் என்று விரும்பினாள். காசியபர், "அப்படியே ஆகட்டும்!" என்றார். வினதை தனது வேண்டுதலை அடைந்ததில் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஆற்றலில் முதன்மையான இரு புதல்வர்களைப் பெற்று தனது வரம் நிறைவடைந்து என்று திருப்தியானாள். கத்ருவும் தனது வேண்டுதலான ஆயிரம் மகன்களை அடைந்தாள். "உங்கள் கருக்களை பத்திரமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, தனது மனைவியர் இருவரையும் வாழ்த்திவிட்டு கானகத்திற்கு சென்றார். {காசியபர்}.

படம் 58: தூரியனும் சாரதி அருணனும்

சௌதி தொடர்ந்தார், "இருபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சௌனகரே}, வெகு காலத்திற்குப் பிறகு, கத்ரு ஆயிரம் முட்டைகளையும், வினதை இருமுட்டைகளையும் இட்டனர். அவர்களது பெண் உதவியாளர்கள் அந்த முட்டைகளைத் தனியாக வெதுவெதுப்பான பாத்திரங்களின் வைத்தனர். ஐநூறு {500} வருடங்கள் இப்படியே சென்றன, கத்ருவால் இடப்பட்ட ஆயிரம் முட்டைகளும் வெடித்து, குஞ்சுகள் வெளியே வந்தன. ஆனால் வினதையின் இரட்டையர்கள் வெளிப்படவில்லை. பொறாமையால் உந்தப்பட்ட வினதை, தனது முட்டையில் ஒன்றை உடைத்தாள்.

கரு, மேலே வளர்ச்சியடைந்து, கீழே வளர்ச்சியடையாமல் {கால்கள் இல்லாமல்} இருந்தது. இதனால் அந்த முட்டையிலிருந்த குஞ்சு {அருணன்} கோபம் கொண்டு, "நீ காலங்களியாத முட்டையை உடைத்ததால், நீ அடிமையாகச் சேவகம் செய்வாய். உனது பொறுமையின்மையால்

இன்னொரு முட்டையையும் உடைத்து அதையும் பாதிவளர்ந்த கருவாய் ஆக்கிவிடாதே. முட்டை வளர்ச்சியடைய இன்னும் ஐநூறு வருடங்கள் பொறுத்திரு. அதில் உதிக்கும் மைந்தன் உன்னை உனது அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்பான். அந்தக் குழந்தை பலம்பெற முட்டையை அந்தக் காலம் வரை பத்திரமாகப் பாதுகாத்திரு" என்று தனது தாய்க்கு {வினதைக்கு} சாபமிட்டு அந்தக்குழந்தை {அருணன்} வானத்துக்குப் பறந்தது. ஓ அந்தணா, அவனே {அருணனே} காலையில் முதல் மணி நேரத்தில் தெரியும் சூரியனின் சாரதி!

"அதன்பிறகு ஐநூறு ஆண்டுகள் கடந்ததும், மீதமிருந்த மற்றொரு முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு, பாம்புகளைத் திண்பவனான கருடன் வெளிப்பட்டான். ஓ பிருகு குலத்தில் புலியே, ஒளியைக் கண்டதுமே, வினதையின் மகன் {கருடன்} தனது தாயை விட்டுப் பிரிந்தான். அந்தப் பறவைகளின் அரசன், பசியால் பேரியக்குனரின் {the Great Ordainer} உத்தரவுப்படி எது அவனுக்கு உணவாகப் படைக்கப்பட்டதோ, அதைத் தேடித் தனது சிறகுகளை அடித்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினாறாவது {16} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மேரு மலையில் தேவர்கள் தவம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 17

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ துறவியே, பாற்கடலைக் கடையும் போது எழுந்து, தேவர்களால் வழிபடப்படும், குதிரைகளின் ரத்தினமான {குதிரைகளின் அரசனான} தெய்வீகக் குதிரை உச்சைஸ்ரவசை அந்த இரு சகோதரிகளும் {கத்ருவும், வினதையும்} அருகில் அணுகினர். தெய்வீகமான, அருள்நிறைந்த, நித்திய இளமை கொண்ட, படைப்புகளில் தலையாய படைப்பான, தவிர்க்க முடியாத வீரியம் கொண்ட, அனைத்து நற்குறிகளும் கொண்ட அந்தக் குதிரை அருளப்பட்டு இருந்தது"

"சௌனகர் {சௌதியிடம்}, "ஏன் தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தனர்? எச்சந்தர்ப்பத்தில் அந்த பலம்பொருந்திய காந்திமிக்க குதிரைகளின் சிறந்தவன் தோன்றினான்?" என்று கேட்டார்.

"சௌதி சொன்னார், 'காந்தி மிக்க தோற்றத்துடன் தங்கம் போன்ற சூரியக் கதிர்களைத் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொண்டு வெளியே விடாத மேரு என்ற பெயர் கொண்ட மலை ஒன்று இருந்தது. அது தங்கத்தால் நிறைந்த அழகான மலை. அதில் தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் வசித்தனர். பாவங்கள் நிறைந்த மனிதர்களால் அந்த மலையை நெருங்கக்கூட முடியாது. பயங்கரமான மிருகங்கள் அந்த மலையின் மார்பில் அலைந்து கொண்டிருந்தன. சாதாரண மக்கள் அந்த மலையில் ஏற சிந்தித்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது. மரங்களும், அருவிகளும், இனிய குரலில் மெல்லிசை பாடும் பறவைகளும் அந்த மலையில் நிறைந்திருந்தன. தேவர்கள் அதன் உச்சியில் அமர்ந்து கொண்டு அமுதத்திற்காக தவம் இருந்தனர். தேவர்களின் இந்த ஊக்கத்தைக் கண்ட நாராயணர் பிரம்மனிடம், "தேவர்களையும் அசுரர்களையும் கொண்டு அந்த பாற்கடலைக் கடையச் செய்யும். அப்படிச் செய்தால், அதில் அமுதமும், மருந்துகளும், ரத்தினங்களும் கிடைக்கும்", என்று சொல்லிவிட்டு, தேவர்களிடம், "ஓ தேவர்களே, கடலைக் கடையுங்கள், அமுதத்தைக் கண்டடைவீர்கள்", என்றார்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினேழாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

படம் 59: குதிரைகளின் அரசன் உச்சைஸ்ரவஸ்

காலகுட நஞ்சையுண்ட மகேஸ்வரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 18

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 60: பாற்கடல் கடைதல்

"சௌதி சொன்னார், "மேகம்போன்ற முகடுகளுடன் கூடிய மந்தரா என்ற பெயர் கொண்ட மலை ஒன்று இருந்தது. அந்த மலையில் மூலிகைகள் நிறைந்திருந்தன. எண்ணற்ற பறவைகள் தங்கள் மெல்லிசைகளை எழுப்பியும், விலங்குகள் இரையைத் தேடியும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. தேவர்கள், அப்சரஸ்கள் மற்றும் கிண்ணரர்கள் அந்த இடத்திற்கு அடிக்கடி வருவார்கள். பதினோராயிரம் யோஜனைகள் (அதாவது 88,000 மைல்கள் [1 யோஜனை = 8 மைல்கள்]) மேலேழுந்தவாரியும், அதே அளவு {சம பங்கு} கீழிறங்கியவாறும் இருந்தது. தேவர்கள் கடலைக் கடையும் மத்தாக அந்த மலையைப் பயன்படுத்த, அதைப் பெயர்த்தெடுக்க எண்ணித் தோற்றனர். ஆகவே அவர்கள், சேர்ந்து அமர்ந்திருந்த விஷ்ணு மற்றும் பிரம்மனிடம், "எங்கள் நன்மைக்காக இந்த மலையை எப்படிப் பெயர்த்தெடுப்பது என்று ஆலோசனை வழங்குங்கள் கடவுளரே", என்று வேண்டினர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ பிருகுவின் மைந்தரே! விஷ்ணுவும் பிரம்மனும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர்.

அந்தக் கடினமானப் பணியைப் பாம்புகளின் இளவரசனான ஆனந்தனுக்கு (பாம்பு) கொடுத்தான், தாமரைக்கண்ணன் (விஷ்ணு). ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, பிரம்மனாலும், நாராயணனாலும் வழிகாட்டப் பட்ட அந்த பலம்பொருந்திய ஆனந்தன், அந்த மலையை, அதன் கானகங்களுடனும், அவற்றில் வசித்த உயிர்களுடனும் பெயர்த்தெடுத்தான். தேவர்கள், பாற்கடலின் கரைக்கு ஆனந்தனுடன் வந்து, கடலிடம், "ஓ கடலே; நாங்கள் உன்னைக் கடைந்து, அமுதத்தை எடுக்க வந்துள்ளோம்", என்றனர், அதற்கு அந்தக் கடல், "அப்படியே ஆகட்டும், ஆனால் கிடைப்பவற்றில் எனக்கும் பங்கு வேண்டும். கடையும்போது, அந்த மலையின் சுழற்சியால் ஏற்படும் நீரடிப்பையும், நீர் சுழற்சியையும் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்", என்றது. அதன்பிறகு தேவர்கள், ஆமை மன்னனிடம் (திருமாலின் கூர்ம அவதாரம்) சென்று, "ஓ ஆமை மன்னா, நீ அந்த மலையை உன் முதுகில் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்." என்றனர். ஆமை மன்னனும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டதால், இந்திரன் மந்தர மலையை ஆமையின் முதுகில் எடுத்து வைத்தான்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் மந்தர மலையை மத்தாக வடித்து, வாசுகியை (பாம்பினை) கயிறாகப் பயன்படுத்தி, அமுதத்துக்காக அந்தப் பாற்கடலைக் கடைய ஆரம்பித்தனர். அசுரர்கள் வாசுகியின் தலைப் பக்கம் பிடித்துக் கொண்டனர், தேவர்கள் அவனது வால்பக்கம் பிடித்துக் கொண்டனர். ஆனந்தன், தேவர்களின் பக்கம் நின்று வாசுகியை உயர்த்துவதும், திடீரெனத் தாழ்த்துவதுமாக இருந்தான். இருபக்கமும் தேவர்களும் அசுரர்களும் இடித்த இடிப்பில், வாசுகியின் வாயிலிருந்து கரும்புகை நெருப்புடன் வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. அந்தப் புகை மேகமாக மாறி, இடி மின்னலுடன் கூடிய மழையைப் பொழிந்து களைத்துப் போன தேவர்களுக்கு ஒரு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. மத்தாகச் சுழன்ற மந்தர மலையில் இருந்து தேவர்களின் பக்கத்தில் விழுந்த மலர்களும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தன.

படம் 61: மந்தர மலையை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கயிறாகவும் கொண்டு தலைப்பக்கம் அசுரர்களும் வால்பக்கம் தேவர்களுமாக நின்று பாற்கடலைக் கடைதல்

படம் 62: வாசுகியின் வாயிலிருந்து கரும்புகை நெருப்புடன் வெளிப்பட ஆரம்பித்தது

"ஓ அந்தணரே, ஆழத்தில் இருந்து ஒரு கடுமையான உருமல் கேட்டது. அது ஊழி காலத்தில் மேகங்கள் இடும் உருமலுக்கு ஒப்பானதாக இருந்தது. பெரிய நீர் மிருகங்கள் இந்த பெரிய மலையில் சுழற்சியால் உப்பு நீரிலேயே தனது உயிரை அந்த விட்டன.

பாதாள உலகில் வசிப்பவர்களும், வருணனின் உலகில் வசித்தவர்களும் இதனால் கொல்லப்பட்டனர். மந்தர மலை சுழன்று கொண்டிருக்கும்போது அதன் மீதிருந்து பெரிய மரங்களும் வேருடன் பிடுங்கப்பட்டு நீருக்குள் விழுந்தன. அந்த மரங்கள் உராய்ந்து கொண்டு விழுந்ததால் நெருப்புப் பொறிகள் பறந்து அவ்வப்போது நெருப்பை உண்டாக்கின. அந்த மலை மின்னலுடன் கூடிய கரு மேகம் போல் காட்சியளித்தது. ஓ அந்தணரே (சௌனகரே, நெருப்பு

பரவியதால் சிம்மங்களும், யானைகளும், மற்ற உயிர்வாழ் இனங்களும் அதில் சாம்பலாகின. இந்திரன் பெரும் மழையைத் தருவித்து அந்த நெருப்பை அடக்கினான்.

"ஓ அந்தணரே (சௌனகரே, இப்படியே கடைந்துகொண்டு சில காலம் ஆனதும், மரங்கள் மற்றும் மூலிகைகள் ஒன்றாகக் கலந்து கூழாகி அமுதத்தின் தன்மை கொண்ட அந்தக் கூழ் பகுதி பகுதியாக அந்தக் கடலில் கலந்தது. தேவர்கள் அதில் கிடைக்கும் அமுதத்திற்காக அந்தக் கூழையும், கடலின் நீரையும், தங்கத்தின் திரவ வடிவத்தையும் கலந்து கடைந்து கொண்டிருந்தனர். பாகை பாகையாக அந்தப் பாற்கடல் கடையப்பட்டு அந்த கூழானச் சாற்றின் தன்மையால் தெளிந்த நெய்யைப் போன்று காட்சியளித்தது. ஆனால் அப்போதும் அமுதம் தோன்றவில்லை. அங்கே அமர்ந்திருந்த வரங்கொடுக்கும் பிரம்மன் முன்பு தேவர்கள் வந்து, "தகப்பனே, அவ்வளவுதான். இன்னும் கடைய எங்களுக்கு பலம் போதாது. அமுதம் இன்னும் உதிக்கவில்லை. எங்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நாராயணன் தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்", என்றனர்.

"இதைக் கேட்டதும் பிரம்மா, நாராயணனிடம், "ஓ தெய்வமே, தேவர்களுக்கு இன்னும் ஆழமாகக் கடையும் பலத்தை அருளத் திருவுள்ளம் கொள்ளும்", என்றார்.

பிறகு நாராயணன் அவர்களது பல்வேறு வேண்டுகளை நிறுவேற்ற உறுதிகூறி, "நல்லவர்களே, போதிய பலத்தை உங்களுக்குத் தருகிறேன். போய் மலையை மீண்டும் சரியான இடத்தில் வைத்து நீரைக் கடையுங்கள்," என்றார்.

அப்படி பலத்தை மீண்டும் பெற்ற தேவர்கள் திரும்பவும் கடைய ஆரம்பித்தனர். சிறிது காலத்தில் மென்மையான ஆயிரங்கதிர்களுடன் நிலவு (சந்திரன்) பாற்கடலில் இருந்து உதித்தான்.

வெண்மையான உடையுடன் லட்சுமியும், அதன் பிறகு சோமாவும், அதன்பிறகு வெள்ளைக் குதிரையும், அதன்பிறகு நாராயணனின் மார்பை அலங்கரிக்கும் தெய்வீக ரத்தினமான கௌஸ்துபாவும் வெளிப்பட்டன. லட்சுமி, சோமா, குதிரை என வரிசையாக மனதின் வேகத்தோடு தேவர்கள் முன்னிலையில் வந்தனர். அதன்பிறகு அமுதம் கொண்ட வெள்ளைப் பாத்திரத்தோடு தன்வந்தரி உதித்தான். அவனைப் பார்த்ததுமே, அசுரர்கள் "அது எங்களுடையது" என்று பெரிதும் கூச்சலிட்டனர்.

அதன்பிறகு நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு பெரும் யானையான ஐராவதம், இரு வெள்ளைத் தந்தங்களுடன் தனது பெருத்த உடலை அசைத்து

படம் 63: நீலகண்டன் ஆனான் சிவன்

வந்தான். அவனை இடிக்கு தலைவனான இந்திரன் எடுத்துக்கொண்டான். கடைதல் நடந்து கொண்டே இருந்தது. இறுதியாக காலகுட நஞ்சு வெளிப்பட்டது. மூன்று உலகங்களும் நடுங்கின.

படைக்கப்பட்டவற்றின் பாதுகாப்புக்காக, பிரம்மனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சிவன் அந்த நஞ்சை எடுத்து விழுங்கினான். அந்த தெய்வீகமான மகேஸ்வரன் அந்த நஞ்சைத் தனது தொண்டையில் நிறுத்தினான். ஆகையால் அதுமுதல் அவன் நீலகண்டன் (நீல நிற தொண்டையுள்ளவன்) என அழைக்கப்படுகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அற்புதமான நிகழ்வுகள் எல்லாவற்றையும் கண்ட அசுரர்கள் நம்பிக்கையிழந்தனர். அமுதத்தையும், லட்சுமியையும் பெற தேவர்களுடன் பகை கொள்ளத் தயாராகினர்.

அந்நேரத்தில் நாராயணன் தனது மாய சக்தியால், மதியைக் கவரும் பெண்ணுரு கொண்டு தானவர்களை மயக்கினான். தானவர்களும், தைத்தியர்களும் அந்த மங்கையின் அற்புதமான அழகினால் மயக்கப்பட்டு, அந்த அமுதத்தை அந்த மங்கையின் கையிலேயே கொடுத்தனர்."

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பதினெட்டாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அமுதத்துக்காக தேவாசுரப் போர் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 19

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 64: மோகினி மற்றும் தேவர்களும் அசுரர்களும்

சௌதி சொன்னார், "தைத்தியர்களும் தானவர்களும் முதல்தரமான ஆயுதங்களையும் கேடயங்களையும் கொண்டு தேவர்களைத் தாக்கினர். அந்த நேரத்தில் துணிவுள்ள தெய்வமான விஷ்ணு, கவர்ச்சியான பெண்ணுரு கொண்டு நரனுடன் சேர்ந்து தானவர்களின் கைகளிலிருந்து அமுதத்தை பறித்தார்.

"பெரும்பயத்திலிருந்த தேவர்கள் அமுதத்தை ஆவலுடன் விஷ்ணுவிடம் இருந்து பெற்று குடித்தனர். தாங்கள் பெரிதும் விரும்பிய அமுதத்தை தேவர்கள் பருகிக் கொண்டிருக்கையில், ராகு என்ற தானவனும் தேவ வேடம் புண்டு அமுதைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அது ராகுவின் தொண்டைக்குள் செல்லுமுன்பே சூரியனும், சந்திரனும் அவனை அடையாளம் கண்டு தேவர்களிடம் காட்டிக் கொடுத்தனர்.

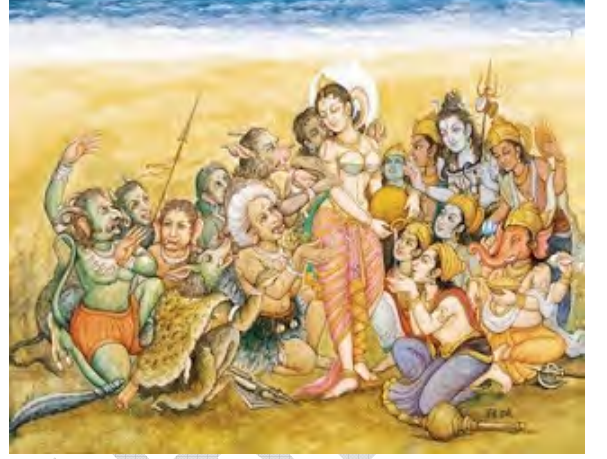
அமுதத்தை அனுமதியின்றிப் பருகிய அந்த தானவனின் தலையை நாராயணன் சக்கர ஆயுதத்தைக் கொண்டு வெட்டினான். அப்படி சக்கர ஆயுதத்தால் வெட்டுண்ட பெரிய மலைமுகட்டை ஒத்திருந்த அந்த தானவனின் தலை, வானத்திற்கு எழுந்து கதறியது. அந்த தானவனின் தலையற்ற உடல் பூமியில் விழுந்ததால், மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், தீவுகளுடனும் இருந்த பூமி நடுங்கியது. அச்சமயத்திலிருந்து ராகுவின் தலைக்கும் சூரிய சந்திரர்களுக்கும் தீராப்பகை இருந்து வருகிறது. இந்த நாள்வரை ராகு சூரியனையும் சோமனையும் விழுங்கி வருகிறான்.

அதன் பிறகு நாராயணன் தனது கவர்ச்சிகரமான பெண்ணுருவைத் விடுத்து, பல ஆயுதங்களை தானவர்கள் மீது வீசி அவர்களை நடுங்கச் செய்தான். அப்படியே அந்த உப்புநீர் கடற்கரையில், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் இடையில் போர் மூண்டது. கூரிய ஈட்டிகளும், கதைகளும், பலதரமான ஆயுதங்களும் இரு தரப்பிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கில் வீசப்பட்டது. சக்கர ஆயுதத்தால் தாக்கப்பட்டும், வாள் மற்றும் கணைகளால் புண்பெற்றும் பெரும் எண்ணிக்கையிலான அசுரர்கள் இரத்தம் கக்கி பூமியில் விழுந்தார்கள். இருபுறக்கூர் கொண்ட வாள்களின் வல்லமையால், அசுரர்களின் உடல்களிலிருந்து, பளிச்சென்ற தங்கத்தால் அலங்கரித்திருந்த அவர்களின் தலைகள் போர்க்களத்தில் விழுந்த வண்ணம் இருந்தன. இரத்தத்தால் நனைந்த அவர்களது உடல்கள், சிவப்பு நிற மலை முகடுகள் கிடப்பது போல எங்கும் பரவித்

கிடந்தன. பளிச்சென ஒளிவீசி சூரியன் உதித்ததும் ஆயிரம் போர்க்கருவிகள் மோதிக்கொண்டன. எங்கும் ஒரே கதறலும் ஓலமுமாக இருந்தன. தூரத்தில் இருந்து மோதிக் கொள்பவர்கள் இரும்புக் கணைகளைக் கொண்டு ஒருவரை மற்றவர் கீழே சாய்த்தனர். அருகில் இருந்து மோதிக் கொள்பவர்கள் தோள் பலத்தால் வாள்வீசி ஒருவரை மற்றவர் சாய்த்தனர்.

அங்கே நிலவிய சூழல் துன்பகரமாக இருந்தது. 'வெட்டு', 'குத்து', 'அவனை விடாதே', 'சாய்த்திடு', 'முன்னேறு' என்ற அலறல்கள் எப்போதும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தன.

போர் மூர்க்கமான முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கையில், நரனும் நாராயணனும் களத்தில் இறங்கினர். நரனின் கைகளில் தெய்வீகமான வில்லைக் கண்ட நாராயணன், தானவர்களை அழிக்கும் தனது ஆயுதமான சக்கராயுதத்தை மனதில் நினைத்தான். எதிரிகளை அழிக்கும் பிரகாச ஒளிகொண்ட அக்னியையொத்த அந்த சுதர்சனம், நினைத்த மாத்திரத்தில் வானிலிருந்து அவனது கைகளில் வந்தது. இயல்புக்குமிக்க (இயல்பு மீறிய), கொடூரமான, எரியும் தீயைப் போன்ற, எதிரிகளின் நகரங்களையே அளிக்கவல்ல பல ஆயுதங்களை அசுரர்கள் மீது யானையின் துதிக்கைகளைப் போன்ற கைகளை உடைய பெருஞ்சக்தி கொண்ட நாராயணன் ஏவினான். யுக முடிவின் போது நெருப்பு எப்படி எல்லாவற்றையும் உட்கொள்ளுமோ அப்படி, ஒளிர்ந்து சுழன்ற அந்த சக்கரமும் தைத்தியர்களையும் தானவர்களையும் ஆயிரக்கணக்கில் உட்கொண்டது. சில நேரம் வானிலிருந்து தாக்கியது, சிலநேரம் பூமியிலிருந்து தாக்கியது, எதிரி எப்படி போரிட்டாலும், பூதத்தைப் போல லேசாக அவர்களின் உயிரைக் குடித்தது.

படம் 65: மோகினி அமுதத்தைப் பகிர்ந்தளித்தல்

மறுமுனையில் கடும் இதயங்கொண்ட தானவர்கள், மழையைத் தரும் மேகங்களைப் போல வெண்ணிறத்தில் வானின் மேலெழும்பி ஆயிரக்கணக்கான மலைகளை தேவர்கள் மீது வீசி எறிந்தனர். அப்படி மரங்களுடனும், சமவெளிகளுடனும் வீசியெறியப்பட்ட மலைகள் வானிலிருந்து கீழே இறங்கி வரும்போது மற்ற மலைகளுடன் மோதுவதால் பெருத்த உறுமல் ஒலியுடன் கீழிறங்கி வந்தன. பூமி நடுங்கிற்று. இப்படி தேவ கணங்களும் அசுரர்களும் மோதிக்கொண்டிருக்கையில், நரன் களத்தில் புகுந்து தனது பொன்தலைக் கணைகளால் அந்த மலைகளைத் தூள் தூளாக்கினான். தேவர்களின் பலத்தால் எண்ணம் கசந்த தானவர்கள், சக்கராயுதமும் தீப்பொறிபோல் கலங்கடித்து வருவதைக் கண்டனர். இதனால் பயந்து, சிலர் உப்பு நீர் கடலின் ஆழத்துக்குள் மூழ்கினர். சிலர் பூமியின் குடலுக்கள் (பாதாளம்) புகுந்தனர்.

வெற்றியடைந்த தேவர்கள், மந்தர மலைக்கு தக்க மரியாதைகள் செய்து, அதன் பழைய அடித்தளத்திலேயே நிறுத்தினர். அமுதுண்ட தேவர்களின் உற்சாகக்குரல்கள் தேவலோகம் எங்கும் எதிரொலித்தன. தேவர்கள் அவரவர் இருப்பிடத்திற்கு சென்றனர். தேவர்கள் தேவலோகத்திற்கு வந்து உற்சாகமாக இருந்தனர். இந்திரன் அமுதக்கலசத்தைக் கவனமாகப் பாதுகாக்க எண்ணி அதை நாராயணனிடம் கொடுத்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த பத்தொன்பதாவது பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தாய் கத்ருவிடம் பாம்புகள் பெற்ற சாபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 20

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "அமுதம் பாற்கடலில் எப்படிக் கடையப்பட்டது? பெரும் அழகும் சக்தியும் கொண்ட குதிரை உச்சைஸ்ரவஸ் எப்படி கிடைக்கப்பெற்றான்? போன்ற கதைகளை முழுமையாக உரைத்து விட்டேன். இந்தக் குதிரைதான், அன்று கத்ரு மற்றும் வினதையின் முன் தோன்றியது. கத்ரு வினதையிடம், "மனதிற்கினிய சகோதரி, உச்சைஸ்ரவஸ் எந்நிறம் கொண்டது என்பதை அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் சொல்" என்று கேட்டாள். வினதை, "அந்தக் குதிரைகளின் இளவரசன் நிச்சயமாக வெள்ளை நிறம்தான். நீ என்ன நினைக்கிறாய் சகோதரி?" என்றாள் (வினதை). கத்ரு, "ஓ இனிமையாக புன்னகைப்பவளே (வினதையே), அக்குதிரையின் வால்பகுதி கருப்பு என்று நான் நினைக்கிறேன். அழகானவளே (வினதையே), நமக்குள் ஒரு பந்தயம். யார் தோற்கிறார்களோ அவர்கள் வெல்பவர்களுக்கு அடிமை", என்றாள் கத்ரு.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி வெல்பவருக்கு தோற்பவர் அடிமை என்று பந்தயம் கட்டி, அடுத்த நாள் அக்குதிரையைச் சோதித்துப் பார்ப்பது என்று முடிவு செய்து அந்த இரு சகோதரிகளும் (கத்ருவும், வினதையும்) தங்கள் இல்லத்திற்குச் சென்றனர். கத்ரு, தனது சகோதரியை (வினதையை) ஏமாற்ற எண்ணங்கொண்டு தனது ஆயிரம் மகன்களையும் (பாம்புகளையும்) வேகமாகச் சென்று அந்தக் குதிரையின் வால்பகுதியில் முடியாக மாறி இருக்கும்படி பணித்தாள். ஆனால் அவளது (கத்ருவின்) மக்களாகிய அந்தப் பாம்புகள், அவள் (கத்ரு) பணித்த வேலைக்குப் பணிய மறுத்தனர். அதனால் அவள் (கத்ரு) அவர்களை (பாம்புகளை) நோக்கி, "பாண்டவப் பரம்பரையில் வரும் விவேகமுள்ள மன்னன் ஜனமேஜயன் நடத்தும் பாம்பு வேள்வியில், அக்னி உங்களை உட்கொள்வானாக", என்று சபித்தாள். விதிவசத்தால், கத்ரு இப்படி மிக்கொடூரமான சாபத்தை இடுவதைக் கவனித்த பெருந்தகப்பனான பிரம்மன், பாம்புகளின் எண்ணிக்கை பெருத்திருப்பதைக் கண்டும், மற்ற உயிரினங்களின் நன்மைக்காகவும் இந்தச் சாபத்தை மற்ற தேவர்களுடன் சேர்ந்து அங்கீகரித்தார். பாம்புகள் மிகுந்த விஷத் தன்மையுடன், பெரும் சக்தியுடன், எப்போதும் மற்ற உயிரினங்களைக் கொன்றும் வருவதாலும், மற்றவர்களின் சாவை நிர்ணயிப்பவர்களின் சாவை விதி நிர்ணயிக்கும் என்ற இயற்கை நீதிப்படியும் தாயின் (கத்ருவின்) சாபம் பலிக்கட்டும் என்று தேவர்களும் அங்கீகரித்தனர். பிரம்மன் காசியபரை அழைத்து, "ஓ புனிதமானவளே (காசியபனே), எந்த எதிரியையும் வெல்லக்கூடிய உனது மைந்தர்களான (பாம்புகள்) பெரும் உருவமும், கொடூர விஷமும், எப்போதும் பிற உயிரினங்களைக் கடிக்கும் இயல்பும் கொண்ட பாம்புகள், தங்கள் தாயால் (கத்ருவால்) சபிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஓ மகனே (காசியபனே), அதற்காக நீ துயர் கொள்ளாதே. பாம்பு வேள்வியில் பாம்புகளின் அழிவு என்பது முன்பே நிர்ணயிக்கப்பட்டதுதான்", என்று சமாதானம் சொல்லி, கடும் விஷத்தை முறிக்கும் விஷமுறிவு ஞானத்தை அவருக்கு (காசியபருக்கு) உபதேசித்தார். (பிரம்மன்)

படம் 66: காசியபர்

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபதாவது(20) பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆறுகளுக்கு அரசன் கடல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 21

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "இரவு கழிந்ததும் காலையில் தூரியன் உதித்தது, ஓ ஆன்மிகத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவரே, அந்த இரு சகோதரிகள் கத்ருவும், வினதையும், அடிமையாவேன் என்று தங்களுக்குள் பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு, பொறுமையின்மையால் அந்தக் குதிரையை அருகில் காண அவசரமாகச் சென்றனர். வழியில் பெருங்கடலைக் கண்டனர், அந்த நீர்ப்பாத்திரம் (கடல்), வெகு அகலமானதாக, ஆழமானதாக, உருண்டு, பயங்கரமாக உறுமிக் கொண்டு,

திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் பெரிய மீன்கள், மகரங்கள் (மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் யானை முகமும் கொண்ட புராண கால மிருகம்), வெவ்வேறு உருவங்களிலாலான பல்வேறு உயிரிகள், மற்றும் எண்ணிலடங்கா ஆமைகள் முதலைகள் ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டு, ரத்தினங்களின் வயலாக, வருணனின் இல்லமாக (நீர்க் கடவுள்),

படம் 68: மகரம்

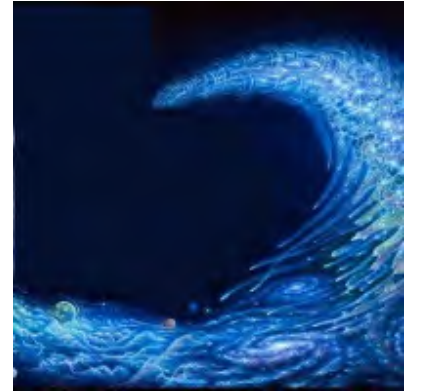
நாகர்களின் வசிப்பிடமாக, எல்லா நதிகளுக்கும் அரசனாக, பூமிக்கடியில் உள்ள நெருப்பின் இருப்பிடமாக, அசுரர்களுக்கு நண்பனாக, எல்லா உயிரினங்களுக்கும் பயங்கரமாக, பெரிய நீர்க்களஞ்சியமாக, காலத்திற்கும் மாற்ற முடியாததாக இருந்தது. அது தெய்வீகமானது, தேவர்களுக்கு நன்மையானது, அமுதத்திற்கு மூலமாக இருக்கும் பெருமை வாய்ந்தது. எல்லையில்லாதது, புத்திக்கு எட்டாதது, புனிதமானது, பெரும் அதிசயமானது. அது கருமையானது, நீர்வாழ்வனவற்றின் ஒலிகளோடு பயங்கரமானது, எந்நேரமும் பெருத்த இரைச்சலுடன் உறுமிக் கொண்டிருப்பது, ஆழமான நீர்ச்சுழல்கள் நிறைந்தது, அது எல்லா

உயிர்களுக்கும் பயங்கரத்தை உணர்த்துவது. காற்றினால் உந்தப்பட்டு, மிக உயரத்திற்கு கிளர்ந்தெழும்பி, குழம்பிக் கொண்டே இருப்பது. எல்லாப்பக்கங்களிலும் கையை உயர்த்தி ஆடிக் கொண்டே இருப்பதுபோல் அதன் அலைகள் பிரதிபலிக்கும். வாசுதேவனின் சிறப்புமிக்க சங்கான பஞ்சஜன்யத்திற்கு தந்தையான சந்திரனின் வளர்பிறை மற்றும் தேய்பிறையின் போது ஈர்க்கப்பட்டும் அளவுக்கதிகமான பெரிய அலைகளால் நிறைந்திருப்பது, ரத்தினங்களுக்கு பெரும் வயலாகத் திகழ்வது, பெரும் சக்தி வாய்ந்த கோவிந்தர் முன்பு பன்றி உருவத்தில் பூமியை தூக்கிய போது பெரும் அதிர்வுக்குள்ளாகி, பெரிய அலைகளை எழுப்பியது, பெரும் தவம் செய்த அத்ரி முனிவர் நூறு வருடங்கள் உழைத்தும் நினைவில் கொள்ள முடியாத ஆழம் கொண்டது.

கணக்கிலடங்கா சக்தி கொண்ட தாமரை போன்ற வயிறு படைத்த விஷ்ணுவுக்கு ஒவ்வொரு யுக முடிவின் போதும் அவனது யோக நித்திரை ஆன்மிகத் தவமான ஆழ்ந்த உறக்கத்திற்கு படுக்கையாக இருப்பது. விழுமி இடிக்கு பயந்த மைனகாவுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. கடும் போர்களில் பின்வாங்கும் அரக்கர்களுக்கு புகலிடமானது. வரவராவின் (பெண் கடற்குதிரை) வாயிலிருந்து கிழம்பும் சுடர் சிதறும்

படம் 67: பெருங்கடல்

படம் 69: பாற்கடல்

நெருப்புக்கு இதன் நீர் புனிதமான நெய்யாகப் பயன்படும். இந்த எல்லையற்ற, கணக்கிலடங்கா பெரிய ஆறுகளுக்கு அரசன், நினைவிலடங்காதவன்.

"குதிரையைக் கண்டு ஒருவரை ஒருவர் அடிமை கொள்ள வந்திருக்கும் அந்த பந்தயத்தில் உவகை கொண்டவர்கள் {கத்ரு, வினதை}, ஆயிரக்கணக்கான பெரிய ஆறுகள் அழகான அசைவுகளுடன் அந்தக் கடலில் கலப்பதைக் கண்டனர். அந்தக் கடல் எப்போதும் நிறைந்து, அலைகளின் ஆட்டத்துடன் இருப்பதைக் கண்டனர். எண்ணிலடங்கா திமிங்கலங்களையும், மகரங்களையும் கொண்ட அது ஆழமாக இருப்பதையும் கண்டனர். தன்னகத்தே இருக்கும் நீர் உயிரிகளின் பயங்கரமான ஒலிகளை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது அந்தக் கடல், பெரிதாகவும், அகலமானதாகவும், விண்ணைப் போல் பெரும் பரப்பு கொண்டதாகவும், நினைவில் கொள்ளத்தகாததாகவும், எல்லையில்லாததாகவும், நீருக்குப் பெரிய களஞ்சியமாக இருப்பதையும் கண்டனர்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்தொன்றாவது {21} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கத்ருவும் வினதையும் கடலைக் கடந்தனர் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 22

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "தாயின் {கத்ருவின்} ஆசை, நிராசையானால் அவள் தங்கள் மீது வைத்திருக்கும் பாசத்தைத் துறந்து தங்களை எரித்துவிடுவாளோ என்ற பயத்தில், பாம்புகள் தங்களுக்குள் கலந்து பேசி, அவளது ஆணையை நிறைவேற்றுவது என்று முடிவு செய்தனர். மற்றொருபுறம், அவள் கருணை தங்களுக்குக் கிடைக்குமானால், தங்களை சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பாள் என்ற எண்ணத்தில், "நாம் நிச்சயமாக குதிரையின் வாலைக் கருப்பாக்குவோம்" என்று சொல்லிச்சென்று அந்தக் குதிரைக்கு வால் முடியாக மாறினர்.

"இப்போது சக்களத்திகள் {காசிபரின் மனைவிகள்} இருவரும் பந்தயம் கட்டியுள்ளனர். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே, அப்படிப் பந்தயம் கட்டிக் கொண்டு, தக்ஷனின் மகள்களான அந்த இரு சகோதரிகள் கத்ருவும் வினதையும் கடலின் அக்கரைக்குச் செல்ல வான் வெளியில் விரைந்தனர். அப்படிச் செல்லும்போது, எவராலும் கலங்கடிக்க முடியாத கடல், திடீரென காற்றால் கிளர்ந்தெழுவதும் அடங்குவதுமாக இருப்பதைக் கண்டனர். திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் பெரிய மீன்கள், மகரங்கள் (மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் யானை முகமும் கொண்ட புராண கால மிருகம்), ஆயிரக்கணக்கான வெவ்வேறு உருவங்களிலாலான பல்வேறு உயிரிகளுடன், கொடுமையான மிருகங்களுடன் அணுக முடியாத ஆழத்தோடு எல்லா வகையான ரத்தினங்களின் வயலாக, வருணனின் இல்லமாக, நாகர்களின் வசிப்பிடமாக, எல்லா நதிகளுக்கும் அரசனாக, பூமிக்கடியில் உள்ள நெருப்பின் கொள்ளிடமாக, அசுரர்களுக்கு வசிப்பிடமாக, எல்லா பயங்கரமான உயிரினங்களுக்கும் இருப்பிடமாக, பெரிய நீர்க் களஞ்சியமாக, அழகுதலில்லாமல் நறுமணத்துடன் அமுதத்தின் இருப்பிடமாக காலத்திற்கும் மாற்ற முடியாத, எல்லையில்லாத, புத்திக்கு எட்டாத, புனிதமான, பெரும் அதிசயமான ஆயிரக்கணக்கான பெரிய ஆறுகளின் நீரினால் நிறைந்திருந்த, அலைகள் நாட்டியமாடிக் கொண்டிருந்த பெரிதாக, அகலமானதாக, விண்ணைப் போல் பெரும்பரப்பு கொண்டதாக, நினைவில் கொள்ளத்தகாததாக, எல்லையில்லாததாக இருந்த அந்தக் கடலை சகோதரிகள் இருவரும் {கத்ருவும், வினதையும்} வேகமாகக் கடந்தனர்.

இப்படியே இந்த இருபத்துரெண்டாவது {22} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பிறந்தான் கருடன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 23

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 70: கருடன்

"சௌதி சொன்னார்,"கடலைக் கடந்ததும், துரிதமான வேகம் கொண்ட கத்ரு தனது சகோதரி வினதையுடன் குதிரைக்கு அருகில் இறங்கினாள். அவர்கள் வேகமாக ஓடக்கூடி குதிரைகளில் முதன்மையான அந்தக் குதிரையைப் பார்த்தனர். உடல் முழுவதும் சந்திரன் போல வெள்ளையாகவும், வாலில் கருமுடிகளுடன் இருந்தது. குதிரையின் வாலில் நிறைய கருமுடிகள் இருப்பதைக் கூர்ந்து பார்த்த கத்ரு, ஆழ்ந்து வாட்டமுற்றிருந்த வினதையைத் தனது அடிமையாக்கிக் கொண்டாள். இப்படி, தான் பந்தயத்தில் தோற்று, அடிமைத் தனத்திற்குள் புகுந்ததை எண்ணி வினதை மிகவும் வருந்தினாள்.

"அதே வேளையில், அவனது {கருடனது} நேரம் வந்தவுடன், தாயில்லாமல் முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு, பிரபஞ்சத்தின் எல்லா புள்ளிகளுக்கும் ஆவலைத்தூண்டிவிட்டு, பிரகாசமான ஒளியை விடும் நெருப்புக் குவியல்போல {Super Nova}, பெரும் ஒளி கொண்டு, எங்கும் தன் விருப்பப்படி செல்ல முடிந்த, எவ்வளவு சக்தியை வேண்டுமானாலும் தனது விருப்பப்படி பெருக்கிக் கொள்ள முடிந்த, பெரும் உயிரினமாக {Super Giant}, நினைத்த உருவை தனது விருப்பப்படியே அடையும் அந்தப் பறவை கருடன், பெரும் காந்தியைத் தன்னகத்தே கொண்டு பிறந்தான். மின்னலைப் போன்ற பார்வையுடனும், யுக முடிவில் வரும் நெருப்புக்கு ஒத்த காந்தியுடனும், இருந்த அந்தப் பறவை, பிறந்தவுடன் வேகமாக உருவத்தால் வளர்ந்து, வானத்தில் பறந்தான். மூர்க்கமாகவும், உணர்ச்சி வேகத்துடனும், இரண்டாவது கடல் நெருப்புப் போலக் காட்சியளித்தான். அனைத்து தேவர்களும் அவனைக் {கருடனை} கண்டதும் பயந்து விபாவகவிடம் {அக்னியிடம்} பாதுகாப்புக்காக தஞ்சம் புகுந்தனர்.

அவர்கள் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெருங்குழலுரு (நிறைய குழல்கள் போன்ற சுடர்களைக் கொண்ட) தேவனிடம் {அக்னியிடம்} பணிந்து, இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லினர், "ஓ அக்னி, உமது உடலை பெருக்காதீர், எம்மை உட்கொண்டு விடுவீரோ? இதோ இந்தப் பெருங்குவியலான சுடர்கள் தங்களை அகலமாகப் பெருக்கிக் கொண்டே வருகிறதே" என்றனர். அதற்கு அக்னி, "ஓ அசுரர்களை துன்புறுத்துபவர்களே, நீங்கள் நினைப்பது போல அல்ல இது. இவன் பெரும்பலம் வாய்ந்த கருடன். ஒளியில் என்னை ஒத்திருப்பான், பெரும் சக்தி இவனிடத்தில் இருக்கும். வினதையின் மகிழ்வைப் பெருக்கப் பிறந்தவன் இவன். நீங்கள் காணும் {Red Giant} பிரகாசமான ஒளிக்குவியல் உங்களுக்குள் இந்தத் தவறான நம்பிக்கையை (மாயத்தோற்றத்தை) ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவன் காசியபரின் பெரும்பலம் பொருந்திய மகனாவான். இவன் நாகங்களை அழிப்பவன், தேவர்களின் நன்மையில் ஈடுபடுவவன், தைத்தியர்களுக்கும், ராட்சதர்களுக்கும் இவன் எதிரி. இவனைக் கண்டு சிறிதும் பயப்படாதீர்கள். என்னுடன் வந்து பாருங்கள்", என்று தேவர்களுக்கு சிறிது தூரத்தில் இருந்து சொன்னான்.

தேவர்கள், கருடனைப் பார்த்து "நீயே முனிவன், வேள்விகளில் கிடைக்கும் அவிர்பாகத்தில் பெரும் பகுதியை பகிர்வன் நீயே, எப்போதும் பிரகாசிப்பவன் நீ, முனிவர்களுடன் பின்தொடர்ந்து வரும் கருடனான உனக்கு பறவைகளில் சிறந்தவனெனப் புகழ் உண்டாவதாக, அசைவன், அசையாதன ஆகியவற்றின் உள் உறைபவன் நீ, நீயே எல்லாவற்றையும் அழிப்பவன் {Black Hole}, நீயே எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் {Big Bang}, நீயே ஹிரண்யகர்பா {Cosmic Egg}, தட்சனாகவும், பிரஜாபதிகளாகவும் நீயே எல்லாவற்றையும் படைக்கிறாய், நீயே கணை (திரிபரத்தை எரித்த மஹாதேவரின் {சிவனின்} கையில்

கணையாக {அம்பாக} இருந்த விஷ்ணு), நீயே நான்முகம் படைத்த பத்மஜம், நீயே அந்தணன், நீயே அக்னி, நீயே பவனா (பிரபஞ்சதிலுள்ள அனைத்து பொருள்களிலும் உள்ளுறைபவன்). நீயே ஞானம், நீயே மாயை, நீயே ஊடுருவும் ஆவி, நீயே தேவர்களுக்குத் தேவன், நீயே பெரிய உண்மை, நீயே அச்சமற்றவன், நீயே மாறுதலில்லாதவன், நீயே குணங்களற்ற (நிர்க்குணம்) பிரம்மா, நீயே கதிரவனின் சக்தி, நீயே செயல், நீயே எங்கள் காப்பாளன், நீயே தெய்வீகங்களின் கடல், நீயே சுத்தமான புனிதம், நீயே இருளின் தன்மைகளற்றவன், ஆறு குணங்களின் சொந்தக்காரன் நீயே, போட்டிகளில் வெல்லப்படமுடியாதவன் நீயே, உன்னிலிருந்தே எல்லாம் உற்பத்தியாயிற்று, அற்புதமான செயல்கள் செய்பவன் நீயே, இருந்தவை இல்லாதவை எல்லாம் நீயே, சுத்தமான ஞானம் நீயே, கதிரவன் தன் கதிர்களால் ஒளி தருவது போல, நீ எங்களுக்குக் காட்சி தருகிறாய், அழிவன், அழியாதவன் எல்லாம் நீயே, ஒ ஒளிரும் அக்னியே, கதிரவன் கோபத்தால் எல்லா உயிரினங்களையும் சுட்டெரிப்பதைப் போல, எல்லாவற்றையும் எரிப்பவன் நீயே, ஒ பயங்கரமானவனே, பிரளயத்தில் எல்லாம் அழிந்தாலும் அழியாதவன் நீயே. ஒ விண்ணில் உலவும் பலம்பொருந்திய கருடா, எங்கள் பாதுகாப்பை உன்னிடம் வேண்டுகிறோம். ஒ பறவைகளின் மன்னனே, உனது சக்தி இயல்புமிக்கது, நெருப்புக்கு ஒத்தது உன் காந்தி, மின்னலைப் போன்ற பிரகாசமானவன் நீ, உன்னை இருள் அணுகமுடியாது. நீ மேகங்களைத் தொடுபவன், காரியமும் அதன் பலனும் நீயே, வரங்களையும், வெல்ல முடியாத வீரத்தையும் பகிர்பவன் நீயே, ஒ தேவனே, புடம்போட்ட தங்கம்போல இந்தப் பிரபஞ்சமே உன் காந்தியால் வெப்பமடைந்தது.

படம் 71: மூர்க்கமான கருடன்

உன்னைக்கண்ட பயத்தால் அங்குமிங்கும் தேவலோகத்தில் தங்கள் வாகனங்களில் பறந்து திரியும் உயர்ஆன்ம தேவர்களைக் காப்பாயாக. ஒ பறவைகளில் சிறந்தவனே, நீயே எல்லாவற்றுக்கு அதிபதி, கருணையுள்ள, உயர்ஆன்ம முனிவரான காசியபரின் புதல்வன் நீ, பிரபஞ்சத்தின் மீது கோபங்கொள்ளாமல் கருணை கொள். நீயே யாவற்றுக்கும் தலைமையானவன், கோபத்தை தணித்து, எங்களைக் காப்பாற்று. இடியின் உறுமல் போன்ற உனது குரலால், ஒ பறவையே, பிரபஞ்சத்தின் பத்துப் புள்ளிகளையும், விண்ணையும், தேவலோகத்தையும், பூமியையும், எங்கள் இதயங்களையும் தொடர்ந்து நடுங்க வைக்கிறாய். அக்னியைப் போன்ற உனது இந்த உடலைச் சுருக்கு. கோபமடைந்து, எமனைப் போன்ற காந்தியுடன் உன்னைப் பார்க்கும்போது, எங்கள் இதயத்தில் அமைதியை இழந்து நடுங்குகிறோம். ஒ பறவைகளின் தலைவனே, நீ அமைதியடைந்து, உனது கருணையால் எங்களுக்கு நன்மை செய். ஒ சிறப்புமிக்கவனே, எங்களுக்கு இன்பத்தையும் நற்பேறையும் அளி", என்று வேண்டினர்.(தேவர்கள்).

இப்படித் தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அழகான இறகுகளைக் கொண்ட அந்தப் பறவையானவன் {கருடன்}, தனது சக்தியையும் காந்தியையும் குறைத்துக் கொண்டான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்துமூன்றாவது {23} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கதிரவனின் சாரதியாக அருணன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 24

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 72: கதிரவன் அருணன்

"சௌதி சொன்னார், "எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு, அந்த அழகான இறகுகளுடைய பறவையானவன் தனது உடலைக் கண்டு, தன் உருவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான்.

அந்தப் பறவையான கருடன், "எவ்வுயிரும் அச்சப்பட வேண்டாம், எனது பயங்கர உருவைக் கண்டு அச்சத்திலிருப்பவர்களே, எனது உருவைச் சுருக்கிக்கொள்கிறேன்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "விருப்பப்பட்ட இடத்திற்குத் தங்குதடையின்றி செல்லக்கூடிய, எவ்வளவு சக்தியையும் விருப்பப்பட்ட அளவுக்குப் பெருக்கிக் கொள்ளக்கூடிய அந்தப் பறவை {கருடன்} தனது அண்ணன் அருணனை முதுகில் ஏற்றிக் கொண்டு தனது தந்தையின் {காசியபரின்} இல்லத்தைத் தொடர்ந்து, அந்தப் பெருங்கடலுக்கு அக்கரையில் இருக்கும் தனது அன்னையின் {வினதையின்} பக்கத்தில் வந்து அந்தக் கடற்கரையில் சேர்ந்தான். கதிரவன் உலகங்களைத் தனது கொடுங்கதிரர்களால் சுட்டெரிக்கத் தீர்மானிக்கும் நேரத்தில் பெரும் காந்திமிக்க அருணனை, கிழக்குப் பகுதியில் அமர்த்தினான்".

சௌனகர் சொன்னார், "போற்றத்தக்கக் கதிரவன் எப்போது உலகங்களை எரிக்கத் தீர்மானித்தான்? அப்படி கோபங்கொள்ள என்ன கெடுதி அவனுக்கு நேர்ந்தது?"

சௌதி, "ஓ பாவங்களற்றவரே, அமுதத்துக்காகப் பாற்கடலைக் கடையும்போது ராகு தேவர்களின் பக்கம் நின்று அமுதத்தைப் பருகியதைச் சூரியனும் சந்திரனும் காட்டிக் கொடுத்தனர். அப்போதிருந்து அவன் அவர்கள் மீது பகை கொண்டான். 'ராகுவால் நான் விழுங்கப்படுவது, தேவர்களுக்கு நான் நன்மை செய்ய நினைத்ததால்தானே. இதனால் நான்தானே பாதிக்கப்பட்டேன். இதே தேவர்களின் முன்னிலையில் நான் எல்லாவற்றையும் விழுங்கப்போகிறேன். உலகங்களை அழிக்கப் போகிறேன்' என்று உறுதி கொண்டு கதிரவன் மேற்கு மலைகளுக்குச் சென்றான்.

"அந்த இடத்திலிருந்தே உலகத்தை அழிக்கத் தனது வெப்பத்தை அதிகரித்தான். முனிவர்கள் தேவர்களிடம் சென்று, "நடு இரவில் மிகுந்த வெப்பம் உண்டாகி ஒவ்வொரு இதயமும் அடித்து அச்சமுட்டுகிறது. மூன்று உலகங்களும் அழியப்போகின்றன", என்றார்கள். தேவர்கள் முனிவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு பெருந்தகப்பனிடம் சென்று "இன்று ஏன் இந்த வெப்பம் அதிகமாகி அச்சமுட்டுகிறது? கதிரவன் இன்னும் உதிக்கவில்லை, எனினும் உலக அழிவு தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவன் {சூரியன்} உதித்தால் என்ன நடக்கும்?" என்றனர். அதற்கு பெருந்தகப்பன், "உண்மையாக இன்று கதிரவன் உலக அழிவுக்காகவே உதிக்கத் தயாராகிறான். எப்போது அவன் காட்சி தருகிறானோ அப்போதே எல்லாவற்றையும் சாம்பல்குவியலாக எரித்துவிடுவான். ஏற்கனவே அதைத்திருத்த நான் {பிரம்மன்} நடவடிக்கை எடுத்துவிட்டேன்.

காசியபரின் புத்திசாலி மகனான அருணன் தனது பெருந்த உடலுடன், பெரியகாந்தியுடனும், கதிரவன் முன்பு நின்று,

படம் 73: அருணனின் வெப்பப் பாதுகாப்புத் திரையுடன் சூரியன் உதிக்கிறான்

அவனுக்குச் சாரதியாக இருந்து, அவனது சக்தியையெல்லாம் எடுத்துவிடுவான். இந்த நடவடிக்கை உலகத்தின் நன்மையையும், முனிவர்கள் மற்றும் தேவலோகவாசிகளின் நன்மையையும் உறுதிசெய்யும்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அருணன், பெருந்தகப்பனின் (பிரம்மனின்) கட்டளைப்படி, அந்த உத்தரவை நடைமுறைப்படுத்தினான். அருணனின் திரையுடன் கதிரவன் உதித்தான். நான் (சௌதி) இதுவரை கதிரவன் ஏன் கோபங்கொண்டான், கருடனின் தமையனான அருணன் எப்படி அவனது சாரதியாக நியமிக்கப்பட்டான் என்பதையும் சொன்னேன். சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு நீங்கள் (நைமிசாரண்யத்தில் 12 வருட யாகத்தில் பங்கெடுத்த ஆன்மீகவாதிகளும், சௌனகரும்) கேட்ட அடுத்த கேள்விக்கான விளக்கத்தை அடுத்துக் கவனியுங்கள்".

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்துநான்காவது {24} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கத்ரு இந்திரனிடம் வேண்டதல் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 25

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "எந்த இடத்திற்கும் தன் இச்சைப்படி செல்லக்கூடிய அந்தப் பெரும்பலம்பொருந்திய பறவை, தனது தாயின் (வினதையின்) இருப்பிடம் சென்று கடற்கரையில் இறங்கினான். அங்கே வினதை பந்தயத்தில் தோல்வியுற்று, தனது தமக்கைக்கு (கத்ருவிற்கு) அடிமையாகச் சோகத்துடன் வாழ்ந்து வந்தாள். ஒருநாள் கத்ரு, வினதையைக் கூப்பிட்டு, அவளது மகன் (வினதையின் மகன்) இருக்கும்போது, "ஓ வினதா, நடுக்கலில் ஒரு அழகான இடம் இருக்கிறது, அந்த இடம் பாம்புகளின் வசிப்பிடமாக இருக்கிறது. என்னை ஆங்கே கூட்டிச் செல்" என்றான். அந்த அழகான இறகுகளுடைய பறவையின் (கருடனின்) தாய் (வினதை), தனது தோளில் பாம்புகளின் தாயை (கத்ருவை) சுமந்து சென்றாள். கருடன் தனது தாயின் (வினதையின்) வேண்டதல்படி, பாம்புகளைத் (கத்ருவின் மக்களை) தனது முதுகில் தூக்கிச் சென்றான். வினதைக்குப் பிறந்த அந்த வான் அதிகாரி (கருடன்) அப்படியே கதிரவனை நோக்கி எழும்பினான். அதனால், அந்தப் பாம்புகள் கதிரவனின் கதிர்களால் சுடப்பட்டு, மயக்கமடைந்தன.

தனது மைந்தர்களின் (பாம்புகளின்) நிலையைக் கண்ட கத்ரு, இந்திரனிடம் இப்படி வேண்டினான், "உன்னை வணங்குகிறேன். தேவதேவா! உன்னை வணங்குகிறேன், விரித்ராவைக் கொன்றவனே! நான் உன்னை வணங்குகிறேன். நமுச்சியைக் கொன்றவனே, ஆயிரங்கண் கொண்டவனே, சச்சியின் மணாளனே, சூரியனால் சுடப்படும் பாம்புகளை உனது மழைத்துளிகளால் காப்பாற்றுவாயாக. நீயே வாயு, நீயே மேகம்,

படம் 74: இந்திரன்

நீயே நெருப்பு, நீயே வானில் காணும் மின்னல், நீயே மேகங்களை இயக்குபவன், ஆகையால் நீயே பெருமேகம் (யுக முடிவில் பிரபஞ்சத்தை இருளாக்கும் பெருமேகம்). நீயே ஒப்புயர்வற்ற இடியும் உறுமும் மேகங்களுமாவாய். நீயே உலகத்தைப் படைத்தவன், நீயே அதை அழிப்பவன். நீயே வெல்லப்பட முடியாதவன். நீயே எல்லா உயிரினங்களுக்கும் ஒளி, ஆதித்யன், விபாவசு, அற்புதமான புதங்கள் ஆக இருக்கிறாய். நீயே எல்லா தேவர்களுக்கும் தலைவன். நீயே விஷ்ணு, ஆயிரங்கண் கொண்டவனே!

நீயே தேவன், நீயே இறுதிப் பாதுகாப்பு. ஓ தேவனே, நீயே அமுதமும், சோமமும் ஆவாய். நீயே சந்திர நாள் (ஒரு நாள்), நீயே பலா (ஒரு நிமிடம்), நீயே கூடணம் (நான்கு நிமிடம்). நீயே பெளர்ணமி, நீயே அமாவாசை. நீயே காலன், நீயே காஸ்தன், நீயே திருதி. நீயே வருடம், நீயே காலம், நீயே மாதம், நீயே இரவுகள், நீயே பகல்கள். நீயே மலைகளும் கானங்களும் நிறைந்த பூமி.

நீயே தூரியனால் ஒளிர்பவன். நீயே திமிங்கலங்களையும், திமிங்கலங்களையே விழுங்கும் உயிரினங்களையும், மகரங்களையும் பல்வேறு மீன்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட அலைகள் நிறைந்த பெருங்கடல். நீயே எல்லோராலும் அறியப்பட்டவன். நீயே வேள்விகளில் உண்டாகும் சோமரசத்தையும், தெளிந்த நெய்யையும், உலகில் உள்ள அனைத்து உயிரினங்களின் நன்மைக்காகவும் குடிப்பவன். நீயே ஆசையின் கனிகளில் விருப்பமுள்ள அந்தணர்களால் எப்போதும் வழிபடப்படுபவன். நீயே ஒப்பில்லாத பலம் வாய்ந்தவன், வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் நீயே பாடப்படுபவன். இதுவே, படித்த அந்தணர்கள் எப்போதும் வேள்விகளை நடத்திக் கொண்டு, வேதங்களை அதிக அக்கறையுடன் படிக்கக் காரணம். (இப்படியே கத்ரு இந்திரனை போற்றினாள்)

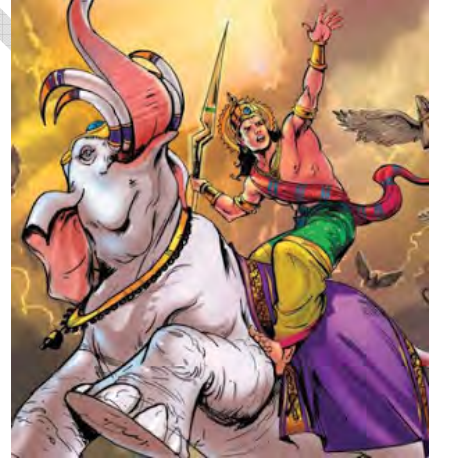
இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஐந்தாவது {25} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளைக் காப்பாற்றிய இந்திரன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 26

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "குதிரைகளில் சிறந்ததைத் தனக்கு கொண்ட தேவ மன்னன் இந்திரன், கத்ருவால் இப்படி வழிபடப்பட்ட பிறகு, வான வட்டத்தை நீல நிறப் பெரு மேகங்களால் மறைத்து, 'உயிருண்டாக்கவல்ல, புனிதமான உங்கள் துளிகளைத் தெளியுங்கள்' என்று அம்மேகங்களைப் பணித்தான். அந்த மேகங்கள் இடி மின்னலுடன் கூடி தங்களுடன் மோதிக்கொண்டு மழையைப் பொழிந்தன.

வானும் அதிகமான நீரால் நிறைந்தது. அந்நேரம் யுகத்தின் முடிவு போலக் காட்சியளித்தது. மேகத்தில் இருந்து விழும் நீர்த்துளிகளில் ஒரு அலை ஏற்பட்டு, அந்த அலையால் மேகங்களுக்குள் உறுமலும், மின்னலும், கடுமையான காற்றும் உண்டானது. வானுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து ஆடுவது போல இருந்தது அந்தக் காட்சி. வான் முழுவதும் மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டன. கதிரவன் மற்றும் சந்திரனின் கதிர்கள் முற்றிலுமாக மறைந்தன.

படம் 75: இந்திரன், ஐராவதம், வஜ்ராயுதம்

இந்திரனின் இந்தச் செய்கையால் அந்தப் பாம்புகள் மிகுந்த மகிழ்வுற்றன. பூமி எங்கும் நீர் நிறைந்தது, தெளிவான, குளிர்ந்த நீர் பாதாளம் வரை பாய்ந்தது. பூமியெங்கும் அலைகள் நிறைந்த நீர் சூழ்ந்தது. பாம்புகளும் அவர்களின் தாயும் {கத்ருவும்} ராமனியகத் (Ramniyaka Island) தீவில் பத்திரமாகத் தரையிறங்கினர்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஆறாவது {26} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கருடனிடம் பாம்புகள் கட்டளை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 27

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "மழைத்தாறலில் நனைந்த பாம்புகள், மிகவும் மகிழ்ந்தன. அந்த அழகான இறகுகள் கொண்ட பறவை (கருடன்) சுமந்து செல்ல, விரைவாகத் தீவை அடைந்தனர். அந்தத் தீவு, மகரங்களின் (யானை முகமும், மீன் அல்லது நீர்நாயின் உடலும் பெற்ற புராண காலத்து உயிரினம்) இருப்பிடமாகப் பிரபஞ்சம் படைத்தோனால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே அவர்கள் லவன சமுத்திரத்தைக் ((உப்புக் கடல்) கண்டனர். அக்கடல் சுத்தம் செய்யப்பட்டு இறகுகள் கொண்ட இசைக்கலைஞர்களின் (பாடும் பறவைகளின்) இன்னிசையால் எங்கும் மெல்லிசை நிறைந்து இருந்தது. அக்கானகத்தில் கருடனுடன் அப்பாம்புகள் வந்திறங்கினர். அங்கே, கொத்துக் கொத்தாக மரங்கள் பலவகைப்பட்ட பழங்களுடனும் மலர்களுடன் இருந்தன.

படம் 76: பாம்புகளிடம் பேசும் கருடன்

அழகான மாளிகைகளும் அங்கு நிறைந்திருந்தன. குளங்கள் கமலங்களால் (தாமரைகளால்) நிறைந்திருந்தன. சுத்தமான நீர் கொண்ட குளங்களும், ஏரிகளும் பல இருந்தன. அங்குத் தவழ்ந்த சுத்தமணங்கொண்ட தென்றலால் அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையாலும் அந்தக் கானகம் புதுப்பொலிவுடன் இருந்தது. மலய மலையில் மட்டுமே விளையும் பல மரங்கள் அங்கே இருந்தன. அதன் உயரங்கள் விண்ணை முட்டும் அளவுக்கு இருந்தன. இன்னும் பல மரங்கள் அதன் மலர்கள் உதிர்ந்து தென்றலின் உதவியால் அழகாகப் பரவிக் கிடந்தன. இப்படி அந்தக் கானகம் அழகாகவும், கந்தர்வர்களுக்கு விருப்பமானதாகவும் இருந்தது. மலர்களில் இருந்து மதுவை உண்ட வண்டுகள் மதிமயங்கிப் பறந்து திரிந்தன. இந்தக் காட்சிகள் பார்ப்பவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. அந்தக் கானகம் அனைவரையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதாகவும், அழகாகவும், புனிதமானதாகவும் இருந்தது. இதையெல்லாம் கண்ட கத்ருவின் மைந்தர்களான பாம்புகளின் உள்ளம் உவகை கொண்டது. அங்கே அவர்கள் மகிழ்ச்சியாகத் தங்கள் பொழுதைக் கழித்தனர். பறவைகளின் மன்னனான சக்தி நிறைந்த கருடனிடம் "வேறு ஏதேனும் இன்னும் அழகான, சுத்தமான நீர் நிறைந்தத் தீவுக்கு எங்களை அழைத்துச் செல்" என்று கட்டளையிட்டனர்.

"நீயோ விண்ணுக்கு அதிகாரி, நீ வானில் பறந்து செல்லும்போது நிறைய அழகான இடங்களைக் கண்டிருப்பாய்", என்றனர். கருடன் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு தனது தாய் வினதையிடம், "இந்தப் பாம்புகள் சொல்வதையெல்லாம் நான் ஏன் கேட்க வேண்டும் தாயே?" என்றான். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட

படம் 77: மகரம் (யானை முகமும், மீன் (அ) நீர் நாய் உடலும்)

வினதை, தனது மகனான (கருடன்) அனைத்து அறங்களும் உள்ள, சக்திநிறைந்த பெரும்பலம் வாய்ந்த அந்த விண்ணுக்கு அதிகாரியிடம், "ஓ பறவைகளில் சிறந்தவனே, எனது கெட்ட நேரத்தால் நான் எனது சக்காளத்தியிடம் அடிமையானேன். (கத்ருவும் வினதையும் காசியபரின் இரு மனைவிகள். எனவே சக்காளத்திகள்) அந்தப் பாம்புகள், ஏமாற்று வேலை செய்து, என்னைப் பந்தயத்தில் தோற்கடித்தன. அதனால் என் நிலைமை இப்படியாயிற்று" என்றாள் (வினதை). தனது தாய் இப்படிச் கூறியதைக்

கேட்டு, அந்த விண்ணுக்கு அதிகாரி {கருடன்} மிகவும் துன்பங்கொண்டு, அந்தப் பாம்புகளிடம், "பாம்புகளே, நான் எந்தப் பொருளைக் கொண்டுவந்தால், அல்லது எந்த ஞானத்தை அடைந்தால், அல்லது எந்த வீரச் செயலைச் செய்தால், இந்த அடிமைத்தனத்திலிருந்து நாங்கள் விடுபடுவோம் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான். {கருடன்}

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பாம்புகள், "உனது பலத்தால் அமுதத்தைக் கொண்டு வா. ஒ பறவையே, அப்போது நீங்கள் உங்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவீர்கள்" என்றனர். {பாம்புகள்}

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஏழாவது {27} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

கருடன் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 28

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

"சௌதி சொன்னார், "இப்படிப் பாம்புகள் சொல்ல, அதைக் கேட்ட கருடன் தனது தாயிடம், "நான் சென்று அமுதத்தைக் கொண்டு வருகிறேன். வழியிலேயே அதில் கொஞ்சத்தை நானும் அருந்த ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு வழிகாட்டுகள்", என்றான். வினதை, "தொலைதூரத்தில் நடுக்கடலில், நிஷாதர்களின் வசிப்பிடம் இருக்கிறது. அங்கு வாழும் ஆயிரக்கணக்கான நிஷாதர்களைத் தின்று அமுதத்தைக் கொண்டு வா. ஆனால், ஒரு அந்தணனின் உயிரையும் மாய்க்க எண்ணாதே. இதை மனதில் கொள். அந்தணன் கொல்லப்படக்கூடாது. அவன் நெருப்பு போன்றவன். ஒரு அந்தணன் கோபம் கொள்ளும்போது, நெருப்பு போல அல்லது சூரியனைப் போல அல்லது கூரிய முனை கொண்ட ஆயுதத்தின் விஷம் போல ஆகிறான்.

அந்தணன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் தலைவனாக இருக்கிறான். இந்தக் காரணங்களுக்காக ஒரு அந்தணன் அறம் சார்ந்தவனாக கருதப் படுகிறான். ஒ மகனே {கருடனே}, உனக்கு எவ்வளவு கோபம் உண்டானாலும், அந்தணர்களைக் கொல்லாதிருப்பாயாக. அந்தணர்களுடன் பகை என்பது எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நல்லதல்ல. ஒ பாவங்களற்றவனே, கடுமையான விரதங்கள் இருந்த ஒரு அந்தணனின் கோபம் ஒருவனை உட்கொள்வது போல, சூரியனாலும் அக்னியாலும் கூட உட்கொள்ள முடியாது. சில குறிப்புகளைக் கொண்டு ஒரு நல்ல அந்தணனை இனம் காணலாம். அந்தணனே எல்லா உயிர்களிலும் முன் பிறந்தவன். நான்கு வர்ணங்களில் முதன்மையானவன். அவன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் தந்தையும் தலைவனும் ஆகிறான்", என்றான். கருடன், "ஓ தாயே {வினதையே}, அந்தணன் என்பவன் எந்த உருவத்தில் இருப்பான், அவனுடைய நடத்தை எப்படியிருக்கும், எந்தச் சக்திகள் கொண்டவனாக இருப்பான்? அவன் நெருப்பைப் போல ஒளிர்வானா? அல்லது அவன் அமைதிமிக்கவனா?" என்று கேட்டான். வினதை, "ஓ குழந்தாய், உனது தொண்டையில் நுழைந்தவுடன், மீன்முள் தைத்தது போல, நிலக்கரி எரிவது போல உனக்குத் துன்பத்தை ஏற்படுத்துபவனை, அந்தணர்களில் சிறந்தவனாக அறிந்து கொள். உனது கோபத்தால் ஒரு அந்தணன் கூடக் கொல்லப்படக்கூடாது.

படம் 78: நாகர்களுடன் போரிடும் கருடன்

வினதை தனது மகன் {கருடன்} மீது ஏற்பட்ட பாசத்தால், "உனது குடலால் செரிக்கப்பட முடியாதவனை நல்ல அந்தணனாக அறிந்து கொள்" என்றான். பாம்புகளால் ஏமாற்றப்பட்டு, பெருந்துன்பத்திற்கு உள்ளான வினதை, தனது மகனின் {கருடனின்} ஒப்பற்ற பலத்தை அறிந்திருந்தாலும், "மருதன் (காற்று தேவதை) உனது சிறகுகளைக் காக்கட்டும், உனது முதுகெலும்பை சூரியனும் சந்திரனும் காக்கட்டும். அக்னி உனது தலையைக் காக்கட்டும், வசுக்கள் உனது முழு உடலையும் காக்கட்டும். நானும் உனது நன்மைக்காக இங்கே அமர்கிறேன் (பூசை அல்லது தியானத்தில் அமர்கிறேன்). ஓ குழந்தாய், செல். உனது காரியத்தைப் பாதுகாப்பாக முடி", என்று இதயப்பூர்வமாக ஆசி கூறினான் {வினதை}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைத் தனது தாயிடம் {வினதையிடம்} இருந்து கேட்ட கருடன், தனது சிறகுகளை விரித்து, வானத்தில் ஏறினான். அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்தவன், விரைவாக சென்று பசிகொண்ட எமனைப் போல நிஷாதர்கள் மீது விழுந்தான்.

நிஷாதர்களைக் கொல்லும் பணியின் போது, அந்த இடத்தில் பெரும் தூசிப்படலத்தைக் கிளப்பினான். மலைகளில் வளரும் மரங்களைக் குலுக்கினான். பறவைகளின் மன்னன் {கருடன்}, தனது கூரிய அலகால், நிஷாதர்களின் நகரவழிகளை அகலமாக்கினான். அந்தப் பாம்புண்ணியின் {கருடனின்} திறந்த வாயினுள் நிஷாதர்கள் பறந்து சென்று விழுந்தனர். திடீர் காற்றில் ஏற்பட்ட மரங்களின் அசைவால் பயந்த பறவைகள் எப்படி அலறிக் கொண்டே வானில் கிளம்புமோ அப்படிப் பெரும் புயலைப் போலக் கிளம்பிய தூசிப்படலத்தில் குருடாகி, அவர்களை வரவேற்க விரிந்து திறந்திருந்த கருடனின் வாயில் போய் நிஷாதர்கள் விழுந்தனர். பெரும்பலம்கொண்டு, தனது குறிக்கோளை நோக்கி வேகமாக நகரும் அந்தப் பசி கொண்ட விண் அதிகாரிகளின் {பறவைகளின்} மன்னன் {கருடன்}, தனது வாயை மூடி கணக்கிலடங்கா நிஷாதர்களைக் கொன்று, மீனவர்களின் தொழிலைச் செய்தான்.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து எட்டாவது {28} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

விபாவசவம் சுப்ரதீகாவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 29

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அப்படிச் கருடன் நிஷாதர்களை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு அந்தணன் தனது மனைவியுடன் அந்த விண்ணதிகாரியின் தொண்டைக்குள் புகுந்து, சுடர்விட்டெரியும் மரக்கரி போல்

படம் 79: யானை மற்றும் ஆமையைப் இறுகப் பற்றும் கருடன்

எரிந்து அந்தப் பறவையின் தொண்டையைச் சுட்டான். அவனிடம் கருடன், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவனே, எனது அலகை {வாய்} உனக்காகத் திறக்கும்போது விரைவாக வெளியேறு. என்னதான் பாவகரமான செயல்களிலேயே ஒரு அந்தணன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், அவன் என்னால் கொல்லப்படக் கூடாதவன்" என்றான். அந்தணன், "ஓ, எனது மனைவியான இந்த நிஷாதப் பெண்ணும் என்னுடன் வெளியே வரட்டும்" என்றான். அதற்குக் கருடன், "நிஷாத இனத்தைச் சேர்ந்த அந்தப் பெண்ணையும் உன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு விரைவாக வெளியே வா. எனது குடலின் வெப்பத்தால் இன்னும் நீங்கள் செரிக்கப்படாமல் இருப்பதால், காலந்தாழ்த்தாமல் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன் பிறகு அந்த அந்தணன் நிஷாத இனத்தைச் சேர்ந்த தன் மனைவியுடன் வெளியே வந்து கருடனைப் புகழ்ந்து, தான் விரும்பிய வழியில் சென்றான். அந்தணன் தனது மனைவியுடன் வெளியே வந்தவுடன், அந்தப் பறவை மன்னன் {கருடன்}, மனோ

வேகத்துடன் விண்ணில் ஏறினான். அப்போது அவன் தனது தந்தையைக் {காசியபரை} கண்டான். அவரால் {காசியபரால்} உள்ளங்குளிர்ந்த அந்த ஒப்புயர்வற்ற கருடன், அவரிடம் சரியாகப் பேசினான். அந்தப் பெரும் முனிவர் {காசியபர்} "ஓ குழந்தாய் {கருடா}, நீ நன்றாக இருக்கிறாயா? நாளும் உனக்குத் தேவையான உணவு கிடைக்கிறதா? மனிதர்களின் உலகத்தில் உனக்கு நிறைய உணவு கிடைக்கிறதா?" என்று கேட்டார்.

"கருடன், "எனது தாய் {வினதை} எப்போதும் நன்றாக இருக்கிறாள். எனது தமையனும் {அருணன்}_ காலைச் சூரியனின் சாரதி} நானும் அப்படியே இருக்கிறோம். ஆனால் தந்தையே, எனக்கு எப்போதும் அதிகமான உணவு கிடைப்பதில்லை. அதனால் எனது உள்ளத்தில் அமைதி இல்லை. அற்புதமான அமுதத்தைக் கொணர்வதற்காகப் பாம்புகளால் நான் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனது தாயை {வினதையை} அடிமைக் கட்டிலிருந்து விடுவிக்க, இன்று நான் கண்டிப்பாக அதைக் கொணர்வேன். 'நிஷாதர்களை உண்பாயாக' என்று எனது தாய் {வினதை} எனக்குக் கட்டளையிட்டாள். நான் அவர்களை ஆயிரக்கணக்கில் தின்றேன். ஆனாலும் எனது பசி அடங்கவில்லை. எனவே, ஓ போற்றுதலுக்குரிய குருவே {காசியபரே}, அமுதத்தை அபகரித்துக் கொண்டு வரும் அளவுக்கு நான் பலவானாக வேறு ஏதாவது உணவை எனக்குக் காண்பியும். எனது பசியையும் தாகத்தையும் தணித்துக் கொள்ளத் தகுந்த உணவைச் சுட்டிக் காட்டுங்கள்", என்று சொன்னான்.{கருடன்}

"காசியபர் கருடனிடம், "நீ காணும் இந்த ஏரி மிகவும் புனிதமானது. தேவலோகத்திலும் இது அறியப்பட்டிருக்கிறது. முகம் கீழ்நோக்க, தொடர்ந்து தனது அண்ணனான ஆமையை இடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு யானை இந்த ஏரியில் இருக்கிறது. முற்பிறவியிலிருந்தே அந்த இருவருக்குள்ளும் பகை தொடர்கிறது. அவர்கள் ஏன் இங்கிருக்கிறார்கள் என்பதை விரிவாகச் சொல்கிறேன் கவனமாகக் கேள்.

"முன்பொரு காலத்தில் விபாவசு {Vibhavasus} என்று ஒரு பெரு முனிவன் இருந்தான். அவன் மிகுந்த கோபக்காரன். அவனுக்கு சுப்ரிதிகா {Supritika} என்று ஒரு தம்பி இருந்தான்.

பின்னவன் {தம்பி {சுப்ரிதிகா} தனது செல்வத்தை அண்ணனுடன் {விபாவசுவுடன்} கூட்டாக வைத்துக் கொள்ள விருப்பமில்லாதவனாக இருந்தான்.

சுப்ரிதிகா எப்போதும் பாகப்பிரிவினை குறித்தே பேசிக் கொண்டிருந்தான். சில காலம் கழித்து விபாவசு சுப்ரிதிகாவைப் பார்த்து, "செல்வத்தின் மீதுள்ள கண்மூடித்தனமான ஆசையால், மனிதர்கள் தங்கள் பரம்பரைச் செல்வங்களைப் பிரித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுவது பெரிய முட்டாள்தனமாகும். பரம்பரைச் சொத்தைப் பிரித்துக் கொண்டால், ஒருவர் செல்வத்தில் மற்றவர் பொறாமை கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருப்பர். சொத்துக்களை பிரித்துக் கொண்ட பிறகும், நண்பர்கள் என்ற போர்வையில் இருக்கும் எதிரிகளால், அப்பாவிகளுக்கும் சுயநலம் கொண்டவர்களுக்கும் இடையே குறைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுப் பேதங்கள் உருவாக்கப்பட்டு, சண்டையை உறுதியாக்கி, சகோதரர்களாகிய இருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக விழுவர். பிரிந்தவர்களை, கேடு வெகு விரைவாக வந்தடையும். இதன் காரணமாகவே ஞானமுள்ளவர்கள் சகோதரர்களுக்குள் பிரிவினையை ஆமோதிக்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பிரியும் சகோதரர்கள் சத்தியமான சாத்திரங்களைப் புறந்தள்ளி வாழ்ந்து, ஒருவர் மீது ஒருவர் பயத்தில் வாழ்வர். ஆனால் நீ {சுப்ரிதிகா}, எனது அறிவுரைகளை ஏற்காமல் எப்போதும் பிரிவினையிலேயே ஆவல்கொண்டிருக்கிறாய், உனது தனிப்பட்ட செல்வத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கே விரும்புகிறாய். ஆகையால் நீ யானையாகக் கடவாய்", என்று சபித்தான் {விபாவசு}. இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட சுப்ரிதிகா விபாவசுவைப் பார்த்து, "நீயும், நீர் நடுவில் நகரும் ஆமையாகக் கடவாய்", என்று பதிலுக்குச் சபித்தான்.

"இப்படி அந்த இருமுட்டாள்களான சுப்ரிதிகாவும் விபாவசுவும் செல்வத்தின் காரணமாக ஒருவருக்கொருவர் சபித்துக் கொண்டு யானையாகவும், ஆமையாகவும் தாழ்ந்தார்கள். அவர்களின் கோபத்தால் இப்படித் தரந்தாழ்ந்து விலங்குகளாகினர். இப்போதும், தங்கள் பெரும்பலத்திலும், உடல் எடையிலும் கர்வங்கொண்டு தங்களுக்குள் எப்போதும் பகை வளர்த்தே வருகின்றனர். இந்த ஏரியில் இருக்கும் அந்த இரு மிருகங்களும் தங்கள் முற்பிறவிப் பகையைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றனர். இதோ பார், அவர்களில்

ஒருவனான, பெருத்த உடலுடைய இந்த அழகான யானை, இப்போதுகூட சண்டையிட நெருங்குகிறது. இதே ஏரியில் வசிக்கும் பெரும் உடலை உடைய ஆமையும் யானையின் பிளிறலைக் கேட்டு, வெளியே வந்து ஏரியை முரட்டுத் தனமாகக் கலக்குகிறது. ஆமையைப் பார்த்து யானையும் தனது துதிக் கையைச் சுழற்றிக் கொண்டு நீருக்குள் ஓடுகிறது. பெரும் சக்தியைத் தன்னுள் கொண்டு, தனது தந்தங்களின் அசைவாலும், தனது துதிக் கை, வால் மற்றும் கால்களாலும் மீன்கள் நிறைந்த இந்த ஏரியின் நீரைக் கலக்குகிறது. பெரும் பலம் கொண்ட ஆமையும் தனது தலையைத் தூக்கி, தாக்குவதற்காக முன்னே வருகிறது. யானை, ஆறு யோஜனை (6 x 8 மைல்கள்) உயரமும், அதைவிட இருமடங்கு சுற்றளவும் கொண்டிருக்கிறது. ஆமை, மூன்று யோஜனை உயரமும், பத்து யோஜனை சுற்றளவும் கொண்டிருக்கிறது. பைத்தியக்காரத்தனமாக ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதற்காகத் தாக்குதலுக்குத் தயாராக இருக்கும் இந்த இருவரையும் உணவாகக் கொண்டு, நீ விருப்பப்படும் காரியத்தை நிறைவேற்று.

"மலையைப் போன்றும் கருமேகங்களின் கூட்டம் போன்றும் தெரியும் மூர்க்கமான அந்த யானையைத் தின்று, அமுதத்தைக் கொண்டு வா" என்றார் {காசியபர்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "கருடனிடம் இப்படிச் சொல்லி, "தேவர்களுடன் போரிடும்போது நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருப்பாய். ஒ முட்டையிடும் இனமே, பறவை இனம் - முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிக்கும்} கமண்டலங்களில் விளிம்புவரை நீர் நிரப்பி வைத்திருக்கும் அந்தணர்களும், பசுக்களும், மற்றும் நல்ல பொருள்களும் உன்னை ஆசீர்வதிக்கட்டும். ஒ பெரும்பலம் வாய்ந்தவனே, நீ தேவர்களுடன் போரிடும்போது, ரிக், யஜுர், சாமங்களும், புனிதமான வேள்வி நெய்யும், அனைத்துப் புதிர்களும் (உபநிஷத்துகள்), உன்னை வலிமையாக்கட்டும்", என்று அவனை {கருடனை} ஆசீர்வதித்தார் {காசியபர்}.

இப்படி தனது தந்தையால் {காசியபரால்} ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கருடன், ஏரியின் அருகில் சென்றான்.

அவன் {கருடன்}, அந்த விரிவடைந்த சுத்தமான நீரைச் (ஏரியைச்) சுற்றி பல்வேறு வகையான பறவைகளைக் கண்டான். நகர்வதில் பெரும் வேகம் கொண்ட அந்த விண்ணதிகாரி {கருடன்}, தனது தந்தையின் {கசியபரின்} வார்த்தைகளை நினைவில் கொண்டு, யானையை ஒரு காலிலும், ஆமையை மற்றொரு காலிலும் இறுகப் பற்றினான். அதன் பிறகு அந்தப் பறவையானவன் உயரமாக விண்ணுக்குப் பறந்தான்.

ஆலம்வா என்ற புனிதமான இடத்தை அடைந்து, அங்குப் பல தெய்வீக மரங்களைக் கண்டான்.

அவனது சிறகுகள் எழுப்பிய காற்றின் தாக்கத்தால், அந்த மரங்கள் பயங்கொண்டு குலுங்கத் தொடங்கியன. தங்கக் கிளைகள் கொண்ட அந்த தெய்வீக மரங்கள், 'நாம் உடைந்து போவோமோ' என்று பயந்தன. விரும்பிய வரங்களைத் தரும் அவை, பயத்தால் நடுங்குவதைக் கண்ட அந்த விண்ணதிகாரி, ஒப்பற்ற தோற்றம் கொண்ட மற்ற மரங்களை நாடிச் சென்றான். அந்த மாபெரும் மரங்கள் தங்கம் மற்றும் வெள்ளியினாலான கனிகளையும், மற்றும் விலைமதிப்பற்ற கற்களைக் (ரத்தினங்களைக்) கொண்ட கிளைகளுடனும் இருந்தன. அவை கடல் நீரால் சுத்தப்படுத்தப்பட்டு இருந்தன. அங்குள்ள மரங்களிலேயே அசுரத்தனமான விகிதத்தில் வளர்ந்திருந்த ஒரு பெரும் ஆல மரத்தை, அந்தப் பறவைகளின் மன்னன் மனோ வேகத்துடன் நெருங்கும்போது, அந்த மரம், "ஒரு நூறு யோஜனை விரிந்து இருக்கும் எனது இந்தப் பெரிய கிளையில் அமர்ந்து, யானையையும், ஆமையையும் உண்பாயாக", என்றது. பெரும் மலையை ஒத்த அந்தப் பறவைகளின் மன்னன் {கருடன்}, சிறகுள்ள ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் தங்கும் அந்தக் கிளையில், பெரும் வேகத்துடன் இறங்கினான். இலைகள் நிறைந்த அந்தக் கிளை ஆட்டம் கண்டு ஓடிந்து விழுந்தது.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த இருபத்து ஒன்பதாவது {29} பகுதியான ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

*அருணன்: ராமாயணத்தில் வரும் ஜடாயுவின் தந்தையே அருணன்.

கருடனுக்குப் பெயர் கொடுத்த வாலகியர்கள் ஆதிபர்வம் - பகுதி 30

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "தனது காலால் பெரும் பலம் வாய்ந்த கருடன் தொட்டுப் பிடித்தவுடனேயே, அந்த மரத்தின் கிளை ஒடிந்தது. வியப்பால் தனது பார்வையை சுழலவிட்ட கருடன், வாலகிய முனிவர்கள் அந்தக் கிளையில் தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு தவமியற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்தக் கிளை கீழே விழுந்தால் அந்த முனிவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்பதை உணர்ந்த அந்தப் பெரும்பலம் வாய்ந்தவன், யானையையும், ஆமையையும் இன்னும் இறுகப் பற்றினான். முனிவர்கள் கொல்லப்படுவார்களே என்று அஞ்சி, அவர்களைக் காப்பாற்ற விருப்பங்கொண்டு, அந்தக் கிளையைத் தனது அலகால் பற்றி, சிறகுகளை அடித்து உயர்ந்தான். அந்தப் பெரும் முனிவர்கள் இந்தச் செயலைக் கண்டு வியந்து, இது தேவர்களாலும் முடியாது என்பதை உணர்ந்து, அந்தப் பெரிய பறவைக்கு ஒரு பெயர் கொடுத்தனர். வாலகியர்கள், "பாம்புகளைத் தன் உணவாக உண்ணும் இந்தப் பறவைகளில் முதன்மையான விண்ணதிகாரி, பெரும் சுமையை சுமந்து கொண்டிருக்கும்போதும், தனது சிறகுகளால் உயர்வதால், கருடன் (பெரும் சுமையைச் சுமப்பவன்) என்று அறியப்பட்டும்", என்றனர்.

படம் 80: இந்திரன் தனது மனைவியுடன்

"தனது சிறகுகளால் மலைகளை நடுங்க வைத்த கருடன், நிதானமாக வானத்தில் பறந்து சென்றான். விரும்பியபடியே வாலகியர்களைக் காப்பாற்றிய பிறகு, யானையையும், ஆமையையும் சுமந்து பறந்து, கீழே இருக்கும் பல்வேறு பகுதிகளை உற்று நோக்கினான். அவன் அமர ஒரு இடமும் காணவில்லை. கடைசியாக மலைகளில் முதன்மையான கந்தமாதன் மலைக்குச் சென்றான். அங்கே ஆன்மிக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் தனது தந்தை காசியபரைக் கண்டான். அந்த விண்ணதிகாரியை, தெய்வீக வடிவிலானவனை, அதிக பிரகாசமும், பலமும் சக்தியும் கொண்டவனை, காற்று வேக மனோ வேகம் கொண்டவனை, பெரும் மலை முகடு போலக் காட்சியளிப்பவனை, அந்தணனின் சாபத்தைப் போல உடனே அடிக்கத் தயாராக இருப்பவனை, புத்திக்கு எட்டாதவனை, விவரிக்க முடியாதவனை, அனைத்து உயிருக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்துபவனை, பெரும் வலிமையுள்ளவனை, பயங்கரமானவனை, அக்னி போலப் பிரகாசிப்பவனை, தேவர்களாலும், தானவர்களாலும், அசுரர்களாலும் வெல்லப்பட முடியாதவனை, மலையைப் பிளந்து, பெருங்கடலைக் குடித்து மூன்று உலகங்களையும் அழிக்க வல்லவனை, மூர்க்கமாக யமனைப் போல் காட்சியளிப்பவனை, தனது மகனான கருடனை காசியபரும் கண்டார். அவன் தன்னை நெருங்கி வருவதைக் கவனித்த காசியபர், அவனது நோக்கம் அறிந்து பேசினார்.

"காசியபர், "ஓ குழந்தாய், கண்முடித்தனமானச் செயலைச் செய்யாதே. அப்படிச் செய்தால் நீ வேதனையை அடைய வேண்டியிருக்கும். தூரியக் கதிர்களைக் குடித்து உயிர்தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வாலகியர்கள் கோபம் கொண்டால் உன்னைச் சிதறடித்து விடுவார்கள்", என்றார் {காசியபர்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "தவப்பயன்களால் தங்களது பாவங்களை எரித்து, நற்பேறு பெற்ற வாலகியர்களை சாந்தப்படுத்த எண்ணி காசியபர் தனது மகனுக்காக அவர்களிடம், "ஆன்மிகத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவர்களே, கருடனின் செயல்கள், அனைத்து உயிருக்கும் நன்மை பயக்கும் செயல்களே. அவன்

சாதிக்க நினைக்கும் இந்தப் பணி கடுமையானது. உங்கள் கடைக்கண் பார்வையால் அவனுக்கு அனுமதி வழங்குங்கள்", என்று வேண்டினார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "ஒப்பற்ற காசியபரால் இப்படி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அந்த துறவிகளும், ஆன்மிகத் தவங்களை இயற்ற, அந்தக் கிளையைக் கைவிட்டு, புனிதமான இமய மலைக்குச் சென்றனர். அந்த முனிவர்கள் சென்றதும், அந்த வினதையின் மைந்தன் (கருடன்), கிளையை தனது வாயில் வைத்துக் கொண்டே தடைகொண்ட குரலுடன் தனது தந்தை காசியபரிடம், "ஓ ஒப்பற்றவரே, இந்த மரத்தின் கரத்தை நான் எங்கே வீசி எறிவது? ஓ ஒப்பற்றவரே, மனிதர்கள் இல்லாத ஒரு பகுதியை எனக்குச் சுட்டிக் காட்டும்", என்று கேட்டான். காசியபர், குகைகளும், பனி நிறைந்த பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ள, சாதாரண உயிரினங்கள் எண்ணத்தால்கூட நெருங்க முடியாத மனிதர்களற்ற ஒரு மலையைப் பற்றிச் சொன்னார், அந்தப் பெரும்பறவை கிளையையும், யானையையும், ஆமையையும் தாங்கிக் கொண்டு அந்த மலையை நோக்கி வேகமாகப் பறந்து சென்றான். பெரும் உடல் படைத்த அந்தப் பறவை தாக்கிச் சென்ற மரத்தின் பெருங்கரத்தை, நூறு (பசுத்) தோல்களைக் கொண்டு ஒரு சரம் அமைத்தாலும் சுற்றிக் கட்ட முடியாது. பறவைகளின் மன்னன் கருடன், நூறாயிரம் யோஜனைகளை மிகக் குறைந்த நேரத்தில் பறந்து கடந்தான். அந்த விண்ணதிகாரி, நொடிப்பொழுதில் தனது தந்தை சுட்டிக்காட்டிய திசையைப் பின்பற்றி மலையை அடைந்து, அந்த அசுரத்தனமான கிளையைக் கீழே விழ வைத்தான். அது பெரும் சத்தத்துடன் விழுந்தது.

கருடனின் சிறகு அசைவில் எழும்பிய புயலால் தாக்கப்பட்டு, அந்த மலைகளின் இளவரசன் நடுங்கினான். ரத்தினங்களையும் தங்கங்களையும் கொண்டு அந்த மலையை அலங்கரித்த சிகரங்கள், கட்டறுந்து எல்லாப்புறமும் கீழே விழுந்தன. கீழே விழுந்த அந்தக் கிளை, மின்னலைக் கொண்டிருக்கும் மேகங்கள் போல கரும்பின் புறத்தில் தங்க மலர்களைக் கொண்ட மரங்கள் மீது விழுந்து, அவற்றைச் சாய்த்தது. கீழே விழுந்த அம்மரங்கள், தங்கம் போல மின்னி, மலை உலோகங்களின் சாயமேற்றப்பட்டு, சூரியக் கதிர்களில் குளித்ததைப் போல ஒளிரந்தன.

படம் 81: ஆகாயத்திலிருந்து விண்கற்கள்...

பிறகு, அந்தப் பறவைகளில் சிறந்தவனான கருடன், அந்த மலையின் உச்சியில் அமர்ந்து யானையையும், ஆமையையும் உண்டு, அந்த மலையை விட்டுச் சிறகடித்து பெரும் வேகத்துடன் பறந்தான். பல்வேறு தீய சகுனங்களைக் கண்ட தேவர்கள் கட்டுக்கடங்காத பயம் கொண்டனர்.

படம் 82: பிரகஸ்பதி

இந்திரனுக்குப் பிடித்த வஜ்ராயுதம், பயத்தால் மின்னியது. ஆகாயத்திலிருந்து விண்கற்கள் நெருப்புடனும் புகையுடனும் பகலிலேயே விழுந்தன. வசுக்கள், ருத்ரர்கள், ஆதித்தியர்கள், சப்யர்கள், மருதர்கள் மற்றும் மற்ற தேவர்களின் ஆயுதங்கள் தங்களுக்குள் தங்கள் சக்தியை செலவிட்டன. தேவாசுரப் போர் நிகழ்ந்துபோது கூட இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சி நடந்ததில்லை. இடியுடன் கூடிய காற்று அடித்தது, விண்கற்கள் ஆயிரக்கணக்கில் விழுந்தன. வானம் மேகமற்றதாய் இருந்தாலும், முழங்கிக் கொண்டே இருந்தது. தேவர்களுக்குத் தேவனும் இரத்த மழையைப் பொழிந்தான். தேவர்களின் கழுத்திலிருந்த பூமாலைகள் வாடி அவர்கள் வீரம் மங்கியது. கொடூரமாக இருந்த மேகக்கூட்டங்கள், அடர்ந்த இரத்த மழையைப் பொழிந்தன.

காற்றினால் எழும்பிய தூசிகள் தேவர்களின் அனைத்து கிரீடங்களின் பளபளப்பை குறைத்து இருட்டாக்கியது. இந்த இருண்ட தடைகளைக் கண்டு பயத்தால் குழம்பிப் போன ஆயிரம் வேள்விகள் செய்தவன் (இந்திரன்), மற்ற தேவர்களுடன் சென்று பிரகஸ்பதியிடம், "ஓ வழிபடத் தகுந்தவரே, இந்த இயற்கை சீற்றங்கள் திடீரென ஏன் எழுந்தன? போரில் எங்களை வெல்ல எந்த எதிரியையும் நான் காணவில்லையே", என்றான். பிரகஸ்பதி, "ஓ தேவர்கள் தலைவனே, ஓ ஆயிரம் வேள்வி நடத்தியவனே, இதற்கெல்லாம் உனது தவறும், கவனக்குறையும், உயரான்ம வாலகில்ய முனிவர்களின் ஆன்மிகத் தவமுமே காரணம். பெரும் பலம்பொருந்திய விண்ணதிகாரியும், நினைத்த உருவத்தை நினைத்தமாத்திரத்தில் அடைபவனுமான காசியபர் மற்றும் வினதையின் மகன், சோமத்தை அபகரிக்க நெருங்கி வருகிறான். அவனால் எல்லாம் கூடும். அடைய முடியாத ஒன்றை அவனால் எளிதாக அடைய முடியும்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட இந்திரன், அமுதத்தைக் காக்கும் காவலர்களிடம், "பெரும்பலமும் சக்தியும் கொண்ட ஒரு பறவை அமுதத்தை அபகரிக்க எண்ணங்கொண்டுள்ளான். அவன் {கருடன்} அதை அபகரித்து விடக்கூடாது. ஆகையால் உங்களை முன்கூட்டியே எச்சரிக்கிறேன். அவன் அளவிலடங்காத சக்தி கொண்டவன் என்று பிரகஸ்பதி என்னிடம் சொன்னார்", என்று தகவல் தெரிவித்தான். தேவர்கள் இதைக் கேட்டு வியந்து பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.

அமுதத்தைச் சுற்றி அவர்கள் நின்று கொண்டனர். பெரும் வீரம் கொண்ட, இடியை முழங்கும் இந்திரனும் அவர்களுடன் நின்றான். பெருமதிப்புக் கொண்ட தங்கத்தில் ரத்தினங்கள் பதித்த மார்புக் கவசங்களையும், உறுதியும் பளபளப்புமிக்கத் தோலாலான கவசங்களையும் தேவர்கள் அணிந்தனர். அந்த வலிமைமிக்க தேவர்கள், பல்வேறு கூர்முனை கொண்ட, பலதரப்பட்ட உருவங்களில் உள்ள ஆயுதங்களைத் தரித்தனர். கணக்கிலடங்காதவையாக இருந்த அந்த எல்லா ஆயுதங்களும் நெருப்புப் பொறிகளையும் புகையையும் கக்கிப் பிரகாசித்தன. நிறைய சக்கரங்களையும், கூர்முனை முட்களைக் கொண்ட இரும்புக் கதைகளையும், திரிதூலங்களையும், போர்க்கோடரிகளையும், பல்வேறு வகைப்பட்ட கூர்முனை கொண்ட கணைகளையும், பளபளப்பான வாட்களையும், கொடூரமான வடிவங்கள் கொண்ட கதைகளையும், தங்கள் உடலில் தரித்துக் கொண்டனர். பிரகாசமான ஆயுதங்களையும், தெய்வீக ஆபரணங்களையும் தரித்து, தங்கள் அச்சத்தைத் தணித்து, தேவர்கள் அங்கே காத்திருந்தனர். ஒப்பற்ற பலமும், சக்தியும், பிரகாசமும் கொண்ட தேவர்கள் அமுதத்தைக் காக்கத் தீர்மானித்துச் சுற்றி நின்றனர். அசுரர்களின் நகரங்களை அழித்தொழிக்க வல்லர்களான அவர்கள் {தேவர்கள்} நெருப்புப் போலக் காட்சியளித்தனர்.

தேவர்கள் அப்படி அங்கு நின்று கொண்டிருந்த காரணத்தால், அது போர்க்களம் போல் காட்சியளித்தது. நூறாயிரக்கணக்கான கூர்முனை முட்கள் கொண்ட இரும்புக் கதைகளின் பிரகாசத்தால், அந்த இடம் சூரியனின் ஒளிகளைத் தன்னகத்தே இழுத்துக் கொண்டு இன்னொரு சூரியன் போல் பிரகாசித்தது.

இப்படியே ஆதிபர்வத்தின் இந்த முப்பதாவது {30} பகுதியான ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாலகியர்களின் கோபம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 31

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 83: கருடன்

சௌனகர், "ஓ தூத புதல்வா {சௌதியே}, "இந்திரன் என்ன தவறு செய்தான்? கவனக்குறைவாக (அலட்சியமாக) என்ன செயல் செய்தான்? வாலகியர்களின் தவப்பயனின் தொடர்ச்சியாகக் கருடன் எப்படிப் பிறந்தான்? உயிரினங்களில் ஒப்பற்றவனாகவும், வெல்ல முடியாதவனாகவும் அவன் எப்படி இருக்கிறான்? நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடத்திற்கு அந்த விண்ணதிகாரியால் பெரும் சக்தியுடன் எப்படிச் செல்ல முடிகிறது? இவ்விபரங்கள் புராணங்களில் உள்ளதெனில் நான் அதைக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்றார்(சௌனகர்).

அதற்கு சௌதி, "நீங்கள் கேட்பவையெல்லாம் புராணங்களில் உள்ளவைதான். ஓ இருபிறப்பாளரே {அந்தணரே}, நான் அனைத்தையும் விரிவாகச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

"முன்பொரு காலத்தில், உயிரினங்களின் தலைவர் காசியபர், புத்திரப்பேறுக்காக வேள்வி நடத்தினார், முனிவர்களும், தேவர்களும், கந்தர்வர்களும் அவருக்கு உதவி செய்தனர். காசியபர், இந்திரனையும்

அவனுக்கு உதவியாக துறவிகளான வாலகியர்களையும், மற்ற தேவர்களையும் வேள்விக்குத் தேவையான எரிபொருளைக் கொணர்வதற்கு நியமித்திருந்தார். தேவர்களுக்குத் தேவனான இந்திரன், மலைக்கு நிகரான பெரும் சுமையைத் தனது பலத்தால் தனியொருவனாகவே ஒரு சிரமுமின்றி கொண்டு வந்தான். வரும் வழியில், கட்டைவிரல் அளவே உள்ள வாலகிய முனிவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு பலாச இலையின் தண்டைச் சுமந்து கொண்டு வருவதைக் கண்டான். முனிவர்கள் சோற்றுக்கில்லாமல் மிகவும் உடல்மெலிந்து, அவர்கள் உடலுக்குள்ளே உடல் மறைந்திருந்தனர். மாடுகளின் குழம்புகள் ஏற்படுத்திய பள்ளத்தில் தேங்கிய நீரில் மூழ்கி மிகவும் சிரமப்படும் அளவுக்கு பலவீனமாக அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் வந்த புரந்தரன் (இந்திரன்), தனது பலத்தில் கர்வங்கொண்டு, அவர்கள் தலைக்குமேல் தாண்டிச் சென்றது மட்டுமல்லாமல் அவர்களைத் திரும்பிப்பார்த்து, கேலியாகச் சிரித்தும் அவமதித்தான். இப்படி அவமதிக்கப்பட்ட முனிவர்கள் மிகுந்த கோபமும் துன்பமும் கொண்டு ஒரு பெரிய வேள்விக்கு ஏற்பாடு செய்து, இந்திரனைப் பீதியடையச் செய்தனர். ஓ சௌனகரே கேளும், தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற, விரதங்களை மேற்கொள்ளும் ஞானமுள்ள அந்த சிறந்த துறவிகள் வேள்வித்தீயில், சுத்தமான நெய்யை விட்டு, சத்தமாக, "நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த இடங்களுக்குச் செல்லும், செயலுக்குத் தகுந்தவாறு சக்தியைத் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்ளும், இன்னுமொரு இந்திரன் தேவர்களில் உதித்து இப்போதுள்ள தேவர்களின் தலைவனை நீக்கட்டும். எங்களது ஆன்மிகத் தவப்பயன்களால், மனோ வேகத்துடனும்*, பயங்கரமாகவும் ஒருவன் உதிக்கட்டும்." என்று மந்திரங்களைச் சொன்னார்கள். ஆயிரம் வேள்விகளைச் செய்த தேவர்களின் தலைவன் இதைக் கேள்விப்பட்டு, மிகுந்த பயங்கொண்டு, நோன்புகள் நோற்கும் காசியபரிடம் தஞ்சம் புகுந்தான்.

அந்தப் பிரஜாபதியான காசியபர், இந்திரனிடம் இருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டு, வாலகியர்களிடம் சென்று அவர்களது வேள்வி வெற்றிகரமாக முடிந்ததா என்று கேட்டார். அந்த உண்மை பேசும் முனிவர்கள், "நீங்கள் சொல்வது போலவே நடக்கட்டும்" என்றனர். பிரஜாபதியான காசியபர் அவர்களை அமைதிப்படுத்தி, "பிரம்மனின் வார்த்தைகளால், இவன் (இந்திரன்) மூன்று உலகங்களிலும் தேவர்களுக்குத் தலைவனாக நியமிக்கப்பட்டான். துறவிகளே, நீங்கள் மற்றுமொரு இந்திரனை உற்பத்தி செய்யப் பாடுபடுகிறீர்கள்! சிறந்தவர்களே, பிரம்மனின் வார்த்தைகள் பொய்யாக நீங்கள் வழிவகுக்கக்கூடாது. நீங்கள்

பாடுபடும் இந்தக் காரியம் நிறைவேறாமல், சிறகுள்ள உயிரினங்களில் பெரும்பலம் கொண்ட இன்னொரு இந்திரன் உற்பத்தியாகட்டும். உங்கள் முன் பணிந்து நிற்கும் இந்த இந்திரன் மீது கருணை கொள்ளுங்கள்", என்று கேட்டார். (காசியபர்)

காசியபரால் இப்படி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட வாலகிலியர்கள், முனிவர்களில் முதல்வரான பிரஜாபதி காசியபருக்குத் தங்கள் மரியாதைகளைச் செலுத்திவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தனர்.

வாலகிலியர்கள், "ஓ பிரஜாபதி, எங்கள் எல்லோராலும் நடத்தப்படும் இந்த வேள்வியானது ஒரு இந்திரனுக்காக நடைபெறுகிறது! அவன் உமக்கு மகனாகப் பிறக்கவே இந்த வேள்வி நடைபெறுகிறது. இதன் முடிவை உம் கையிலேயே விடுகிறோம். எது நன்மையாகவும் சரியாகவும் இருக்குமோ அதைச் செய்யும்", என்று சொன்னார்கள்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதே வேளையில், மனதிற்கினியவளும், நற்பேறு பெற்றவளும், நோன்பு நோற்பவளும் தக்ஷனின் நன்மகளுமான வினதை, பிள்ளைப்பேறின் மீதுள்ள ஆசையால், தனது நோன்புகளை முடித்து, குளித்து தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, உறவுக்கான சரியான கனிதரும் காலம் வந்தவுடன் தனது நாயகனை நெருங்கினாள்.

காசியபர் அவளிடம், "மரியாதைக்குரியவளே, நான் நடத்திய வேள்வி இப்போது கனி தந்திருக்கிறது. நீ என்ன அசைப்பட்டாயோ அது உனக்குக் கிடைக்கும். மூன்று உலகங்களையும் ஆளக்கூடிய இரு வீர மகன்கள் உனக்குப் பிறப்பார்கள். எனது வேள்வியின் பயனாலும், வாலகிலியர்களின் தவப்பயனாலும், உனது நல்லாசையாலும், அந்த மகன்கள் மிகுந்த நற்பேறு பெற்றவர்களாகவும், மூவுலகங்களால் வழிபடத் தகுந்தவர்களாகவும் இருப்பார்கள்", என்று சொன்னார். சிறப்புமிக்க காசியபர் மீண்டும் அவளிடம் (வினதையிடம்), "இந்த அநுகூலமான விதைகளை, மிகுந்த கவனத்துடன் சுமந்து வா. இந்த இருவரும் சிறகுள்ள உயிரினங்களுக்கு (பறவைகளுக்கு) தலைவர்கள் ஆவர். நினைத்த மாத்திரத்தில் நினைத்த உருவை அடையும் இந்த வீரமிக்க விண்ணதிகாரிகள், மூன்று உலகங்களாலும் மதிக்கப்படுவார்கள்", என்று சொன்னார்.

நடைபெற்ற காரியங்களால் மகிழ்ந்த பிரஜாபதி (தஷன்), ஆயிரம் வேள்வி செய்த இந்திரனிடம், "பெரும் பலமும் வீரமிக்க இரு சகோதரர்கள் உனக்கு உதவி செய்ய கிடைப்பார்கள்.

அவர்களால் உனக்கு எந்தக் காயமும் ஏற்படாது. அதனால் நீ வருத்தப்படாதே, நீயே எல்லோருக்கும் தலைவனாக இருப்பாய். இனி எப்போதும், பிரம்மனின் பெயரை உச்சரிப்பவர்களை சிறுமைப்படுத்தாதே. அந்தக் கோபக்காரர்களை, இடியைப் போன்ற வார்த்தைகளை உச்சரிப்பவர்களை (வாலகிலியர்களை) அவமதிக்காதே", என்று அறிவுரை கூறினார். இதைக் கேட்ட இந்திரன் பயத்தை விட்டு, தேவலோகம் சென்றான். வினதையும், தனது காரியம் நிறைவேறியதால், மிகவும் மகிழ்ந்தாள். அவள் அருணன் மற்றும் கருடன் ஆகிய இரு மகன்களைப் பெற்றாள். அருணன் குறை உடலுடன் பிறந்து தூரியனுக்கு சாரதியாக நின்றான். கருடனுக்கு பறவைகளின் தலைமை கொடுக்கப்பட்டது. ஓ பிருகுவின் வழித்தோன்றலே (சௌனகரே), கருடனின் பெரும் சாதனைகளைக் கவனமாகக் கேளும்" (என்றார் சௌதி).

இப்படியே இந்த 31 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

படம் 84: தூரியனுக்கும் பூமிக்கும் உள்ள தூரம் 14,96,00,000 கிமீ

"மனோவேகம் அளவிட முடியாதது. மனோ வேகம் என்பது ஒளியின் வேகத்தை விட அளப்பரியது. ஒளியின் வேகமானது தோராயமாக வினாடிக்கு 3,00,000 கிமீ. மிகச்சரியாகச் சொல்வதாய் இருந்தால் வினாடிக்கு 2,99,792.458 கிமீ. தூரியனுக்கும் பூமிக்கு இடைப்பட்ட தூரம் 14,96,00,000 கிமீ. தூரியனில் புறப்படும் ஒளியானது (வெளிச்சமானது) பூமியை வந்தடைய 8 நிமிடம் 19 வினாடிகள் ஆகும். இதைப் போன்றெல்லாம் அளவிட முடியாத வேகத்தில் செல்லக் கூடியவன் கருடன் என்கிறார், வியாசர்.

தேவர்களைக் கலங்கடித்த கருடன் |ஆதிபர்வம் - பகுதி 32

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, இப்படித் தேவர்கள் போருக்குத் தயாராக இருக்கையில், பறவைகள் மன்னன் கருடன், அந்த விவேகமுள்ளவர்கள் முன் விரைவாக வந்தான். அவனது அதிபலத்தைக் கண்ட தேவர்கள் பயங்கொண்டு நடுங்கி, அனைத்து ஆயுதங்களுடன் மோதினர். சோமத்தை (அமுதத்தைக்) காப்பவர்களில் அளவிட முடியா வீரத்துடனும், நெருப்புப் போன்ற சுடரொளியுடனும், சக்தியுடனும் ஒரு அந்தணன் (தேவ தச்சன் விஸ்வகர்மா) இருந்தான்.

சிறிது நேரமே நீடித்த ஒரு பெரிய மோதலுக்குப் பிறகு, பறவைகள் மன்னன், தனது கூர்நகங்களாலும், அலகாலும், சிறகுகளாலும் அடிபட்டு இறந்து கிடந்தது போல் பலர் தரையில் கிடந்தனர்.

அந்த விண்ணதிகாரி (கருடன்), தனது சிறகுகளால் பெரும்புயலை ஏற்படுத்தி, உலகங்களை இருளில் முழுக வைத்து, தேவர்களை விஞ்சினான். தேவர்கள் அங்கு ஏற்பட்ட புழுதியால் தாக்கப்பட்டு, மூர்ச்சையாகி விழுந்தனர். தூசிப்படலத்தால் குருடாகியதால், அமுதத்தைக் காத்த இறவாதவர்களால் (தேவர்களால்) கருடனைக் காண இயலவில்லை.

படம் 85: கருடன்

இப்படிக் கருடன் அந்த தேவலோகத்தையே கலங்கடித்தான். தனது சிறகுகளாலும் அலகுகளாலும் தேவர்களைத் துவைத்தெடுத்து காயங்களை உண்டாக்கினான். பிறகு, பலம்வாய்ந்த வாயு தேவன் அந்தப் புழுதியை விரட்டியடித்தான். இருள் மறைந்த பிறகு, தேவர்கள் கருடனைத் தாக்கினர். அந்தப் பெரும்பலம்வாய்ந்தவன் தேவர்களால் தாக்கப்படும்போது, யுக முடிவில் வரும் பெரும் மேகம் போலப் பெரும் உறுமல் உறுமி அனைத்து உயிருக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தினான். எதிரி வீரர்களைக் கொல்லும் சக்திமிக்க அந்த பறவைகள் மன்னன், தனது சிறகுகளைப் பயன்படுத்தி உயர்ந்தான்.

இருபுறக்கூர் கொண்ட வாட்கள், கூர்முனை முட்கள் பதித்த இரும்பு கதைகள், கூர் ஈட்டிகள், கதைகள், பளபளப்பான கணைகள், தூரிய வடிவிலான பல சக்கரங்கள், ஆகியவற்றைக் கொண்ட தேவர்களும் இந்திரனும் கருடன் தங்கள் தலைக்குமேல் உயர்வதைக் கண்டனர். அந்தப் பறவைகள் மன்னன், அவர்களை எல்லாத் திக்குகளிலிருந்தும் பலதரப்பட்ட ஆயுதங்களால் அடித்துச் சிறிதும் தள்ளாடாமல் கடும் போர் புரிந்தான். பெரும் வீரம் கொண்ட வினதையின் மைந்தன், வானில் ஒளிர்ந்து, தேவர்களை எல்லாப்புறங்களிலும் தனது சிறகாலும் மார்பாலும் தாக்கினான். கருடனின் கூர்நகங்களாலும் அலகாலும் தாக்குண்ட தேவர்களின் உடலில் இருந்து இரத்தம் பாய்ந்தது.

பறவை மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சத்யர்களும் கந்தர்வர்களும் கிழக்குப்புறம் பாய்ந்து ஓடினர், வசுக்களும் ருத்ரர்களும் தென்புறமாகவும், ஆதித்யர்கள் மேற்குப்புறமாகவும், அஸ்வினி இரட்டையர்கள் வடப்புறமாகவும் ஓடினர். பெரும் சக்தியைக் கொண்டயாகக் கொண்டவர்கள் போரிலிருந்து ஒதுங்கி, ஒவ்வொரு நொடியும் தங்கள் எதிரியைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கருடன், யக்ஷர்களுடனும், பெரும் வீரமிக்க அஸ்வகிரந்தா, ரைனுகா, துணிவுமிக்க கிரதானகா, தபனா, உலுகா, ஸ்வஸனகா, நிமேஷா, பிராருஜா மற்றும் புலினா ஆகியோருடனும் பெரும் போர் புரிந்தான். அந்த வினதையின் மைந்தன் (கருடன்), அனைவரையும் தனது சிறகுகளாலும், கூரியநகங்களாலும், அலகாலும் துவைத்தெடுத்து, யுக முடிவில் பிநாகம்யை {Pinaka} (சிவ தனுசு) ஏந்தி எதிரிகளைத் தண்டிக்கும் சிவனைப் போலக் காட்சியளித்தான். பெரும் வீரம் கொண்ட யக்ஷர்கள் அந்த விண்ணதிகாரியால் துவைக்கப்பட்டு, அடர்ந்த இரத்தத்தைப் பொழியும் கரும் மேகக்குவியல் போல கிடந்தனர்.

கருடன் அவர்கள் உயிரைக் கவர்ந்து, அமுதம் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கே அது எல்லாப்புறமும் நெருப்பால் சூழப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்த நெருப்பின் சுடர்கள் வானத்தை மூடி இருந்தது. அச்சுடர்கள் பெரும் காற்றால் அசைக்கப்பட்டு, தூரியனையே எரித்து விடுவது போல இருந்தது. தொண்ணூறு மடங்கு தன்னைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டு, தொண்ணூறு வாய்களுடன், பல நதிகளின் நீரை அந்த வாய்களுக்குள் அடைத்து, வேகமாகத் திரும்பி வந்து, சிறகுகளையே தனது வாகனமாய்க் கொண்டு, எதிரிகளைத் தண்டிப்பவனான, சிறப்பு மிக்க அந்தக் கருடன் தான் கொண்டு வந்த நீரால், அந்த நெருப்பை அணைத்துவிட்டு, அமுதத்தை எடுக்க மிகவும் சிறிய உருவெடுத்து, உள்ளே நுழைந்தான்.

இப்படியே இந்த 32 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

அமுதத்தைக் கவர்ந்தான் கருடன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 33

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 86: கருடன் சோமபான அமுதத்துடன்

"சௌதி சொன்னார், "அந்தப் பறவை, கதிரவனின் கதிர்களைப் போலப் பொன்னொளி பெற்று, கடலில் சங்கமிக்க வேகமாகச் செல்லும் நீரோட்டம் போலப் பெரும் சக்தியுடன் அமுதுள்ள இடத்திற்குள் நுழைந்தான். கத்தியைப் போன்ற கூர்மையான முனைகள் கொண்ட இரும்புச் சக்கரம் (பல வாள்கள் சுழன்று) ஒன்று அமுதத்தின் அருகே சுழன்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அது தூரியனைப் போன்ற பளபளப்புடன் பயங்கரமாக இருந்தது. அமுதத்தைத் திருட வருபவர்களைக் கண்டந்துண்டமாக வெட்ட அந்தப் பொறியை தேவர்கள் நிறுவியிருந்தனர். தனது உருவத்தை இன்னும் குறுக்கிக் கொண்டு அந்த வாள்களின் ஆரத்திற்குள் நுழைந்து சென்ற கருடன், அங்கு ஒளிமிகுந்த இரு பாம்புகள், மின்னலைப் போன்ற நாக்குகளுடன், எந்நேரமும் நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டு அமுதத்தைக் காத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

அவற்றின் கண்கள் கோபத்தால் சிவந்து வீங்கி இருந்தன. அதன் கண்களும் விஷத்தன்மை கொண்டதாகத் தெரிந்தன. அந்தப் பாம்புகளில்

ஒன்று கருடனைப் பார்த்தாலும் அவன் சாம்பலாகிவிடுவான். அழகான சிறகுகளையுடைய அந்தப் பறவை, திடீரெனப் பாம்புகளின் கண்களில் தூசியை இறைத்து, அவற்றால் பார்க்க முடியாதபடி செய்து, எல்லாப்புறங்களிலிருந்தும் அவற்றைத் தாக்கினான். அந்த வினதையின் மைந்தன் {கருடன், விண்ணதிகாரி, அவற்றின் உடல்களைத் தாக்கி, அவற்றைத் துண்டுதுண்டாகத் துவைத்தெடுத்தான். அதன் பிறகும் காலந்தாழ்த்தாமல் அமுதம் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு இருந்த அமுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, தனது சிறகுகளை அடித்து வேகமாகப் பறந்து, அங்கே சுழன்று கொண்டிருந்த பொறிகளை அடித்துத் தூள்தூளாக்கினான். அந்த அமுதத்தைத் தானே குடித்துவிடாமல், அதனுடன் வெளியே வந்தான்.

"அதன்பிறகு சிறிதும் சோர்வோ தளர்ச்சியோ கொள்ளாமல், கதிரவனின் ஒளியை மங்கச் செய்து வந்த வழியே திரும்பினான். "வினதையின் மைந்தன் {கருடன்} வான்வழியே வரும்போது, நாராயணனைக் கண்டான். கருடனின் தன்னலமற்ற செயலால் நாராயணன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

அழிவற்ற அந்தத் தெய்வம் {மகாவிஷ்ணு}, அந்த விண்ணதிகாரியிடம் {கருடனிடம்}, "ஓ. நான் உனக்கு வரம் தர விரும்புகிறேன்." என்றான். அதற்கு அந்த விண்ணதிகாரி, "நான் உனக்கு மேலே இருக்க வேண்டும்", என்று கூறி மறுபடியும், "நான் அமுதத்தைக் குடிக்காமலேயே நோயற்றவனாக, மரணமற்றவனாக இருக்க வேண்டும்", என்று கேட்டான். விஷ்ணு வினதையின் மகனிடம் {கருடனிடம்},

"அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அந்த இரு வரங்களையும் பெற்ற கருடன் விஷ்ணுவிடம், "நானும் உமக்கு வரம் தருகிறேன். அறுகுணம் கொண்ட நீர் என்னிடம் கேட்கலாம்", என்றான்.

விஷ்ணு, பெரும் வல்லமை படைத்த கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கேட்டான். தனது தேரின் கொடிமரத்தில் அந்தப் பறவைக்கு இடம் கொடுத்து, "இப்படியும், நீ எனக்கு மேலிருக்கலாம்", என்றான். பெரும் வேகம் கொண்ட அந்த விண்ணதிகாரி நாராயணனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, காற்றைக் கேலி செய்யும் வகையில் வேகமாகச் சென்றான்.

அப்படி அந்த விண்ணதிகாரிகளில் முதன்மையானவன், சிறகுள்ள உயிரினங்களில் முதன்மையானவன் அமுதத்துடன் காற்றில் பறந்து செல்லும்போது, இந்திரன் இடியை அவன் மீது ஏவினான். கருடன், அந்தப் பறவை மன்னன், போருக்கு அழைத்த இந்திரனிடம் சிரித்துக் கொண்டே இனிமையான வார்த்தைகளால், "தனது முதுகெலும்பை உனது {இந்திரனது} வஜ்ர ஆயுதத்துக்கு கொடுத்த முனிவரை (Dadhichi-ததீச முனிவர்) நான் மதிக்கிறேன். வஜ்ர ஆயுதத்தையும் நான் மதிக்கிறேன். ஆயிரம் வேள்விகள் செய்த உன்னையும் தான். எனது இந்த இறகு ஒன்றை இதோ போடுகிறேன். அதை உன்னால் அடைய முடியாது. உனது இடியை நான் தாங்கினாலும், எனக்கு சிறு வலி கூட ஏற்படவில்லை", என்று சொல்லி, தனது இறகு ஒன்றை கருடன் போட்டான். கருடனின் இறகுகள் அப்படிப் பறந்ததை எல்லா உயிர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் கண்டு, அந்த இறகின் அழகையும் கண்டு, "இந்தப் பறவை சுபர்ணா (அழகிய இறகுகள் கொண்டவன்) என்று அழைக்கப்பட்டும்." என்றனர். ஆயிரங்கண் கொண்ட புரந்தரன் {இந்திரன்}, அந்த அற்புத நிகழ்வைக் கண்டு, அந்தப் பறவை ஒரு பேருயிர் என்றெண்ணினான்.

அப்படி எண்ணிய இந்திரன், "ஓ பறவைகளில் சிறந்தவனே {கருடனே}, நான் உனது பலத்தின் எல்லையை அறிய விரும்புகிறேன். நான் உன்னுடன் உயிருக்குயிரான நட்புக் கொள்ள விரும்புகிறேன்", என்றான்.

இப்படியே இந்த 33வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் நாவு பிளந்தது | ஆதிபர்வம் - பகுதி 34

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன் பின்பு கருடன், "ஓ புரந்தரா, நீ விரும்புவது போலவே, உனக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் நட்பு இருக்கட்டும். எனது பலம் தாங்க முடியாததாக இருக்கும் என்பதை அறிந்து கொள். ஓ ஆயிரம் வேள்வி செய்தவனே, தன் பலத்தைத் தானே உயர்வாகப் பேசுவதை நல்லவர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள், அவர்களும் அப்படிப் பேச மாட்டார்கள். இருப்பினும், காரணமில்லாத தற்பெருமை சரியானதல்ல என்றாலும், நீ நண்பனாகிவிட்டுக் கேட்டபடியால், உனக்குப் பதிலளிக்கிறேன்.

எனது ஒரு இறகால், ஓ சகரா, எல்லா மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும் சமுத்திரங்களின் நீருடனும் இருக்கும் இந்தப் பூமியை, அதன் மேல் நீ இருப்பினும் என்னால் சுமக்க முடியும். சோர்வில்லாமல், அனைத்து உலகங்களையும் அதனுள் இருக்கும் அசைவன், அசையாதன ஆகியவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து அனைத்தையும் எனது பலத்தால் நான் சுமக்க முடியும் என்பதை அறிந்து கொள்." என்றான்.

"சௌதி தொடர்ந்தார், "ஓ சௌனகரே, இப்படிப் பெரும்வீரமிக்கக் கருடன் பேசியதும், தேவலோக மகுடத்தை அணிந்தவனும், தேவர்களுக்குத் தலைவனும், எப்போதும் உலகத்தின் நன்மையைக் கருதி நிற்பவனுமான இந்திரன், "நீ சொல்வது போல் தான் இருக்கிறது. எல்லாம் உன்னால் சாத்தியப்படும். இப்போது, உண்மையான, எனது உள்ளம் நிறைந்த நட்பை ஏற்றுக் கொள். சோமத்தை வைத்து உனக்கெந்தப் பயனும் இல்லையென்றால், அதை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடு. நீ யாரிடம் இதைக்

படம் 87: பாம்புகளின் இரட்டை நாக்கு

கொண்டு போகிறாயோ, அவர்கள் எப்போதுமே எங்களை எதிர்ப்பவர்கள்", என்று மறுமொழி கூறினான் (இந்திரன்). இந்தச் சோமத்தை நான் எடுத்துச் செல்ல ஒரு காரணம் இருக்கிறது. இந்தச் சோமத்தை யாரையும் குடிக்க விட மாட்டேன். ஓ ஆயிரங்கண் கொண்டவனே (இந்திரனே), நான் இதைக் கீழே வைத்தவுடன், ஓ தேவலோகத் தலைவனே, அதை மீண்டும் எடுத்து வந்து விடுவேன்." அதற்கு இந்திரன், "ஓ முட்டையிடும் இனத்தைச் சேர்ந்தவனே, உனது வார்த்தைகளைக் கேட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன். ஓ விண்ணதிகாரிகளில் சிறந்தவனே (கருடனே), என்னிடம் இருந்து ஏதாவது வரத்தைப் பெற்றுக் கொள்" என்றான் (இந்திரன்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதன்பிறகு கருடன், கத்ருவின் மைந்தர்களை நினைவில் கொண்டு, ஏமாற்று வேலையால் ஏற்பட்ட தனது தாயின் அடிமைக் கட்டையும், அதன் காரணத்தையும் (அருணனின் சாபம்) நினைவுகூர்ந்து, "என்னதான் எல்லா உயிரினங்களையும் ஆளுமை செய்யும் பலம் எனக்கு இருந்தாலும், நான் உனது உத்தரவை ஏற்பேன்.

ஓ சகரா, இந்தப் பாம்புகள் எனது உணவாகட்டும்." என்று கேட்டான். இதைக்கேட்ட தானவர்களை வெல்பவன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லிவிட்டு, தேவாதி தேவனும் பேருயிரும் (பரமாத்மாவும்), யோகிகளின் தலைவனுமான ஹரியிடம் சென்றான். ஹரி, கருடனின் செயல்கள் அத்தனையையும் அங்கீகரித்தான். தேவலோகத்தின் சிறப்புமிக்க தலைவன் கருடனிடம், "சோமத்தை நீ கீழே வைத்தவுடன், அதை நான் எடுத்து வந்துவிடுகிறேன்." என்று சொல்லி, கருடனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான். அழகான இறகுகளைக் கொண்ட அந்தப் பறவை, தனது தாயின் இருப்பிடத்திற்கு வேகமாகச் சென்றான்.

பெருமகிழ்ச்சியில் இருந்த கருடன் பாம்புகளிடம், "இதோ பாருங்கள், நான் அமுதத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டேன். இங்கே அமர்ந்து கொண்டு, இதை இந்தக் குசப் புல்லில் (தர்ப்பைப் புல்லில்) என்னை வைக்கவிடுங்கள். நீங்கள் சென்று உங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, வழிபாடுகளையும் சடங்குகளையும் முடித்து அமுதத்தைக் குடியுங்கள். நான் உங்கள் உத்தரவை நிறைவேற்றிவிட்டதால், நீங்கள் சொல்லியவாறே எனது தாயை அடிமைக்கட்டிலிருந்து இன்றே, இப்போதே விடுவியுங்கள்", என்று சொன்னான். பாம்புகளும் கருடனிடம், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று சொல்லி தங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளச் சென்று விட்டனர். அதே வேளையில், சகரன் அமுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு தேவலோகம் சென்றுவிட்டான். பாம்புகள் தங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தங்கள் வழிபாடுகளையும் சடங்குகளையும் முடித்துக் கொண்டு, அமுதத்தைக் குடிக்க மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் வந்தனர். அமுதம் வைக்கப்பட்டிருந்த, அந்த குசப் புற்கள் கொண்ட தரை காலியாக இருப்பதைக் கண்டனர். ஏமாற்றியதற்கு பதில்செய்கையாக தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டதை அறிந்தனர். அப்படியும் விடாமல், அமுதம் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் குசப் புற்களைத் தங்கள் நாவால் நக்கின.

இந்தச் செயலால், அந்தப் பாம்புகளின் நாக்குகள் இரண்டாகப் பிளந்தன. அமுதத்துடன் இருந்த தொடர்பால், அந்தக் குசப் புற்களும் தெய்வீகத் தன்மை கொண்டதாகியது. இப்படியே சிறப்புமிக்க கருடன், பாம்புகளுக்காக, தேவலோகத்திலிருந்து அமுதத்தைக் கொண்டு வந்து பாம்புகளின் நாவுகளைப் பிளந்தான். அதன்பிறகு அந்த அழகான இறகுகளைக் கொண்ட பறவை (கருடன்), மிகுந்த மகிழ்வுற்று, அந்த அழகான கானகத்தில், தனது தாயுடன் (வினதையுடன்) மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தான். மகத்தான செயல் புரிந்து, எல்லா விண்ணதிகாரிகளாலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு, பாம்புகளை ஏமாற்றி தனது தாய்க்கு (வினதைக்கு) மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினான்.

படம் 88: குசப் புல், தர்ப்பைப் புல்

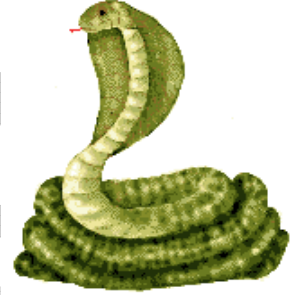
எந்த மனிதன் இந்தக் கதையைக் கேட்கிறானோ, நல்ல அந்தணர்கள் முன்பு சத்தமாகப் படிக்கிறானோ, அவன் நிச்சயம் பொன்னுலகம் (சொர்க்கம் (அ) தேவலோகம்) காண்பான். கருடனின் சாதனைகளை ஒப்பிப்பதால் பெரும் நற்பேறு பெறுவான்.

இப்படியே இந்த 34வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் பெயர் வரிசை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 35

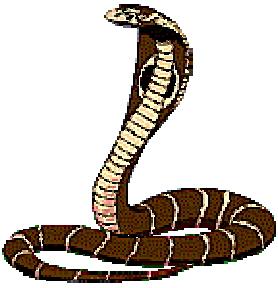
(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ தூத புதல்வா {சௌதியே}, நீ இதுவரை, ஏன் பாம்புகளின் தாய் {கத்ரு} அவர்களைச் சபித்தாள் என்றும், வினதை ஏன் தனது மகனால் {அருணனால்} சபிக்கப்பட்டாள் என்றும், கத்ரு மற்றும் வினதைக்கு அவர்களது கணவன் {காசியபர்} கொடுத்த வரங்களைப் பற்றியும், வினதையின் மகன்களின் பெயர்களையும் {அருணன்,கருடன்} சொல்லிவிட்டாய். ஆனால், இன்னும் பாம்புகளின் பெயர்களைக் கூறவில்லையே? அவற்றில் முக்கியமானவற்றைக் கேட்க ஆவலுடன் இருக்கிறோம்", என்று கேட்டார்.

சௌதி சொன்னார், "ஓ ஆன்மிகத்தையே செல்வமாய்க் கொண்டவரே {சௌனகரே}, அவை மிகவும் நீண்ட பட்டியலாக இருக்கும் என்று பயந்தேன், நான் எல்லாப் பாம்புகளின் பெயர்களையும் குறிப்பிட இயலாது. முக்கியமானவர்களின் பெயர்களை மட்டும் விபரிக்கிறேன். கேளுங்கள்"

"சேஷன் முதலில் பிறந்தான், அடுத்து வாசுகி, அதன் பிறகு ஜராவதன், தசூகன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன், காலகேயன் {காளியன்}, மணி {மணிநாகன்} என்ற பாம்பு, பூரணன் {ஆபூரணன்}, பிஞ்சங் ரகன்,

ஏலாபத்ரன், வாமனன், நீலன், அநீலன், கல்மாஷன், சபலன், ஆர்யகன், உக்கிரன் {உக்கிரகன்}, கலசபோதகன், தூரமுகன் {சுமனஸ்}, ததிமுகன், விமலபிண்டகன், ஆப்தன், கரோடகன் {கோடரகன்}, சங்கன், வாலிசிகன், நிஷ்டானகன், ஹேமகுஹன், நகுஷன், பிங்களன், பாஹ்யகர்ணன், ஹஸ்திபதன், முத்கரபிண்டகன், கம்பலன், அசுவதரன், காலீயகன், விருத்தன், சம்வர்த்தகன், பத்மன், மஹாபத்மன், சங்கமுகன், கூச்மாண்டகன், சேஷமகன், பிண்டாரகன், கரவீரன், புஷ்பதம்ஷ்டிரகன், பில்வகன், பில்வபாண்டூரன், மூஷிகாதன், சங்கசிரசன், பூர்ணபத்திரன், ஹரித்திரகன், அபராஜிதன், ஜியோதிகன், ஸ்ரீவகன், கௌரவ்யன், திருதராஷ்டிரன், சங்கபிண்டன், விரஜசன், சுபாகு, சாலிபிண்டன்,

பிரபாகரன், ஹஸ்திபிண்டன், பிடரகன், சுமுகூஷன் {சுமுகன்}, கௌணபாசனன், குடரன், குஞ்சரன், குமுதன், குமதாசூன், தித்திரி, ஹலிகன், கர்த்தமன், பகுமூலகன், கர்க்கரன், அகர்க்கரன், குண்டோதரன் மற்றும் மகோதரன்.

ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே {சௌனகரே}, இவையே முக்கியமான பாம்புகளின் பெயர்கள். பட்டியலின் நீளத்தில் பயங்கொண்டு மீதத்தை விட்டுவிடுகிறேன். ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாய்க் கொண்டவரே {சௌனகரே}, இந்தப் பாம்புகளின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என பலர் உள்ளனர். அவர்கள் பெயரையெல்லாம் நான் உம்மிடம் சொல்லப் போவதில்லை. ஓ சிறந்த துறவியே {சௌனகரே}, இந்த உலகில் கோடானுகோடிகளில் உள்ள பாம்புகளின் எண்ணிக்கை கணக்கிலடங்காதவை". {என்றார் சௌதி}.

இப்படியே இந்த முப்பத்தைந்தாவது {35} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

உலகைத் தாங்கு ஆதிசேஷா! | ஆதிபர்வம் - பகுதி 36

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ குழந்தாய் {சௌதியே}, பெரும் சக்தியுடனும், வெல்லப்பட முடியாதவர்களுமாக வரம் அருளப்பட்ட, பல பாம்புகளின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டாய். அப்படி அவர்களுக்கு சாபமிடப்பட்ட பிறகு அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார்.

"சௌதி, "அவர்களில் புகழ் வாய்ந்த, சிறப்பு மிக்க சேஷன், தனது தாயை விட்டுக் கடுமையான உறுதியேற்றுக் காற்றை மட்டும் உண்டு, கடுந்தவம் செய்தான். அவனது ஆன்ம வழிபாடுகளைக் கந்தமாதனா மலையிலும், பதரி, கோகர்ண மலையிலும், புஷ்கர வனத்திலேயும், இமாலய மலையின் அடிவாரத்திலேயும் மேற்கொண்டான்.

அவன் {சேஷன்} அவனது காலத்தை அந்த இடங்களிலேயே கழித்தான். சில இடங்கள் தனது நீருக்காகவும், சில இடங்கள் தனது மண்ணுக்காகவும் புனிதத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும் இருந்தன. அந்த இடங்களில் ஒரே குறிக்கோளுடன், தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு கடும் தவம் இருந்தான். தலையில் சடை தரித்து, கந்தல்துணி உடுத்தி, கடுந்தவம் பயின்று, தனது சதைகளும், தோலும், சதை நார்களும் வத்திப் போய் இருந்த அந்த துறவியை, எல்லோருக்கும் பெருந்தகப்பனான பிரம்மன் கண்டான். பெருந்தகப்பன், அந்தத் தவம் பயிலும் பெரும் உறுதி கொண்டவனிடம், "ஓ சேஷா, நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? உலகங்களில் வாழும் மற்ற உயிர்களின் நன்மையும் உனது எண்ணத்தில் இருக்கட்டும். ஓ பாவங்கள் அற்றவனே, உனது கடுந்தவத்தால் நீ மற்ற உயிரினங்களை வருத்திக் கொண்டிருக்கிறாய். ஓ சேஷா, உனது இதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் விருப்பத்தை என்னிடம் சொல்" என்றான் {பிரம்மன்}.

அதற்குச் சேஷன், "என்னுடன் கருவில் பிறந்தவர்கள் {மற்ற பாம்புகள்} அனைவரும் இதயத்தால் தீயவர்களாக இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களுடன் வாழ விரும்பவில்லை. இது உங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும். பகைவர்களைப் போல், ஒருவருக்கு ஒருவர் பொறாமை கொண்டுள்ளனர். அதனால், நான் ஆன்மிக வழிபாடுகளைச் செய்ய வந்துவிட்டேன். வினதையிடமும் அவளது மகனிடமும் {கருடனிடமும்} அவர்கள் அன்புடன் இருப்பதில்லை. விண்ணை அதிகாரம் செய்யும் வல்லமை பெற்றிருக்கும் வினதையின் மைந்தன் {கருடன்} எங்களுக்கு மற்றுமொரு சகோதரனே. அவனை அனைவரும் பகைக்கிறார்கள். எங்கள் தந்தை காசியபரின் வரத்தால், அவன் {கருடன்} பெரும் பலத்துடன் இருக்கிறான். அதனால், நான் ஆன்மத் தவமியற்ற இங்கு வந்துவிட்டேன். நான் இந்த உடலை இங்கேயே விட்டு, அவர்களது உறவை விடப்போகிறேன். அடுத்த பிறவியிலும் எனக்கு அவர்கள் உறவு வேண்டாம்", என்றான் {சேஷன்}.

"அப்படிச் சொன்ன சேஷனிடம் பெருந்தகப்பன், "ஓ சேஷா, உன் சகோதரர்களின் நடத்தையை நான் அறிவேன். தங்கள் தாயை {கத்ருவை} மறுத்துப் பேசியதால் அவர்கள் பெரிய ஆபத்தை எதிர்நோக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு முன்பே, ஓ பாம்பே {சேஷனே}, அதற்கான பரிகாரத்தை நான் கொடுத்திருக்கிறேன். அதனால் நீ உனது சகோதரர்களைப் பற்றி வருத்தப்படாதே. ஓ சேஷா, நான் உன்னால் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆகையால் இன்று உனக்கு ஒரு வரம் தருகிறேன். நீ விரும்பும்

படம் 89: உலகத்தைத் தாங்கும் ஆதிசேஷன்

வரத்தைக் கேள். ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே (சேஷனே), உனது மனம் அறத்தில் நிலைத்திருப்பது அதிர்ஷ்டவசமானது. உனது மனம் மேலும் மேலும் அறம் சார்ந்து இருக்கட்டும்." என்றான். (பிரம்மன்)

"சேஷன், "ஓ பெருந்தகப்பனே, ஓ அனைவருக்கும் தேவனே." இவ்வரத்தையே நான் விரும்புகிறேன். எனது இதயம் அறத்திலேயே திளைத்து, அருள் நிறைந்த ஆன்ம தவத்திலேயே நிலைத்திருக்கட்டும்", என்று கேட்டான். (சேஷன்)

"பிரம்மன், "ஓ சேஷா, உனது தன்னலமற்ற சுய மறுப்பையும், அமைதிக்கான விருப்பத்தையும் அறிந்து நான் பெருமகிழ்வு கொள்கிறேன். ஆனால், இந்த உனது செயல் எனது படைப்புகளுக்கு நன்மையாக இருக்கட்டும். இது என் கட்டளை. இதுமுதல், ஓ சேஷா, மலைகளுடனும், கானகங்களுடனும், கடல்களுடனும், நகரங்களுடனும், ஒதுக்குப்புறங்களுடனும் இருக்கும் இந்த உறுதியற்ற உலகத்தை, சரியாகவும் சிறப்பாகவும் தாங்கிக் கொள். அதனால் அவள் (பூமாதேவி) உறுதியுடன் இருப்பாள்", என்றான். (பிரம்மன்)

"சேஷன், "ஓ அனைத்துயிர்க்கும் தேவனே (பிரம்மனே), அனைத்து வரங்களும் அளிப்பவனே, ஓ பூமியின் தலைவனே, படைக்கப்பட்ட எல்லா பொருளுக்கும் தந்தையே, பிரபஞ்சத் தலைவனே, நீர் சொல்வது போலவே நான் இந்த உலகத்தை உறுதியாகத் தாங்கிக் கொள்வேன். அதனால், அவளை என் தலையில் வைப்பேன்", என்றான். (சேஷன்)

"பிரம்மன், "ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, பூமிக்கடியில் செல், நீ உள்ளே கடந்து செல்வதற்காக அவள் தன்னுள் பிளவு ஏற்படுத்தி வழி தருவாள். ஓ சேஷா, இந்த உலகத்தைத் தாங்கி, என்னால் பெரிதும் மதிக்கப்படும் செயலைச் செய்", என்றான். (பிரம்மன்)

சௌதி தொடர்ந்தார், "பாம்புகள் மன்னனின் (வாசுகியின்) அண்ணன் (சேஷன்), ஒரு பொந்துக்குள் புகுந்து, உலகத்தின் அடுத்த புறம் சென்று, அவளை, அவள் மேல் எங்கும் பரவியிருந்த கடல் என்னும் கச்சுடன் சேர்த்து, தனது தலையால் முட்டுக் கொடுத்துத் தாங்கினான்."

பிரம்மன், "ஓ சேஷா, ஓ பாம்புகளில் சிறந்தவனே, நீயே தர்ம தேவன், ஏனெனில், என்னை அல்லது வாலவிட்டைப் (இந்திரன்) போல தனியாளாக, உன் பெரும் உடலுடன், இந்தப் பூமியை அதன் எல்லாப் பொருளுடனும் சேர்த்துத் தாங்குகிறாய்."

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்பு, சேஷன், தேவன் ஆனந்தன், அந்த பெரும் வீரம் மிக்கவன், பிரம்மனின் கட்டளையால், அன்று முதல் பூமிக்கடியில் தனியாக உலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறான். அந்தச் சிறப்புமிக்கப் பெருந்தகப்பன் (பிரம்மன்), இறவாதவர்களில் சிறந்தவன், ஆனந்தனின் (சேஷனின்) உதவிக்காக அழகான இறகுகள் கொண்ட வினதையின் மைந்தனை (கருடனை) நியமித்தான்." (என்றார் சௌதி)

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஆறாவது {36} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பாம்புகளின் ஆலோசனை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 37

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 90: வாசுகி

சௌதி சொன்னார், "அந்தப் பாம்புகளில் சிறந்தவன் வாசுகி, தனது தாயின் சாபத்தைக் கேட்டு, அதை எப்படிச் செயலிழக்க வைப்பது என்பது குறித்துத் தனது சகோதரர்கள் ஐராவதன் மற்றும் ஏனைய பாம்புகளுடன் கலந்துரையாடினான். எந்தக் காரியத்தைச் செய்தால் அது சிறந்ததாக இருக்கும் என்று அனைவராலும் ஆலோசிக்கப்பட்டது.

"வாசுகி, "ஓ பாவங்கள் அற்றவர்களே, சாபத்தின் காரணம் உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். அந்தச் சாபத்தைச் செயலிழக்க வைக்க வழிவகை காண வேண்டும். எல்லாச் சாபங்களுக்கும் பரிகாரம் உண்டு. ஆனால் தாயினால் இடப்பட்ட சாபத்திற்குப் பரிகாரம் இருக்க முடியாது. இந்தச்

சாபம் ஓசையடங்காத, எல்லையற்ற, உண்மையானவனைச் சாட்சியாக வைத்து இடப்பட்டதால், எனது இதயம் நடுங்குகிறது. நமக்கு அழிவுக்காலம் வந்துவிட்டது என்பது நிச்சயம். இல்லையென்றால் ஓசையடங்காக் கடவுள் ஏன் நமது தாயைச் சபிக்காமல் தடுக்கவில்லை. அதனால், நேரத்தை வீணடிக்காமல், பாம்புகளைப் பாதுகாப்பது எப்படி என்பது குறித்து ஆலோசிப்போம்.

நீங்கள் எல்லோரும் ஞானங்கொண்டு பார்ப்பவர்கள். நாம் அழிவைச் சந்திக்காமல் இருக்க, முன்பொரு காலத்தில் குகைக்குள் ஒளிந்து கொண்ட அக்னியைக் கண்டெடுக்கத் தேவர்கள் என்ன வழிவகைகளைக் கையாண்டார்களோ அவற்றையே கையாண்டு பாம்புகளை அழிக்க ஜனமேஜயன் நடத்தப் போகும் வேள்வியைத் தடுக்க வேண்டும்", என்றான் பாம்புகளின் தலைவன் வாசுகி.

சௌதி தொடர்ந்தார், "கத்ருவின் வாரிசால் (வாசுகியால்) இப்படிக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட பாம்புகள் ஒன்றாகக் கூடி, விவேகத்துடன் தங்கள் கருத்துக்களை ஒருவருக்கு ஒருவர் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

பாம்புகளில் ஒருசாரார், "நாம் ஒரு மூத்த அந்தணர் வேடம் அணிந்து ஜனமேஜயனிடம் "இந்த உன்னுடைய வேள்வி நடக்கக் கூடாது" என்று கேட்டுக் கொள்வோம். மற்ற பாம்புகள் தங்களை விவேகிகளாக நினைத்துக் கொண்டு, "நாம் அவனுக்கு விருப்பமான ஆலோசகர்களாக ஆக வேண்டும். அப்போது எந்தக் காரியமாக இருந்தாலும், அவன் நம் ஆலோசனைகளைக் கேட்பான். நாம் வேள்வி தடைப்படும்படியாக ஆலோசனைச் சொல்வோம். விவேகிகளில் சிறந்தவனான அந்த மன்னன் நம்மைப் பெரிதும் மதித்துக் கண்டிப்பாக வேள்வியைக் குறித்து கேட்பான். நாம் "அது நடக்கக் கூடாது" என்று சொல்லி, அதனால் இவ்வுலகத்திலும் அடுத்த உலகத்திலும் ஏற்படும் தீமைகளை எடுத்துச் சொல்லி அந்த வேள்வி நடக்காமல் தடுத்து விடுவோம். அல்லது மன்னனின் (ஜனமேஜயனின்) நலனை விரும்பி அந்த வேள்வியைத் தலைமையேற்று நடத்தும் ஒருவனை நம்மில் ஒருவர் கடித்துக் கொல்வோம். முக்கிய அந்தணர் இல்லையென்றால் வேள்வி தடைப்படும். வேள்வியில் சம்பந்தப்படுவோர் அனைவரையும் நாம் கடிப்போம்", என்று சொல்லின. மற்ற பாம்புகள், "இது தீய ஆலோசனை" என்றனர்.

"அந்தணர்களைக் கொல்லலாகாது. ஆபத்துக் காலங்களில் மட்டுமே அது சரியாக இருக்கும். நீங்கள் சொல்வது உலக அழிவுக்குக் காரணமாய் இருக்கும்", என்றனர். மற்ற பாம்புகள், "நாம் இடி மின்னலுடன் கூடிய மேகமாக மாறி, நீரைப் பொழிந்து அந்த வேள்வி நெருப்பை அணைத்து விடுவோம்", என்றனர். வேறு சில பாம்புகள், "இரவில் சென்று சோமரசம் உள்ள பாத்திரத்தைத் திருடிச் சென்றுவிடுவோம். அது

அந்த வேள்விக்குத் தடையை ஏற்படுத்தும். அல்லது பாம்புகள் நூறாகவும் ஆயிரமாகவும் பெருகி மக்கள் அனைவரையும் கடித்துப் பயத்தை ஏற்படுத்துவோம். அல்லது, உணவுகளில் நமது சிறுநீரையும் மலத்தையும் கலந்து களங்கப்படுத்துவோம்", என்றனர்.

மற்றவர்கள், "மன்னனின் {ஜனமேஜயனின்} ரித்விக்குகளாக நாம் மாறி, "எங்களுக்கு வேள்விக்கான கூலியாக இந்த வேள்வியின் நிறுத்தத்தைக் கொடு, என்று கேட்டு அந்த யாகத்தைத் தடுப்போம்." என்றனர். இன்னும் சிலர், "மன்னன் {ஜனமேஜயன்} நீரில் நீந்தி விளையாடும்போது, அவனை தூக்கிக் கொண்டு நமது இருப்பிடத்திற்குக் கொண்டு சென்று அவனைக் கட்டிப் போடுவோம். அவனில்லாமல் வேள்வி நடக்காதல்லவா?", என்றனர். இன்னும் சிலர், "மன்னனை {ஜனமேஜயனை} அணுகி, அவனைக் கடித்துக் கொல்வோம். அதனால் இந்தத் தீய செயலின் வேர் அறுந்துவிடும் அல்லவா? இந்தச் செயல்தான் நம்மை விடுவிக்கும். ஓ கண்களால் கேட்பவர்களே, வேகமாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யுங்கள்", என்று சொல்லிப் பாம்புகளில் சிறந்த வாசுகியை அவனது சம்மதத்தை எதிர்நோக்கிப் பார்த்தனர். வாசுகி சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, "பாம்புகளே, நீங்கள் சொல்லும் ஆலோசனைகள் ஏற்படையதாக இல்லை. நீங்கள் சொல்லும் எல்லா ஆலோசனைகளையும் நான் விரும்பவில்லை. உங்கள் நன்மைக்காக நான் என்ன சொல்வது? சிறப்புமிக்க காசியபரின் {தந்தையின்} கருணை மட்டுமே நம்மைக் காக்க முடியும் என்று நான் எண்ணுகிறேன். ஓ பாம்புகளே, உங்கள் ஆலோசனைகளில் எந்த ஆலோசனையை நமது குல நன்மைக்காகவும் எனது நன்மைக்காகவும் ஏற்பது என்பது தெரியவில்லை.

அது (அந்தக் காரியம்) உங்கள் செழுமையால், என்னால் செய்யப்படும். அதன் நன்மைகளும் தீமைகளும் என்னை கவலைகொள்ளச் செய்கிறது. அந்தக் கவலை (பெரிய அளவில்) எனக்கு மட்டுமே உள்ளது.

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஏழாவது {37} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

எலபத்திரன் ஞானம் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 38

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "எல்லா பாம்புகளின் பேச்சையும், வாசுகியின் வார்த்தைகளையும் கேட்ட எலபத்ரன் {Elapatra-பாம்பு}, அவர்களிடம் {பாம்புகளிடம்}, "அந்த வேள்வியைத் தடுக்க முடியாது. வேள்வி என்ற பயத்தை ஊட்டியிருக்கும், பாண்டவ குலத்தில் தோன்றிய மன்னன் ஜனமேஜயனும் ஏதோ ஒரு பயத்தால் வேள்வியை நிறுத்த மாட்டான். ஓ மன்னா {வாசுகி}, எவன் விதியினால் பாதிக்கப்பட்டானோ அவன் விதியிடம் மட்டுமே தஞ்சம் அடைய வேண்டும். வேறு எதுவும் அவனுக்கு புகலிடமாக இருக்க முடியாது. பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, நமது பயத்தின் காரணம் விதியில் வேர் விட்டிருக்கிறது. விதி மட்டுமே நமது புகலிடமாக இருக்க முடியும்.

பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். அந்தச் சாபம் நமக்கெதிராக உச்சரிக்கப்படும்போது, நான் நமது தாயின் {கத்ருவின்} மடியிலேயே பதுங்கியிருந்தேன். பாம்புகளில் சிறந்தவர்களே, ஓ பெரும் காந்தி மிக்க தலைவனே (வாசுகி), (நான் பதுங்கியிருந்த) அந்த இடத்தில், (இந்த சாபத்தால்) கவலை கொண்ட தேவர்கள் பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மமனிடம்} பேசும் வார்த்தைகள்

படம் 91: பிரம்மமனும் தேவர்களும்

எனக்குக் கேட்டது. தேவர்கள், "ஓ பெருந்தகப்பா (பிரம்மா), ஓ தேவர்க்கு தேவா, உங்கள் இருப்பை உணர்ந்தும், இவ்வளவு அன்பான புதல்வர்கள் கிடைத்தும், இந்தப் பாவி கத்ருவைத் தவிர வேறு எவரால் இப்படிச் சாபமிட முடியும்? ஓ பெருந்தகப்பனே, நீங்களும், "அப்படியே ஆகட்டும்", என்று அவளை (கத்ருவை) அங்கீகரித்துள்ளீர்கள். அவள் (கத்ரு) அப்படிச் செய்வதை நீங்கள் ஏன் தடுக்கவில்லை என்பதை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம்", என்றனர் (தேவர்கள்).

அதற்கு பிரம்மன், "பாம்புகள் பல்கிப் பெருகிவிட்டன. அவை கொடூரமாவையாகவும், உருவத்தால் பயங்கரமானவையாகவும், மிகுந்த விஷத்தன்மை உள்ளனவாகவும் இருக்கின்றன. எனது படைப்புகளின் நன்மையை விரும்பி, நான் கத்ருவைத் தடுக்கவில்லை. ஒரு தவறும் செய்யாதவர்கள், எந்தத் தீங்கும் செய்யாதவர்கள், அறம் சார்ந்தவர்கள் ஆகியோரை அந்த விஷத்தன்மையுள்ள பாம்புகளும் மற்ற பாவிகளும் சேர்ந்து கடித்துக் கொல்கின்றன. பயங்கரமான பேரிடர் சம்பவிக்கும் அந்த மணித்துளியில், பாம்புகள் எப்படி அந்த இடரில் இருந்து தப்பிப்பார்கள் என்பதையும் கேள்.

உணர்ச்சிகளைத் தனது முழு ஆளுமைக்குள் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, புத்திகூர்மையுடன், ஜரத்காரு என்ற ஒரு முனிவன் யயவர குலத்தில் பிறப்பான்.

அந்த ஜரத்காருவுக்கு ஆஸ்தீகன் என்ற பெயர் கொண்ட பிள்ளை இருப்பான். அவன் அந்த வேள்வியைத் (நாக வேள்வியைத்) தடுத்து நிறுத்துவான். எந்தப் பாம்புகள் அறம்சார்ந்து இருந்தனவோ, அவை தப்பிக்கும்", என்றார் (பிரம்மன்). தேவர்கள் (பிரம்மனிடம்), "ஓ உண்மைகள் அறிந்தவரே, பெரும் சக்தியும் தவமும் கொண்ட அந்த ஜரத்காரு என்ற முனிவர்களில் முதன்மையானவன், யார் மூலமாக தனது சிறப்புமிக்க புத்திரனை ஈன்றெடுப்பான்?", என்று கேட்க, பிரம்மன் பதிலளித்தார், "அந்த அந்தணர்களில் சிறந்தவன், தனது (ஜரத்காரு என்ற) பெயரைக் கொண்ட தன் மனைவி மூலமே, பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்ட தன் மகனை (ஆஸ்தீகனை) ஈன்றெடுப்பான். பாம்புகளின் மன்னன் வாசுக்கிக்கு ஜரத்காரு என்ற பெயரில் ஒரு தங்கை இருக்கிறாள். இவள் மூலமே அந்த மகன் (ஆஸ்தீகன்) பிறப்பான். அப்படிப் பிறந்து, பாம்புகளை விடுவிப்பான்." (என்றார் பிரம்மன்)

எலபத்திரன் { என்ற பாம்பு} தொடர்ந்தான், "தேவர்கள் பெருந்தகப்பனிடம் (பிரம்மனிடம்), "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றனர்.

அந்த தெய்வமான பிரம்மனும் தேவர்களிடம் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு தேவலோகம் சென்றான். ஓ வாசுகி, ஜரத்காரு எனும் பெயரில் இருக்கும் உன் தங்கையை நான் கண்டேன். அவளை (பாம்பு ஜரத்காருவை), அருந்தவங்கள் செய்து, தனக்கான ஒரு மணமகளுக்காக பிச்சையெடுத்துத் திரியும் ஜரத்காருவுக்கு பிச்சையாக இடு. நீ அப்படிச் செய்தால் நாம் விடுவிக்கப்படுவோம் என்பதை நான் அறிவேன்", என்றான். (பாம்பு எலபத்ரன்).

இப்படியே இந்த முப்பத்து எட்டாவது {38} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

வாசுகியின் கவலை |ஆதிபர்வம் - பகுதி 39

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 92: நாகர்கள்

{பிரம்மனின்} முன்னிலைக்குச் சென்றான். தேவர்கள், வாசுகி உடனிருக்க, பெருந்தகப்பனிடம் {பிரம்மனிடம்}, "ஓ தலைவனே {பிரம்மனே}, வாசுகி பெரும் பயத்தால் (தனது தாயின் {வினதையின்} சாபத்தை நினைத்து) மிகுந்த துயருற்றிருக்கிறான். தனது இனத்தின் {பாம்பினத்தின்} செழுமையில் ஆவலுள்ள வாசுகி, தனது தாயின் {வினதையின்} சாபத்தை நினைத்து அடைந்திருக்கும் இதயத்துயரைக் கவனியும். பாம்புகளின் மன்னன் {வாசுகி} நமது நன்மையை விரும்பி எப்போதும் நம்முடன் {தேவர்களுடன்} நட்புடன் இருப்பவன். ஓ தேவர்கள் தலைவனே {பிரம்மனே}, அவனிடம் {வாசுகியிடம்} கருணை கொண்டு, அவனது மன நோயைப் போக்கும்." என்று தெரிவித்தனர்.

"அதற்கு பிரம்மன், "ஓ இறவாதவர்களே {தேவர்களே}, நீங்கள் சொன்னதையே நானும் என் மனதில் எண்ணியிருக்கிறேன். பாம்புகளின் மன்னன்{வாசுகி}, முன்பு எலபத்திரன் அவனிடம் {வாசுகியிடம்} சொன்னவாறு செய்யட்டும். அந்த நேரம் இப்போது வந்துவிட்டது. தீயவர்கள் மட்டுமே அதில் அழிவர், அறந்த சார்ந்தோர் அழிய மாட்டார்.

ஜரத்காரு பிறந்தவிட்டான், அந்த அந்தணன் {ஜரத்காரு} கடுந்தவங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். வாசுகி, சரியான தருணத்தில் தனது சகோதரியை {ஜரத்காருவை} அவனுக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} அளிக்கட்டும். தேவர்களே, பாம்புகளின் செழுமையில் விருப்பம் கொண்ட பாம்பு எலபத்திரன் சொன்னது அனைத்தும் உண்மை. அதைத் தவிர வேறெதுவும் இல்லை", என்றார். {பிரம்மன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், " அதன்பிறகு, தாயின் சாபத்தால் துயருற்றிருந்த பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி, பெருந்தகப்பனின் {பிரம்மனின்} வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது சகோதரியை {ஜரத்காருவை} முனிவர் ஜரத்காருவுக்கு அளிப்பதற்கு எண்ணங்கொண்டு, தங்கள் கடமைகளில் உறுதியாக இருந்த எண்ணற்றப் பாம்புகளை முனிவர் ஜரத்காருவைக் கவனித்து வருமாறு உத்தரவிட்டு, "எப்போது ஜரத்காரு தனக்கு ஒரு மனைவியை வேண்டுகிறாரோ, அப்போது உடனே என்னிடம் வந்து தெரிவியுங்கள். நமது இனத்தின் செழுமை அதில்தான் அடங்கியிருக்கிறது" என்றான் {வாசுகி}.

இப்படியே இந்த முப்பத்து ஒன்பதாவது {39} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித்தின் வேட்டை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 40

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "ஓ துத மைந்தா {சௌதியே}, அந்த சிறப்புமிக்க முனிவர் ஜர்த்காரு அந்தப் பெயரால் ஏன் இந்த உலகத்தால் அழைக்கப்பட்டார். ஜர்த்காரு என்ற பெயருக்கான காரணத்தை எங்களுக்கு நீர் சொல்ல வேண்டும்", என்று கேட்டார்.

சௌதி, "" `ஜரா', என்றால் கழிக்கப்பட்ட (Waste - ஒன்றுக்கும் உதவாத என்ற பொருளும் உண்டு. ஆனால் இங்கு பொருந்தாது), கரு (Karu அல்ல garu) என்றால் பெரியது என்று பொருள். இந்த முனிவர் {ஜர்த்காரு} பெரும் உடலுடையவராக இருந்தார். ஆனால் அதைத் தனது ஆன்மிகத் தவங்களால் படிப்படியாகக் குறைத்தார். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, அதே காரணத்துக்காகவே, வாசுகியின் சகோதரியும் ஜர்த்காரு என்று அழைக்கப்பட்டாள்", என்றார் {சௌதி}.

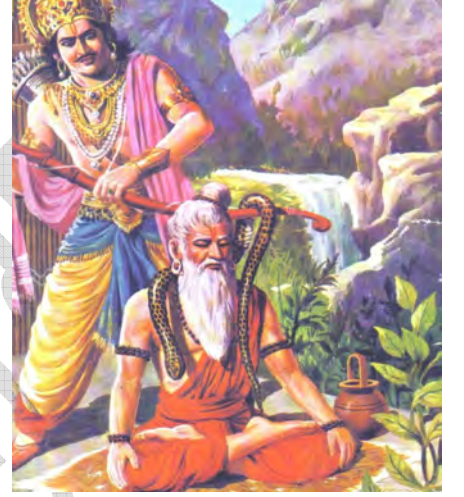
நற்குணம் பொருந்திய சௌனகர், இதைக்கேட்டுப் புன்னகைத்து உக்ரசரவசிடம் {சௌதியிடம்}, "இதுவும் அப்படியேவா", என்று சொல்லிவிட்டு பிறகு, "இதற்கு முன் நீர் சொன்னதையெல்லாம் கேட்டேன். ஆஸ்தீகர் எப்படிப் பிறந்தார் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்", என்றார் {சௌனகர்}.

இதைக்கேட்ட சௌதி, "சாத்திரங்களில் எப்படி எழுதப்பட்டுள்ளதோ அப்படியே சொல்கிறேன்", என்றார்.

சௌதி சொன்னார், "வாசுகி {பாம்பு மன்னன்}, முனிவர் ஜர்த்காருவுக்குத் தனது சகோதரியை {ஜர்த்காருவை} அளிக்க விருப்பங்கொண்டு, பாம்புகளுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தான். ஆனால் நாட்கள் கழிந்தன, முனிவர் {கர்த்காரு} கடுந்தவங்களிலும், ஆன்மிக வழிபாடுகளிலும் ஈடுபட்டாரே தவிர, மனைவியைத் தேடவில்லை. அந்த உயர் ஆன்ம முனிவர் {ஜர்த்காரு}, படிப்பிலும், ஆன்மிகத்திலும் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு, தனது உயிர் வித்தைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்து, மனைவியைப் பெறுவதில் விருப்பமில்லாமல், முழு உலகையும் அச்சமில்லாமல் சுற்றித் திரிந்தார்.

பின்னர், முன்பொரு காலத்தில், ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, கௌரவர் குலத்தில் பிறந்த பரீக்ஷித் என்ற மன்னன், தனது முப்பாட்டன் பாண்டுவைப் போல பெரும் பலவானாகவும், வில்லாளிகளில் சிறந்தவனாகவும், வேட்டையாடுவதில் விருப்பமுள்ளவனாகவும் இருந்தான். அந்த ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்}, மான், காட்டுப்பன்றிகள், ஓநாய்கள், எருமைகள் மற்றும் பலதரப்பட்ட காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்தான். ஒரு நாள், ஒரு மானைத் தனது கூர்மையான கணையால் அதன் முதுகில் அடித்து, அங்கே, இங்கே என்று அந்த விலங்கைத் தேடி, ஆழ்ந்தக் கானகத்தின் ஊடே, சிறப்பு மிக்க ருத்திரன் தேவலோகத்திற்குள் செல்வது போல, கையில் வில்லுடன் ஊடுருவிப் போனான். எங்கு தேடியும் அந்த மான் அகப்படவில்லை. பரீக்ஷித்தினால் துளைக்கப்பட்ட எந்த மானும் இதுவரை இப்படித் தப்பியதில்லை.

இந்த மான், புண்பட்டாலும், இந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்} எப்படி வெகு வேகமாக சொர்க்கத்தில் நுழைவானோ அப்படி வெகு வேகமாக ஓடியது. மனிதர்களின் மன்னன் பரீக்ஷித்தால் துளைக்கப்பட்ட அந்த மான் அவனது பார்வையில் இருந்து மறைந்து, அவனை கானகத்திற்குள் வெகு தொலைவிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டது. மிகுந்த களைப்பும், தாகமும் கொண்ட மன்னன் {பரீக்ஷித்}, அந்தக் கானகத்தில் மாட்டு மந்தைகளுடன் அமர்ந்து, தாயிடம் பாலருந்தும் கன்றுகளின் வாயிலிருந்து உமிழப்படும் நுரையை பால்

படம் 93: சமீகர் மேல் பாம்பையிடும் பரீக்ஷித்

நுரை) உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைக் {முனிவரின் பெயர் சமீகர்} கண்டான். பசியும் சோர்வுமாய் இருந்த அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்} அவரை அவசரமாக அடைந்து, தனது வில்லை உயர்த்தி, அந்த முனிவரிடம் {முனிவர் சமீகரிடம்}, "ஓ அந்தணரே, நான் அபிமன்யுவின் மகன், மன்னன் பரீக்ஷித், என்னால் துளைக்கப்பட்ட மான் ஒன்றைக் காணவில்லை. அதை நீர் பார்த்தீரா?", என்று கேட்டான். ஆனால், பேசா நோன்பு நோற்ற அந்த முனிவர் {சமீகர்} அவனிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. கோபம் கொண்ட மன்னன் {பரீக்ஷித்}, அங்கு கிடந்த ஒரு இறந்த பாம்பைத் தனது வில்லால் எடுத்து அவரது {சமீகரின்} தோளில் போட்டான். முனிவர் {சமீகர்} எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காமல் அமைதியாக இருந்தார். மன்னன் {பரீக்ஷித்}, முனிவரை {சமீகரை} அப்படியே விட்டுவிட்டு, தனது தலைநகரத்திற்கு {ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு} சென்றான். மன்னிக்கத் தெரிந்த அந்த முனிவர் {சமீகர்}, மன்னர்களில் புலியைப் போன்றவன் அந்த ஏகாதிபதி என்றும், தனது கடமைகளில் அவன் உண்மையாக இருந்தான் என்றும் அறிந்து, அவனை {பரீக்ஷித்தை} அவமதிக்கவோ, சபிக்கவோ இல்லை. அந்த ஏகாதிபதிகளில் புலியைப் போன்றவன் {பரீக்ஷித்}, அந்த பரத குலத்தில் முதன்மையானவன் {பரீக்ஷித்}, தான் அவமதித்த அந்த மனிதர் ஒரு அறம் சார்ந்த முனிவர் என்பதை அறியாமல் அப்படி அவமதித்துவிட்டான்.

பெரும் சக்திகளைக் கொண்டயாகவும், ஆழ்ந்த ஆன்மிக நோன்புகளும், தனது உறுதிகளில் உறுதியுடனும் கடுமையுடனும், அமைதிப்படுத்த முடியாத கடும்கோபக்காரனுமான, சிரிங்கின் {Sringin} என்ற இளவயதுடைய மகன் ஒருவன் அந்த முனிவருக்கு {சமீகருக்கு} இருந்தான். எல்லா உயிர்களுக்கும் நல்லதையே செய்து கொண்டிருக்கும் தனது குருவிடம் அவ்வப்போது சென்று, அவருக்குத் தக்க மரியாதைகள் செலுத்தி, மிகுந்த கவனத்துடன் வழிபட்டு வந்தான்.

ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {சௌனகரே}, அன்று அப்படி செய்துவிட்டு, தனது குருவின் உத்தரவின் பேரில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில், தனது நண்பனான, முனி மைந்தன் கிரிசன் {Krisa} அவனுடன் {சிரிங்கினுடன்} விளையாட்டுத்தனமாகச் சிரித்து, பேசிக்கொண்டு வந்தான். அவன் {கிரிசன்} பேசிக் கொண்டிருந்த போது, தனது தந்தையைக் குறித்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, விஷத்தைப் போன்று கடும் கோபம் கொண்டான் சிரிங்கின்.

கிரிசன் சொன்னான், "மிகுந்த செருக்குடன் இராதே, ஓ சிரிங்கின், இவ்வளவு பெரிய சக்திகள் கொண்ட உன்னைப் போன்ற ஒரு துறவியின் தந்தை {சமீகர்}, தனது தோள்களில் உயிரற்றப் பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்", என்றான் {கிரிசன் சிரிங்கினிடம்}.

{சிரிங்கின் நண்பன், முனி மைந்தன் கிரிசன், மேலும் தொடர்ந்தான்.....}

"ஆகையால், எங்களைப் போன்ற உண்மை ஞானமும் ஆழ்ந்த ஆன்மிகத் தவங்களுடன், அதில் வெற்றியும் கொண்ட முனி மைந்தர்களிடம் ஒரு வார்த்தையும் பேசாதே. உன் தகப்பன் {சமீகர்} செத்த பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கையிலும், செருக்கால் பெரிய வார்த்தைகளைப் பேசுவனே {சிரிங்கினே} , உனது ஆண்மை எங்கே? ஓ முனிவர்களில் சிறந்தவனே {சிரிங்கினே}, உனது தந்தை {சமீகர்} இந்த நிலையை அடைய, அவர் ஒரு குற்றமும் செய்ய வில்லை. அதனாலேயே நானே தண்டிக்கப்பட்டது போல உணர்ந்து வருத்தப்படுகிறேன்", என்றான் {கிரிசன் சிரிங்கினிடம்}.

இப்படியே இந்த நாற்பதாவது {40} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

தந்தையின் கண்டிப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 41

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 94: சமீகரின் மேல் செத்த பாம்பையிடும் பரீக்ஷித்

சௌதி சொன்னார், "இதைக் கேட்ட சிரிங்கின் தனது தகப்பன் {சமீகர்} செத்த பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், என்பதை அறிந்து மிகுந்த கோபம் கொண்டான். கிரிசனைப் பார்த்து, மென்மையாக, "வேண்டிக் கேட்கிறேன், ஏன் எனது தந்தை {சமீகர்} செத்த பாம்பைச் சுமக்கிறார்?", என்று கேட்டான். அதற்கு கிரிசன், "ஓ அன்புக்குரியவனே, மன்னன் பரீக்ஷித் வேட்டையாடித் திரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, அவன் அந்த செத்த பாம்பை உனது தந்தையின் {சமீகரின்} தோளில் போட்டுச் சென்றான்", என்றான் {சிரிங்கின் நண்பன் கிரிசன்}.

சிரிங்கின், "அந்த தீய ஏகாதிபதிக்கு {பரீக்ஷித்} எனது தந்தை {சமீகர்} என்ன கெடுதி செய்தார்? ஓ கிரிசா, இதைச் சொல்லி, எனது ஆன்ம பலத்தைக் காண்பாயாக", என்றான்.

கிரிசன், "அபிமன்யுவின் மைந்தனான மன்னன் பரீக்ஷித் வேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு மாணைத் தனது கணையால் தைத்தான். அந்த மான் அடிபட்டு ஓடவே, அதைத் தனியாகத் துரத்திக் கொண்டு வந்தான். கானகம் அடர்ந்திருந்ததால் மன்னன் {பரீக்ஷித்தின்} பார்வை அந்த மானில் மேல் இருந்து தப்பியது. அப்போது அவன் உன் தந்தையைக் {சமீகரை} கண்டு, அது குறித்து வினவினான். உனது தந்தை அப்போது பேசா நோன்பில் இருந்தார். ஆகையால் பதில் சொல்லவில்லை. அசைவற்று அமர்ந்திருந்த உனது தந்தையிடம், பசியுடனும், தாகத்துடனும், மிகுந்த சோர்வுடனும் இருந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்} காணாமல் போன மாணைப் பற்றித் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான். உனது தந்தை {சமீகர்} பேசா நோன்பு இருந்ததால், பதிலேதும் கூறவில்லை. அதன்பிறகு அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, செத்த பாம்பைத் தனது வில்லின் நுனியில் எடுத்து, உனது தந்தையின் தோளில் போட்டான். ஓ சிரிங்கின், வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்ததால் உனது தந்தை {சமீகர்} அப்படியே அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்தார். அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, யானையின் பெயரைக் கொண்ட தனது தலைநகரத்திற்குச் {ஹஸ்தினாபுரத்திற்குச்} சென்றுவிட்டான்", என்றான் {சிரிங்கின் நண்பன் கிரிசன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "தோள்களில் செத்த பாம்பு வந்த காரணத்தைக் கேட்ட அந்த முனி மைந்தன் {சிரிங்கின்}, ஆத்திரத்தால் கண்கள் சிவந்து, எரியும் தழலெனக் கோபம் கொண்டான். அந்த வலிமைவாய்ந்த முனிவன் {சிரிங்கின்} கோபத்தால் உந்தப்பட்டு, நீரைத் தொட்டு, மன்னனைச் {பரீக்ஷித்தைச்} சபித்தான்.

"சிரிங்கின், "மெலிந்த, வயதான என் தந்தையின் {சமீகரின்} தோளில் செத்தப் பாம்பைக் கிடத்திய அந்தப் பாவி ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்}, அந்த அந்தணர்களை அவமதிப்பவன், குருப்பரம்பரையின் புகழை மங்கச் செய்பவன், இந்த எனது வார்த்தைகளின் பலத்தால், வலிமையான பாம்புகளின் மன்னன் தட்சகனால் கடியுண்டு, இன்றிலிருந்து ஏழு இரவுகளுக்குள் யமனின் உலகிற்குச் செல்வான்", என்றான் {சிரிங்கின்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி மன்னனைச் சபித்துவிட்டு, சிரிங்கின் தனது தந்தையைக் {சமீகரை} காணச் சென்றான். அங்கே மாட்டு மந்தைக்கிடையில், அந்த முனிவர், செத்தப் பாம்பைத் தனது தோளில் தாங்கி அமர்ந்திருந்தார். தன்னைப் பெற்றவரை {தந்தையை} அந்தக் கோலத்தில் கண்டு, அவன் {சிரிங்கின்} மிகவும் துயருற்றான். அந்தத் துயரால் ஏற்பட்ட கண்ணீருடன் தனது தந்தையிடம் {சமீகரிடம்}, "தந்தையே,

உங்களுக்கு நேர்ந்த இந்த அவமரியாதையால், நான் அந்த மன்னன் பரீக்ஷித்தைச் சபித்துவிட்டேன். குருப்பரம்பரையில் வந்த அந்தக் கேடுகெட்டவனுக்கு எனது சக்தியுள்ள சாபம் தகும். இன்னும் ஏழு நாட்களில், பாம்புகளின் மன்னன் தட்சகன், அந்தப் பாவம் நிறைந்த மன்னனை (பரீக்ஷித்தை), மரணத்தின் பயங்கரமான இடத்திற்கு அனுப்புவான்", என்றான் (சிரிங்கின்).

கோபத்துடன் இருந்த தனது மகனிடம் (சிரிங்கினிடம்) அந்தத் தந்தை (சமீகர்), "குழந்தாய், நான் உனது இந்தச் செயலை விரும்பவில்லை. துறவிகள் இப்படி நடந்து கொள்ளக் கூடாது. நாம் அந்தப் பேரரசனின் (பரீக்ஷித்தின்) ஆளுகைக்குட்பட்ட இடத்திலேயே வாழ்கிறோம். நாம் அவனால் நீதியுடன் பாதுகாக்கப்படுகிறோம். அவன் என்ன செய்திருந்தாலும், அவன் நம்மை ஆள்வதால், அவனை மன்னித்திருக்க வேண்டும். நீ தர்மத்தை அழித்தால், அந்த தர்மமே உன்னைக் கண்டிப்பாக அழிக்கும். மன்னன் (பரீக்ஷித்) நம்மைச் சரியாகப் பாதுகாக்கவில்லையென்றால், நமது நிலை மோசமாகும். நம்மால், நமது விருப்பத்தின்படி ஆன்மிகச் சடங்குகளைச் செய்ய இயலாது. ஆனால், நீதியுள்ள மன்னர்களால் நாம் பாதுகாக்கப்படும்போது, மிக உயர்ந்த தகுதிகளை நாம் அடைகிறோம். அந்த நற்பேறில் அவர்களுக்கும் பங்கு உண்டு.

எனவே, ஆதிக்கம் செலுத்தும் மன்னன் எல்லாவகையிலும் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவன். அதுவும் அந்தப் பரீக்ஷித் தனது முப்பாட்டனைப்போல, தனது குடிகளை ஒரு மன்னன் எப்படிப் பாதுகாக்க வேண்டுமோ, அப்படியேப் பாதுகாத்தான். அந்த நோன்புகள் நோற்கும் ஏகாதிபதி (பரீக்ஷித்), சோர்வாலும், பசியின் கொடுமையாலும், எனது (பேசா) நோன்பு குறித்த அறியாமையாலுமே அப்படிச் செய்தான். மன்னனற்ற நாடு எப்போதும் தீங்கைச் சந்திக்கும். அத்துமீறுபவர்களை மன்னன் தண்டிப்பதால் மக்கள் தங்கள் சடங்குகளையும் கடமைகளையும் தடையின்றிச் செய்ய முடியும்.

தண்டனைகளின் நிமித்தம் அமைதியுண்டாகும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் மன்னன், அங்கே (அந்த இடத்தில்) சொர்க்கத்தை நிலைநிறுத்துகிறான். மன்னன், வேள்விகளைத் தடைகளில் இருந்து பாதுகாக்கிறான். வேள்வி, தேவர்களைத் திருப்திப் படுத்துகிறது. தேவர்கள், மழையைப் பொழிகின்றனர். மழையால், மனிதனுக்கு எப்போதும் பயன்படும் தானியங்களும், மூலிகைகளும் விளைகின்றன. மனு என்ன சொல்கிறார் என்றால், மக்களின் விதியை ஆள்பவன், வேதம் படிக்கும் ஆசாரியன் போன்ற பத்து பேர்களுக்குச் சமம் என்கிறார்.

சோர்வாலும், பசியின் கொடுமையாலும், அந்த நோன்புகளைக் கடைப்பிடிக்கும் இளவரசன் (பரீக்ஷித்-மன்னன் - இவ்விடத்தில் கிசாரி மோகன் கங்கூலியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் இளவரசன் என்றே உள்ளது -Fatigued and oppressed with hunger, that penance-practising prince hath done this through ignorance of my vow.) எனது நோன்பைப் பற்றி அறியாததால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தான். ஏன் இப்படி உனது குழந்தைத்தனத்தால் நீதியற்ற ஒரு காரியத்தைச் செய்தாய்? ஓ மகனே (சிரிங்கின்னே), எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அந்த மன்னன் சாபத்திற்குத் தகுந்தவன் அல்ல", என்றார் (சமீகர்).

இப்படியே இந்த நாற்பத்தொன்றாவது {41வது} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித்துக்கு செய்தி வந்தது | ஆதிபர்வம் - பகுதி 42

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "அதன்பிறகு சிரிங்கின் தனது தந்தையிடம் (சமீகரிடம்), "நான் இந்தச் செயலை அவசரத்தில் செய்திருந்தாலும், ஒ தந்தையே, அல்லது நான் செய்தது சரியில்லாத செயலாக இருந்தாலும், நீங்கள் விரும்பினாலும், விரும்பாவிட்டாலும், எனது வார்த்தைகள் பொய்க்காது. ஒ தந்தையே, நான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன், இந்தச் சாபத்திற்கு வேறு வழியில்லை. நான் விளையாட்டுக்காகக் கூட பொய் சொன்னதில்லை", என்றான் (சிரிங்கின்).

சமீகர், "ஓ குழந்தாய் (சிரிங்கினே), நீ வீரன் என்பதும், உண்மை பேசுபவன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இதற்கு முன்பு நீ பொய் சொன்னதில்லை, ஆகையால் உனது சாபமும் பொய்க்காது. நற்குணங்கள் நிறைந்து உலகறிந்த ஞானியாக ஒரு மகன், அவனது வயது வரும் வரை, தந்தையின் ஆலோசனையின்படியே நடக்க வேண்டும், நீயோ குழந்தை, இன்னும் எவ்வளவவோ அறிவுரைகளும் ஆலோசனைகளும் உனக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்? நீ எப்போதும் ஆன்மிக தவங்கள் செய்துகொண்டு இருக்கிறாய். அறுகுணங்கள் கொண்ட சிறப்புமிக்கவர்கள் கூட, கோபவசப்பட்டால் அந்தக் கோபம் பெருகிக் கொண்டே தான் இருக்கும். ஒ சடங்குகளைச் செய்பவர்களில் முதன்மையானவனே, நீ எனது மகனாக சிறுவனாக இருப்பதாலும், உனது அவசரத்தை நான் கண்டதாலும், நான் உனக்கு அறிவுரை வழங்க வேண்டும். ஒ மகனே (சிரிங்கினே), காட்டிலுள்ள பழங்களையும், கிழங்குகளையும் மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்து வா. உனது கோபத்தைக் கொன்றுவிடு, உனது ஆன்மிகச் செயல்களின் நற்பலன்களைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. கோபம், துறவிகளின் அறங்களைக் குறைத்து பெரும் வலிகளைக் கொடுக்கும். அறம் சாராதவர்கள் நிலைத்ததில்லை.

படம் 95: தசூகன்

மன்னிக்கும் தன்மையுள்ள துறவிகளுக்கு, அமைதி எப்போதும் வெற்றியைத் தந்திருக்கிறது. ஆகவே, மன்னிக்கும் குணம் கொண்டவனாக, உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து, வாழக் கற்றுக் கொள். மன்னிக்கத் தெரிந்தவன், பிரம்மனாலும் எட்ட முடியாத உலகங்களை அடைவான். என்னால் முடிந்த அளவு நன்மையைச் செய்ய நானும் அமைதி வழியைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதால், இதில் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். மன்னனிடம் (பரீக்ஷித்திடம்), 'ஓ ஏகாதிபதி, என்னை நீ அவமதித்ததால், எனது முதிர்வுறாத இளவயது மகன் கோபம் கொண்டு உன்னை சபித்திருக்கிறான்', என்று ஆளனுப்பி சொல்ல வேண்டும்" என்றார் (சமீகர்).

"சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பெரு முனிவர் (சமீகர்), பெரும் நோன்புகள் நோற்பவர், அன்பாலும் கருணையாலும் உந்தப்பட்டு, சரியான உத்தரவுகள் கொடுத்து, மன்னன் பரீக்ஷித்திடம் தனது சீடனை (Gaurmukha-கோர்முகனை) அனுப்பினார். முதலில் மன்னனின் (பரீக்ஷித்தின்) நலத்தை விசாரித்துவிட்டு, பிறகு உண்மையைக் கூறுமாறு அறிவுறுத்தி, ஆன்மிகத் தவங்களில் ஈடுபடும் நன்னடத்தையுள்ள கோர்முகன் (Gaurmukha) என்ற தனது சீடனை அனுப்பினார். அந்தச் சீடனும் விரைவில் குருபரம்பரையில் வந்த அந்த ஏகாதிபதியை (பரீக்ஷித்தை) நெருங்கினான். அவன் மன்னனின் அரண்மனைக்குள் நுழைந்து, மன்னனிடம் தனது வருகையைத் தெரிவிக்குமாறு வாயில் காப்போனிடம் சொன்னான்.

அந்த இருபிறப்பாளனான (அந்தணனான) கோர்முகன் அந்த ஏகாதிபதியால் (பரீக்ஷித்தால்) சரியான முறையில் வழிபடப்பட்டான். சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துவிட்டு, மன்னனிடம் (பரீக்ஷித்திடம்), அவனது

அமைச்சர்கள் முன்னிலையில், தனக்கு அறிவுறுத்தியிருந்தபடி அந்தச் சமீகரின் வேதனையான வார்த்தைகளை முழுமையாகச் சொன்னான்.

கோர்முகன், "ஓ மன்னர்களுக்கு மன்னா, அறம்சார்ந்த, உணர்ச்சிகளைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கும், அமைதி நிறைந்த, ஆன்மிக வழிபாடுகளுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட, சமீகர் என்ற பெயர் கொண்ட, ஒரு முனிவர் உனது ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழ்ந்து வருகிறார். ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே, அவர் {சமீகர்} பேசா நோன்பிருக்கும்போது அவரது தோளில் உனது வில்லின் நுனியால் செத்த பாம்பு கிடத்தினாய். அவரே {சமீகரே} உன்னை மன்னித்துவிட்டார். ஆனால் அவரது மகனால் {சிரிங்கினால்} அது முடியவில்லை. பின் அவனால் {சிரிங்கினால்} இன்று நீ சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய், ஓ மன்னர்களின் மன்னா {பரிசுதித்தா}, தனது தந்தை {சமீகர்} அறியாமல், 'நீ ஏழு இரவுகளுக்குள் தட்சகன் {பாம்பு} தீண்டி இறந்து போவாய்' என்று சபித்துவிட்டான் {சிரிங்கின்}. சமீகர் உன்னைக் காப்பாற்ற தனது மகனிடம் {சிரிங்கினிடம்} வேண்டினார். ஆனால், அந்த மகனால் {சிரிங்கினால்} சாபத்தைப் பொய்யாக்க முடியவில்லை. தனது மகனின் {சிரிங்கினின்} கோபத்தை அமைதிப்படுத்த தன்னால் இயலாத காரணத்தால், ஓ மன்னா, உனது நன்மைக்காக என்னை உன்னிடம் அனுப்பினார்", என்றான் {பேசா நோன்பிருந்த முனிவர் சமீகரின் சீடன் கோர்முகன்}.

குரு பரம்பரையில் உதித்து, ஆன்மிக நோன்புகளில் ஈடுபடும், அந்த மன்னன் {பரிசுதித்}, இந்தக் கொடூர வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தனது பாவகரமான காரியத்தை நினைவுகூர்ந்து, மிகவும் வருந்தினான். அந்த முனிவர் {சமீகர்} பேசா நோன்பு நோற்றிருந்தார், என்பதை அறிந்ததும் மிகவும் துயருற்று, அந்த முனிவர் சமீகரின் அன்பையும் கருணையையும், தனது பாவகர காரியத்தையும் நினைத்துப் பார்த்து மிகவும் வருந்தினான். தெய்வத்தைப் போலக் காட்சியளித்த அந்த மன்னன் {பரிசுதித்}, தனது மரணச் செய்திக்காக வருத்தப்படவில்லை. ஆனால், தன்னால் அந்த முனிவருக்கு {சமீகருக்கு} இழைக்கப்பட்டச் செயலை எண்ணி வருந்தினான்.

"அதன்பிறகு, "அந்த வழிபடத்தகுந்தவர் {சமீகர்} என்னிடம் கருணையோடு இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி கோர்முகனை மன்னன் {பரிசுதித்} அனுப்பி வைத்தான். அவன் {கோர்முகன்} சென்றவுடன், ஆழ்ந்த கவலையுடன் இருந்த மன்னன் {பரிசுதித்}, சிறிதும் நேரத்தை வீணாக்காமல் தனது அமைச்சர்களுடன் ஆலோசனை நடத்தினான். ஆலோசனைகள் வழங்குவதில் சிறந்தவனான அந்த மன்னன் {பரிசுதித்} அவர்களுடன் ஆலோசனை நடத்திவிட்டு, ஒரே தூணில் ஒரு மாளிகையை எழுப்பினான். அது இரவும் பகலும் நன்கு காக்கப்பட்டது. மருத்துவர்களும், மருந்துகளும், மந்திரங்களில் திறமை மிகுந்த அந்தணர்களும் அந்த மாளிகையில் நிறைய இருந்தனர். எல்லாப் புறங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த ஏகாதிபதி {பரிசுதித்}, தனது கடமைகளை அமைச்சர்கள் புடைதழ அங்கிருந்தே நிறைவேற்றினான். எவரும் அங்கிருக்கும் மன்னனை நெருங்கமுடியாது. காற்று கூட புகமுடியாதபடி அந்த இடம் பாதுகாக்கப்பட்டது.

ஏழாவது நாளும் வந்தது. அந்தணர்களில் சிறந்தவரான, பெரும் கல்விகற்ற காசியபர் அந்த இடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் {காசியபர்} பாம்பால் கடிபட இருக்கும் மன்னனை {பரிசுதித்தை} காக்கும் ஆவலில் அங்கு வந்து கொண்டிருந்தார். அவர் நடந்தனவற்றை எல்லாம் கேள்விப்பட்டிருந்தார். பாம்புகளில் முதன்மையான தகூகனால் அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் {பரிசுதித்} எமனுலகு அனுப்பப்படுவான் என்பதை அறிந்திருந்தார். பாம்பால் கடிபட்ட பிறகு, அந்த ஏகாதிபதியை {பரிசுதித்தை} குணப்படுத்த வேண்டும். அதனால், தனக்கு செல்வமும் கிடைக்கும், நற்பேறும் கிடைக்கும் என்று எண்ணினார். ஆனால், முதிர்ந்த அந்தணரின் உருவில் இருந்த அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் தகூகன், இதயத்தில் மன்னனைக் குணப்படுத்த எண்ணி வந்து கொண்டிருந்த காசியபர், தனது வழியில் நெருங்கி வருவதைக் கண்டான். அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன் {தகூகன்}, அந்த முனிவர்களில் காளைப் போன்றவரிடம் {காசியபரிடம்}, "இவ்வளவு வேகமாக எங்கு செல்கிறீர்? இப்படி நீங்கள் செல்வதன் நோக்கம் என்ன?" என்று கேட்டான் {முதிர்ந்த அந்தணரின் உருவில் இருந்த பாம்பான தகூகன்}.

இப்படி கேட்கப்பட்ட காசியபர், "தகூகன், தனது விஷத்தால், குரு பரம்பரையில் வந்த, எதிரிகளை ஒடுக்குபவனான, மன்னன் பரீக்ஷித்தை இன்று எரிக்கப் போகிறான். ஓ மனதிற்கினியவரே, அக்னியைப் போன்ற சக்தி படைத்த தகூகன் கடித்த பிறகு, பாண்டவப் பரம்பரையில் வரும் ஒரே பிரதிநிதியான அந்த அளவற்ற வீரமிக்க மன்னனை {பரீக்ஷித்தை} குணப்படுத்த நேரத்தை வீணடிக்காமல் வெகு விரைவாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்", என்று மறுமொழி சொன்னார். அதற்கு தகூகன், "நான்தான் தகூகன், ஓ அந்தணரே {காசியபரே}, நானே அந்த பூமியின் அதிபதியை {பரீக்ஷித்தை} எரிக்கப் போகிறேன். நில்லும், என்னால் கடிபட்டவனை உம்மால் குணப்படுத்த முடியாது", என்றான். காசியபர், "எனது கல்வியின் ஆற்றலால், அங்கு சென்று உன்னால் கடிபட்ட ஏகாதபதியை {பரீக்ஷித்தை} குணப்படுத்த முடியும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறேன்." என்றார் {காசியபர்}.

இப்படியே இந்த நாற்பத்திரண்டாவது {42} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித்தைக் கொன்றான் தகூகன்| ஆதிபர்வம் - பகுதி 43

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 96: பரீக்ஷித் மாளும்போது

சௌதி சொன்னார், "அதன் பிறகு தகூகன் {பாம்பு மன்னன்}, என்னால் கடிபட்ட எந்த உயிரையும் உம்மால் குணப்படுத்த முடியும் என்றால், ஓ காசியபரே என்னால் கடிக்கப்படும் இந்த மரத்தைக் காப்பாற்றும். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தரே {காசியபரே} உங்களால் முடிந்த அளவு சிறந்ததைச் செய்து உங்கள் மந்திரங்களின் திறமைகளை நீங்கள் இப்போது சொன்னது போல எனக்குச் செய்து காட்டும்." என்றான்.

காசியபர், "இதைப் போன்ற எண்ணத்தை நீ கொண்டிருந்தாயானால், ஓ பாம்புகளின் மன்னா {தகூகா}, இந்த மரத்தைக் கடி, உன்னால் கடிபட்டாலும் அதை நான் காப்பாற்றுகிறேன்", என்றார்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்புகளின் மன்னன் {தகூகன்}, காசியபர் இப்படிச் சொன்னவுடன், அங்கிருந்த ஒரு ஆலமரத்தைக் கடித்தான். அந்த மரம், அந்தச் சிறப்புமிக்கப் பாம்பால் கடிபட்டு, விஷம் அதற்குள் ஊடுருவி, எல்லாபுறமும் பற்றி எரிந்தது. அந்தப் பாம்பு {தகூகன்}, ஆலமரம் எரிந்து முடிந்ததும் காசியபரிடம், "ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவரே, உம்மால் ஆனதில் சிறந்ததை

முயற்சித்துப் பார்த்து, இந்த கானகத்தின் மன்னனை {ஆலமரத்தை} காப்பாற்றும்", என்றான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "பாம்புகளின் மன்னன் {தகூகன்} ஏற்றிய விஷத்தால் அந்த மரம் {ஆலமரம்} சாம்பலாகியிருந்தது. அந்த சாம்பலை எடுத்த காசியபர், "ஓ பாம்புகளின் மன்னா, இந்த கானகத்தின் மன்னன் மீது என் ஞான பலத்தை நான் பிரயோகிப்பதை பார். ஓ பாம்பே {தகூகனே}, உனது மூக்கின் அருகிலேயே நான் அவனை {ஆலமரத்தை} காப்பாற்றிக் காட்டுகிறேன்", என்றார். பின்பு, மொட்டு ஒன்றை உருவாக்கினார். அதன் பிறகு, அதைச்சுற்றி இரு இலைகளை உருவாக்கினார். அதன்பிறகு, மரத்தின்தண்டையும், அதன் கிளைகளையும் உருவாக்கினார். அதன் பிறகு அது முழுதும் வளர்ந்த மரமாக அனைத்து இலைகள் மற்றும் கிளைகளுடன் விளங்கிற்று. காசியபரின் வித்தையால், புத்துயிர் பெற்ற மரத்தைக் கண்ட தகூகன், அவரிடம் {காசியபரிடம்} "எனது விஷத்தையோ அல்லது என்னைப் போன்ற இன்னொருவரின் விஷயத்தையோ நீர் முறிப்பது ஆச்சரியமன்று. ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே, எந்த செல்வத்தை விரும்பி நீர் அங்கு செல்கிறீர்? அந்த ஏகாதிபதியிடம் நீர் எதிர்பார்க்கும் வெகுமதியை, அது எவ்வளவு கடினமாக இருந்தாலும் என்னாலும் தர முடியும். இவ்வளவு

திறமைவாய்ந்தவரான உமது வித்தை, வாழ்நாள் குறுகி, அந்தணரின் {சமீகரின் மகன் சிரிங்கரின்} சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மன்னனைக் {பரீக்ஷித்தை} காப்பாற்றுவதில் சந்தேகத்திற்கிடமாகிப் போகலாம். அப்படி அது நடந்தால், மூன்று உலகங்களிலும் அறியப்பட்ட உமது புகழ், கிரகனத்தால்பாதிக்கப்பட்ட தூரியனைப் போல மங்கும்.

அதற்கு காசியபர், "பொருட்செல்வத்திற்காகவே நான் அங்கு செல்கிறேன். அதை நீ எனக்குக் கொடு. ஒபாம்பே, உனது தங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு, நான் வந்த வழியே திரும்புகிறேன்", என்றார். தகூகன், "ஓ மறுபிறப்பாளர்களில் {அந்தணர்களில்} சிறந்தவரே, நீர் அந்த மன்னனிடம்எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமாகவே தருகிறேன். அதனால் நீர் அங்கே செல்லாதீர்", என்றான் {பாம்பு மன்னன் தகூகன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பெரும் சக்தியும் ஞானமும் கொண்ட ,அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த காசியபர் அம்மன்னனை {பரீக்ஷித்தை} நினைத்து தியானத்தில் அமர்ந்தார். அந்த முனிவர்களில் முதன்மையான பெரும் சக்தி கொண்ட ஆன்மிக ஞானத்தைக் கொடையாகக் கொண்ட காசியபர் பாண்டவ குலத்தில் வந்த மன்னனின் {பரீக்ஷித்தின்} வாழ்நாள் குறுகியதைக் கண்டு தகூகனிடம் தான் விரும்பியதைப் போல அதிகமான செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்த வழியே திரும்பிப் போனார். அப்படி வந்த வழியே காசியபர் சென்றதும், சரியான நேரத்தில் தகூகன் அஸ்தினாபுரத்திற்குள் நுழைந்தான். வழியிலேயே, மன்னன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் வாழ்வதாகவும், விஷமுறிவுக்கான மந்திரங்களாலும் மருந்துங்களாலும் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதாகவும் அறிந்தான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி எல்லாவற்றையும் அறிந்த அந்தப் பாம்பு {தகூகன்}, "அந்த ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்} எனது மாயையால் ஏமாற்றப்பட வேண்டும். ஆனால் அதை எப்படிச் செய்வது?", என்று எண்ணினான். அந்த மன்னனிடம், சில பாம்புகளைத் துறவிகள் போல வேடம்பூண்டு பழங்களையும், தர்ப்பைப் புல்லையும், நீரையும் கொண்டு செல்லச் சொல்லி, "எல்லோரும் மன்னனிடம் {பரீக்ஷித்திடம்} சென்று, பொறுமையில்லாத எந்த அடையாளத்தையும் காண்பிக்காமல், அவனை பழங்களையும், பூக்களையும், நீரையும் ஏற்குமாறு செய்யுங்கள்", என்று தகூகன் கூறினான்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "அந்தப் பாம்புகளும், தகூகன் உத்தரவிட்டவாறே நடந்து கொண்டன. அவை தர்ப்பைப் புல்லையும், நீரையும், பழங்களையும் கொண்டு சென்றன.

பெரும் சக்தி கொண்ட அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் {பரீக்ஷித்} அந்தக் காணிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டான். வந்தவர்களின் வேலை முடிந்தவுடன், "சென்று வாருங்கள்", என்று சொன்னான். துறவிகளைப் போல வேடம்பூண்டு வந்த பாம்புகள் சென்றவுடன், மன்னன் {பரீக்ஷித்} தனது அமைச்சர்களிடம், "அந்தத் துறவிகள் கொண்டு வந்த, இந்த அருஞ்சுவை கொண்ட பழங்களை உண்ணுங்கள்", என்றான். விதியின் உந்துதலாலும், முனிவரின் வார்த்தைகளாலும், மன்னன் {பரீக்ஷித்} தனது அமைச்சர்களுடன் அந்தப் பழங்களை உண்ண விரும்பி தகூகன் புகுந்திருந்த, அந்தக் குறிப்பிட்ட பழத்தையே எடுத்தான். அப்படி அவன் எடுத்து உண்ணும்போது, ஓ சௌனகரே, அதன் உள்ளிருந்து கண்கள் கருப்பாகவும், செம்பு நிற உடலுடனும், ஒரு அருவெறுக்கத்தக்கப் புழு வெளியே வந்தது. அந்த மன்னர்களில் முதன்மையானவன் அதை எடுத்து, தனது சபை உறுப்பினர்களிடம், "கதிரவன் மறைகிறான். விஷத்தால் எனக்கு இனிமேல் கண்ணீரில்லை. அதனால், எனது பாவகாரியத்திற்கு தண்டனையாகவும், அத்துறவியின் {சிரிங்கின்} வார்த்தைகள் உண்மையாகவும், இந்தப் புழுவே தகூகனாக மாறி என்னைக் கடிக்கட்டும்", என்றான். அச்சபை உறுப்பினர்களும், விதியால் உந்தப்பட்ட அவனது பேச்சை அங்கீகரித்தனர்.மன்னன் {பரீக்ஷித்}, தனது நேரம் வந்ததும், உணர்வை இழந்து புன்னகையுடன், அந்தப் புழுவை எடுத்து தனது கழுத்தில் விட்டுக்கொண்டான். அவன் அப்படி புன்னகைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் பழத்திலிருந்து வெளியே வந்த தகூகன், அவனது கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டான். மன்னனின் {பரீக்ஷித்தின்} கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்ட பாம்புகளின் மன்னன் தகூகன் பெருத்த உறுமல் உறுமி, புவியைக் காப்பவனைக் கடித்தான்."

இப்படியே இந்த 43 வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஜனமேஜயனும் வபுஷ்டமாவும் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 44

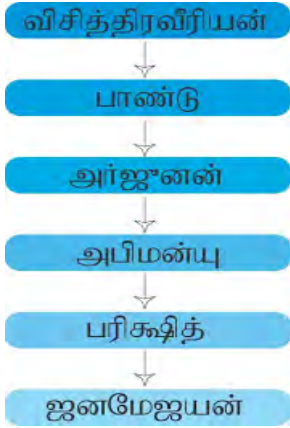
(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "தகூகன் சுருளுக்குள் அகப்பட்டுக் கிடந்த மன்னனைப் (பரீகூதித்தைப்) பார்த்த சபை உறுப்பினர்கள் மிகுந்த பயமும் துயரமும் கொண்டு அழுதனர். தகூகனின் உறுமலைக் கேட்ட அனைத்து அமைச்சர்களும் தலைதெறிக்க ஓடினர். அப்படி அவர்கள் பறந்து ஓடியபோது, பாம்புகளின் மன்னன் தகூகன், பெண்கள் அணியும் நெற்றிச்சீட்டி எப்படி அவர்களது அடர்ந்த கூந்தலைப் பிரித்துக் காட்டுமே, அப்படி வானத்தைப் பிரித்து பறந்து செல்வதைக் கண்டனர்.

மன்னன் (பரீகூதித்) வாழ்ந்த வந்த அந்த மாளிகை தகூகனின் விஷத்தால் பற்றி எரிந்தது. இதையெல்லாம் கண்ட மன்னனின் சபை உறுப்பினர்கள் எல்லா திக்குகளுக்கும் பறந்து சென்றனர். மன்னன் (பரீகூதித்) இடியால் தாக்குண்டவன் போல் கீழே விழுந்தான்.

படம் 97: குழந்தை மன்னன்

தகூகனின் விஷத்தால் வீழ்ந்த மன்னனை (பரீகூதித்தை) கீழே கிடத்தி, அவனது சபை உறுப்பினர்களும், அந்தணரான அரச புரோகிதரும் சேர்ந்து அவனது இறுதிச் சடங்கை நடத்தினர். குடிமக்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி, சிறுவனாக இருந்த அந்த மன்னனின் மகனை (ஜனமேஜயனை) தங்கள் ஏகாதிபதியாக ஏற்றனர். அம்மக்கள் குரு பரம்பரை நாயகன், எதிரிகளை ஒடுக்குபவனான அந்தப் புது மன்னனை ஜனமேஜயன் என்று அழைத்தனர். அந்த ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவன் ஜனமேஜயன் சிறுவனாக இருந்தாலும், எண்ணத்தில் விவேகமுள்ளவனாக இருந்தான்.

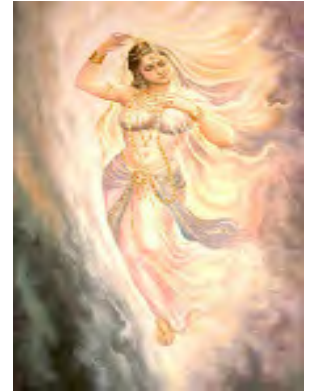
குரு பரம்பரையினரில் காளைப் போன்றவனான பரீகூதித்தின் மூத்த மகன், தனது சபை உறுப்பினர்கள் மற்றும் புரோகிதரோடு அந்த நாட்டை தனது முப்பாட்டன் (அர்ஜுனன்) போல் சிறப்பாக ஆண்டான். அந்த இளம் ஏகாதிபதியின் (ஜனமேஜயனின்) அமைச்சர்கள், இவன் எதிரிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும்

படம் 98: குரு வம்ச நீட்சி

திறமை வாய்ந்தவன் என்பதைக் கண்டு, காசி மன்னன் சுவர்ணவர்மனிடம், அவனது மகள் வபுஷ்டமாவை தங்கள் மன்னனுக்கு மணமகளாகக் கேட்டனர். காசிமன்னன், தகுந்த விசாரணைகளுக்குப் பிறகு, தனது மகள் வபுஷ்டமாவை முறையான சடங்குகளுடன், குரு பரம்பரையின் பலம்வாய்ந்த நாயகனுக்கு (ஜனமேஜயனுக்கு) மணமுடித்துக் கொடுத்தான். மன்னன் மணவாட்டியைப் பெற்று பெரு மகிழ்ச்சியோடு இருந்தான். அவன் (ஜனமேஜயன்) எந்நேரத்திலும் வேறு எந்தப் பெண்ணுக்கும் தனது இதயத்தைக் கொடுக்காமல் இருந்தான். பெரும் சக்தியைக் கொடையாகக் கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடனும், நிறைந்த இதயத்துடனும், நீர்நிலைகளிலும், கானகங்களிலும், மலர்ச்சோலைகளிலும் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

பழங்காலத்தில் தேவலோக மங்கை ஊர்வசியை அடைந்த புருரவர்கள் எப்படி மகிழ்ச்சியாக இருந்தனரோ அப்படி இந்த ஏகாதிபதியும் இருந்தான். அழகானவர்களில் அழகான அந்த மங்கை வபுஷ்டமாவும், தான் விரும்பியவாறு கணவன் கிடைத்தான் என்றெண்ணி, அவன் தன்னோடு இன்பமாக இருந்தபோதெல்லாம், அர்ப்பணிப்புடனும், பாசத்துடனும் தனது கணவனை (ஜனமேஜயனை) திருப்திப்படுத்தினாள்.

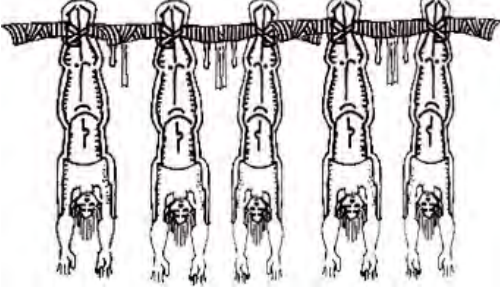
இப்படியே இந்த நாற்பத்து நான்காவது {44} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது

படம் 99: ஊர்வசி

புத்திரப்பேறு குறித்து யயவரர்கள் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 45

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 100: யயவரர்கள்

"அதேவேளையில், பெரும் துறவி ஜரத்காரு, எந்த இடத்தில் பொழுது மறைகிறதோ, அந்த இடத்தை இரவுக்கான தனது இல்லமாக்கி, உலகம் முழுதும் சுற்றினார். ஆன்ம பலத்தைக் கொடையாகக் கொண்டு, சுற்றித் திரிந்து, முதிர்வுறாதவர்களால் செய்ய முடியாத கடினமான பல உறுதிகளை நோற்று, பல புனித நீர் நிலைகளில் நீராடினார். தினமும் மெலிந்து கொண்டு வந்து, சதைப்பற்றில்லாமல் இருந்தார். அவர் ஒரு நாள் தனது முன்னோர்களின் ஆவிகள் ஒரு பொந்துக்குள், விரானா மர வேரின் பிடிப்பில், தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்த ஒரு வேரையும், அப்பொந்துக்குள் வாழும் பெரிய எலி தின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

அப்படி இருந்த அந்த பித்ரிக்கள், உணவில்லாமல், உடல் மெலிந்து, பார்ப்பதற்கு பரிதாபமாக இருந்தனர். அவர்கள் {பித்ரிக்கள்} தங்கள் ஆன்ம விடுதலையில் விருப்பங்கொண்டிருந்தனர். ஜரத்காரு அவர்களில் {பித்ரிக்களில்} ஒருவரை, அந்தப் பரிதாபகரமானவரை அடக்கத்துடன் அணுகி, "இந்த விரானா வேர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள் யார்? இந்த தனித்த விரானா வேரும் இந்தப் பொந்துக்குள் வசிக்கும் எலியின் கூரிய பற்களால் கடிக்கப்படுகிறதே? மீதமிருக்கும் வேரும் அறுந்து விடும் நிலையிலேயே இருக்கிறது. நீங்கள் இந்தப் பொந்துக்குள் தலைகுப்புற விழப்போவது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தத் துயரில் சிக்குண்டிருக்கும் உங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. நான் உங்களுக்கு என்ன நல்லது செய்யட்டும்.

இந்த உங்கள் துயரை, எனது தவத்தில் நாலில் ஒரு பங்கு $\{1/4\}$, அல்லது மூன்றிலொரு பங்கு $\{1/3\}$, அல்லது இரண்டில் ஒரு பங்கைக் $\{1/2\}$ கொண்டு விலக்க முடியுமா என்று எனக்குச் சொல்லுங்கள். ஓ, எனது முழு புண்ணியங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு உங்களை விடுவித்துக் கொள்ளுங்கள். இதற்கு எனது முழு சம்மதம் உண்டு. நீங்கள் விருப்பப்படும்படி செய்யுங்கள்", என்றார்.

அதற்கு அந்தப் பித்ரிக்கள், "பெருமதிப்புக்குரிய பிரம்மச்சாரியே, நீ எங்களை விடுவிக்க விரும்புகிறாய்.

ஆனால், ஓ அந்தணர்களில் முதன்மையானவனே, உனது புண்ணியத்தால் எங்களை விடுவிக்க முடியாது. ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, பேச்சாளர்களில் முதன்மையானவனே, எங்களுக்கும் எங்கள் சொந்த புண்ணியங்களின் பலன்கள் உள்ளன. ஆனால், ஓ அந்தணா {ஜரத்காரு}, பிள்ளையற்ற நிலையிலேயே நாங்கள் இந்த புனிதமற்ற பொந்துக்குள் விழுகிறோம். தனது மகனே ஒருவனுக்குச் சிறந்த தகுதி என்று பெருந்தகப்பனே {பிரம்மனே} சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் குழிக்குள் நாங்கள் விழப்போகும் இந்தத் தருணத்தில், எங்களுக்கு எந்த சிந்தனையும் தெளிவாக இல்லை. ஆகையால், ஓ குழந்தாய் {ஜரத்காரு}, உன்னை நாங்கள் அறியவில்லையென்றாலும், உனது மனிதத்தன்மையை உலகம் அறியும். நீ வணக்கத்துக்கும், நற்பேற்றுக்கும் உரியவனாக இருக்கிறாய். எங்கள் துயரையும் அவலநிலையையும் கண்டு, எங்களுக்காகப் பரிதாபப்படும் கருணையுள்ளவனாக இருக்கிறாய். ஓ அந்தணா {ஜரத்காரு}, நாங்கள் யார் என்பதைக் கேள், நாங்கள் கடுந்தவங்களைச் செய்யும் யயவரப் பிரிவைச் சேர்ந்த முனிவர்கள். ஓ முனிவனே {ஜரத்காருவே}, பிள்ளைப் பேறில்லாமல், புனிதமான இடத்திலிருந்து கீழே விழுந்திருக்கிறோம். ஆனால் ஒரே ஒரு நூல் மட்டுமே இருக்கிறது. அவன் இருக்கிறானா இல்லையா தெரியவில்லை. இருப்பினும் இது சிறிய விஷயம்தான். எங்களது கடும் நோன்புகள் அழிவடையவில்லை. எங்களைப் போலவே அதிர்ஷ்டமற்ற ஒரு நூல் எங்களிடம் உள்ளது. அவன் பெயர் ஜரத்காரு. அந்த அதிர்ஷ்டமற்றவன் வேதங்களையும் அதன் எல்லாக் கிளைகளையும் பயின்று, துறவை மேற்கொண்டு தனியாக இருக்கிறான்.

ஆன்மாவைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பவனான அவன் (ஜரத்காரு), உயர்ந்த லட்சியங்களைக் கொண்டு, நோன்புகளைக் கடைப்பிடித்து, ஆன்மிகத் தவங்களில் ஆழமாக ஈடுபட்டு, பேராசைகளைத் துறந்து, ஆன்மிகத்தைத் தனது தகுதியாகக் கொண்டு, எங்களை இந்த நிலைக்கு கீழிறக்கியிருக்கிறான். அவனுக்கு (ஜரத்காருவுக்கு) மனைவி கிடையாது, மகன் கிடையாது, எந்த உறவினர்களும் கிடையாது. அதனால், நாங்கள் எங்கள் சுயநினைவை இழந்து எந்த ஆதரவும் அற்று அனாதைகளைப் போல இந்தப் பொந்துக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ அவனைச் சந்தித்தால், எங்கள் மீது கருணை கொண்டு அவனிடம் (ஜரத்காருவிடம்), துயர் கொண்டிருக்கும் உனது பித்ரிக்கள் தலைகுப்புறப் பொந்துக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். புனிதமானவனே (ஜரத்காருவே), ஒரு மனைவியைத் தேர்ந்தெடுத்து, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள். ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவனே, ஓ மனதுக்கினியவனே, நீயே ஒரே ஒரு நூலாக உன் பித்ரிக்களின் வழியில் இருக்கிறாய் என்று சொல். ஓ அந்தணா, நாங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஒரே நூலான விரானா வேரானது எங்கள் குலத்தின் பெருக்கத்தைக் குறிக்கிறது. ஓ அந்தணா, அதன் இழைகள் காலத்தால் உண்ணப்படுகிறது. அந்த வேர்கள் நாங்களே. இருக்கும் ஒரே ஒரு இழையும் பாதி கடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அந்த எலியே பெரும்பலம்பொருந்திய காலமாகும். படிப்படியாக அந்தக்காலம், மதிநுட்பத்தை விரும்பி, நன்மைகளால் வசீகரிக்கப்பட்டு ஆன்மிகத் தவங்களை மட்டுமே செய்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பாதகன் ஜரத்காருவை பலவீனப்படுத்துகிறது. ஓ சிறந்தவனே, அவனது ஆன்மிகம் எங்களைக் காக்க முடியாது. வேர்கள் அறுந்து காலத்தால் சுயநினைவை இழந்து மேலுலகில் இருந்து பாவங்கள் செய்த பாதகர்களைப் போல கீழே விழும் எங்களைப் பார். நாங்கள் எங்கள் உறவினர்களுடன் இந்தக் குழிக்குள் விழுந்தால், அவனும் இந்த நரகத்திற்குள்ளேயே விழுவான் என்பதை அவனுக்குச் சொல், ஓ குழந்தாய், ஆன்மிகமாக இருந்தாலும், வேள்வியாக இருந்தாலும், புனிதமான எந்தச் செயலாக இருந்தாலும், மகனற்று இருந்தால் அது பயனற்றதே. அவையெல்லாம் ஒரு மகனுக்கு ஈடாகாது. ஓ குழந்தாய், எங்களை இப்படிப் பார்த்திருக்கிறாயாகையால், அதை அப்படியே ஆன்மச்செல்வத்தைக் கொண்ட ஜரத்காருவிடம் சொல். முழுமையாகவும் விபரமாகவும் நீ பார்த்தது அனைத்தையும் சொல். ஓ அந்தணா, எங்கள் மீதுள்ள கருணையால், அவனிடம் (ஜரத்காருவிடம்) சென்று அவனது நண்பர்களுக்கிடையில், எங்கள் குலத்திலேயே ஒரு மனைவியை ஏற்று, பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள சொல். ஓ சிறந்தவனே, எங்கள் நண்பனைப் போல எங்கள் துயரைக் கண்டு வருந்தும் நீ யார்? இங்கே வசிக்கும் நீ யார் என்பதைக் கேட்க விரும்புகிறோம்", என்றார் { ஒரு யயவர பித்ரி}.

இப்படியே இந்த 45வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஜரத்காரு கேட்ட பிச்சை | ஆதிபர்வம் - பகுதி 46

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், "இதையெல்லாம் கேட்ட ஜரத்காரு மிகுந்த துயருற்றார். அந்தத் துயரத்தால் உந்தப்பட்டு, கண்ணீருடன் தனது பித்ரிக்களிடம் பேசலானார்,

ஜரத்காரு, "நீங்களே எனது பாட்டன்களும், தாத்தக்களுமாவீர்கள். ஆகையால், நான் உங்கள் நன்மைக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள். நான்தான் உங்கள் மகனான, பாவி ஜரத்காரு. பாதகனான என்னை, எனது பாவங்களுக்காகத் தண்டியுங்கள்", என்றார் (ஜரத்காரு).

பித்ரிக்கள், "ஓ மகனே (ஜரத்காருவே), உனது இந்த அலைச்சலில் உனக்கு நற்காலம் வந்திருக்கிறது. ஓ அந்தணா, நீ ஏன் ஒரு மனைவியைக் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை?", என்றனர். ஜரத்காரு, "பித்ரிக்களே, எனது உயிர் வித்தை மேல்நோக்கி எழும்பச் செய்து, எனது உடலுடன் மற்ற

படம் 101: மானஸா ஜரத்கரு

உலகங்களுக்குச் செல்ல ஆவல் கொண்டேன். இந்த எண்ணத்தாலேயே நான் ஒரு மனைவியைக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் பாட்டன்மார்களே, நீங்கள் பறவைகளைப் போலத் தொங்குவதைக் கண்ட பிறகு, எனது எண்ணத்தை பிரம்மச்சரியத்திலிருந்து விலக்கிக் கொண்டேன். நீங்கள் விரும்புவதை உண்மையாகச் செய்வேன். எனது பெயர் {ஜரத்காரு என்ற பெயரே} கொண்ட ஒரு மங்கையை நான் கண்டு, அவளும் தனது விருப்பத்தின் பேரில் என்னிடம் தன்னை ஒப்படைப்பாளானால் நான் கண்டிப்பாக மணமுடிப்பேன். அப்படி யாரும் இல்லையென்றால் நான் மணமுடிக்க மாட்டேன். இது உண்மை பாட்டன்மார்களே, அவளால் பெறப்படும் பிள்ளை உங்கள் முக்திக்கு வழி வகுப்பான். நீங்கள் எப்போதும் அச்சமின்றி அருள் வாழ்க்கை வாழ்வீர்கள்", என்றார் {ஜரத்காரு பித்ரிக்களிடம்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படித் தனது பித்ரிக்களிடம் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் உலகைச் சுற்றினார் அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு}. ஓ செளனகரே, வயதான பின்பும் அவர் ஒரு மனைவியைக் கொள்ளமுடியவில்லை. தனது தோல்வியை உணர்ந்து அவர் துயர்கொண்டார். ஆனால் தனது முன்னோர்களின் வழிகாட்டுதலின்படி அவரது தேடலைத் தொடர்ந்தார். அடர்ந்த கானகத்திற்குள் சென்று தனது முன்னோர்களை நினைத்து துயரத்தால் சத்தமாக அழுதார். அந்தக் கானகத்திற்குள் சென்ற அந்த விவேகி, தனது முன்னோர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு எண்ணி, "நான் மனைவியை யாசிக்கிறேன்", என்று மூன்று முறை சத்தமாகக் கேட்டார். அதன்பிறகு, "அசைவன, அசையாதன, புலன்களால் அறியப்படாதன என்று எந்த உயிரினங்கள் இங்கே இருக்கின்றனவோ, யாராக இருந்தாலும், எனது வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்! எனது முன்னோர்கள் துயரத்தால் உந்தப்பட்டு, துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டுள்ள என்னை ஒரு மகனுக்காகத் திருமணம் செய்யப் பணித்தார்கள். நான் எனது முன்னோர்களின் {பித்ரிக்களின்} வழிகாட்டுதல்படி, வறுமையுடனும் துயரத்துடனும் ஒரு மணமகளை பிச்சையாகக் கேட்டு உலகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிகிறேன். இந்த எனது வார்த்தைகளைக் கேட்ட எந்த உயிரினமும் தனது மகளை எனக்கு மணமுடிக்கட்டும். எனது பெயர் கொண்ட அந்த மணமகளை எனக்குப் பிச்சையாக இட்டாலும், நான் அவளைப் பராமரிக்க மாட்டேன். விருப்பமுள்ளோர் எனக்கு மணமகளை அளியுங்கள்", என சத்தமாகக் கூறினார்.

இதைக் கவனித்த அந்த வழியில் இருந்த பாம்புகள் வாசுதிக்கு இந்தத் தகவலைத் தெரிவித்தன. பாம்புகளின் மன்னன் {வாசுகி}, அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஆபரணங்கள் புண்ட மங்கையை {பெண் பாம்பு ஜரத்காருவை} அழைத்துக் கொண்டு முனிவர் {ஜரத்காரு} இருந்த வனத்திற்குச் சென்றான். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி, அங்கே சென்று, அந்த மங்கையை அந்த உயரான்ம முனிவருக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} பிச்சையாக இட்டான். அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு} உடனே அவளை ஏற்கவில்லை. தனது பெயர் கொண்டவளாக, இவள் இருக்கமாட்டாள் என்றெண்ணிய அந்த முனிவர் {ஜரத்காரு}, அவளை ஏற்பதில் தயக்கம் காட்டினார். அதன் பிறகு ஓ பிருகுவின் மைந்தரே {சௌனகரே}, வாசுகியிடம் அந்த மங்கையின் பெயரைக் கேட்டு, அவளைத் தன்னால் பராமரிக்க முடியாது என்பதையும் சொன்னார் {ஜரத்காரு}.

இப்படியே இந்த நாற்பத்தாறாவது {46} பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மனைவியைப் பிரிந்த ஜர்த்காரு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 47

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி சொன்னார், " {பாம்புகளின் மன்னன்} வாசுகி ஜர்த்காருவிடம், "ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {ஜர்த்காருவே}, இந்த மங்கை {பாம்பு ஜர்த்காரு} உமது பெயர் கொண்டவளே. இவள் ஆன்மிகத் தகுதி வாய்ந்த எனது தங்கை. உமது மனைவியை நான் தாங்குவேன். இவளை ஏற்றுக் கொள்ளும். ஓ ஆன்மிகத்தை செல்வமாகக் கொண்டவரே {ஜர்த்காருவே}, எனது எல்லா திறன்களையும் பயன்படுத்தி நான் அவளைக் காப்பேன். ஓ முனிவர்களில் முதன்மையானவரே {ஜர்த்காருவே}, உமக்காக நான் அவளைக் காப்பேன்". அதற்கு முனிவர் {ஜர்த்காரு}, "நான் அவளைப் பாதுகாக்க மாட்டேன் என்பது இதன்மூலம் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. எனக்குப் பிடிக்காத எதையும் இவள் செய்யக்கூடாது. அவள் அப்படிச் செய்ய நேரும்போது, நான் அவளை விட்டு விலகி விடுவேன்", என்றார் {ஜர்த்காரு}.

படம் 102: ஜர்த்காரு

சௌதி தொடர்ந்தார், "அதற்கு "நான் எனது தங்கையைக் காப்பேன்" என்று அந்தப் பாம்பு {வாசுகி} உறுதி கூறிய பிறகு, ஜர்த்காரு அந்தப் பாம்பின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். மந்திரங்களை அறிந்த அந்தணர்களில் முதன்மையான, கடுந்தவங்கள் நோற்ற, அறம்சார்ந்த அந்தத் துறவி {ஜர்த்காரு} சாத்திர விதிகளின் படி தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட அவளது {பாம்பு ஜர்த்காருவின்} கரத்தைப் பற்றினார். பெரும் முனிவரால் கொண்டாடப்பட்டு, தனக்காக பாம்புகளின் மன்னனால் {வாசுகியால்} ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் சென்றார். அந்த அறைக்குள்ளிருந்த பஞ்சணையில் விலையுயர்ந்த மெத்தைகள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கே ஜர்த்காரு தனது மனைவியுடன் { பாம்பு ஜர்த்காருவுடன்} வாழ்ந்து வந்தார். தனது விருப்பத்திற்கு மாறாக எந்த காரியமும் நடக்கக்கூடாது என்று தனது மனைவியை ஏற்க வைத்தார். அந்த முனிவர் {ஜர்த்காரு}, "அப்படி ஏதாகிலும் நடந்தால், உடனே நான் உன்னைவிட்டு விலகிவிடுவேன், உனது இல்லத்தில் தங்கமாட்டேன். இந்த வார்த்தைகளை உனது மனதிற்குள் பதியவைத்துக் கொள்" என்று கூறியிருந்தார்.

அந்தப் பாம்பு மன்னனின் {வாசுகியின்} தங்கை {பெண் பாம்பு ஜர்த்காரு} கவலையுடனும், அதிகமான வருத்தத்துடனும் "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றாள். உறவினர்களுக்கு நன்மை செய்ய விருப்பம் கொண்டு, நாய் போன்ற விழிப்புடனும், மான் போன்ற மருட்சியுடனும், பசுவைப் போன்ற குறிப்புணர்வுடனும் தனது கணவனிடம் {ஜர்த்காருவிடம்} நடந்து கொண்டாள். ஒரு நாள், தனது தீட்டு காலத்திற்குப் பிறகு, அந்த வாசுகியின் தங்கை {பெண் பாம்பான ஜர்த்காரு}, குளித்து தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, தனது நாயகனான அந்த முனிவரை அணுகினாள். அதன் பிறகு அவள் கருத்தரித்தாள். தீச்சுடர் போன்ற பெரும் சக்தியுடனும், நெருப்பைப் போன்ற இயக்கத்துடனும் அந்த கரு இருந்தது.

வளர்பிறைச் சந்திரன் போல அது வளர்ந்து வந்தது. ஒருநாள் பெரும் புகழ் வாய்ந்த ஜர்த்காரு, தனது மனைவியின் மடியில் படுத்து மயங்கிக் கிடப்பவர் போலத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்படி அவர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, மேற்கு மலைகளில் மறைந்து கொண்டிருந்த சூரியன் அந்த அறைக்குள் தனது கதிர்களை அனுப்பினான். ஓ அந்தணரே {சௌனகரே}, நாள் அப்படி கரைந்து கொண்டிருந்த போது, வாசுகியின் தங்கை {ஜர்த்காரு} தனது கணவரின் {முனிவர் ஜர்த்காருவின்} அறம் கெட்டுவிடுமே என்று எண்ணம் கொண்டாள். "நான் இப்போது என்ன செய்வது? எனது கணவரை எழுப்பலாமா வேண்டாமா? தனது அறக் கடமைகளில் அவர் நேரம் தவறாது இருப்பாரே.

அவரை {முனிவர் ஜர்த்காருவை} மீறிச் செயல்படாதவாறு நான் என்ன செய்வது? ஒன்று அவரது கோபத்திற்கு ஆளாக வேண்டும். அல்லது இந்த அறம் சார்ந்த மனிதனின் அறம் கெட்டுப்போக வேண்டும்.

அறத்தை இழப்பதுவே இந்த இரு தீமைகளில் தீங்கானது. நான் எழுப்பினால் இவரின் கோபத்துக்கு ஆளாவேன். இவரது வேண்டுகோள்கள் இல்லாமல் மாலை கரையுமானால், அறத்தை இழந்துவிடுவாரே", என்று நினைத்தாள்.

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்த இனிய சொல்கொண்ட வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு, தனது ஆன்மிகத் தவங்களால் தீச்சுடர் போல ஒளிர்ந்து படுத்துக் கிடந்த முனிவர் ஜரத்காருவிடம் மெதுவாகப் பேசினாள். அவள் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு}, "ஓ பெரும் நற்பேறுடையவரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, எழுந்திரும், கதிரவன் மறைகிறான். ஓ கடுந்தவங்கள் செய்வரே, ஓ சிறப்புமிக்கவரே, நீரால் உங்களைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, விஷ்ணுவின் பெயரை உச்சரித்து செய்யப்படும் மாலை வேண்டுகோள்களை செய்யும். மாலை வேள்விக்கான நேரமாகிவிட்டது. சந்தி வெளிச்சம் (மாலையும் இரவும் சந்திக்கும் வேளையில் இருக்கும் வெளிச்சம் Twilight) மேற்கு புறமாக நகர்ந்து மறைகிறது", என்றாள் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு}.

இப்படிக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட சிறந்த ஆன்மிகத் தகுதிகள் கொண்ட ஜரத்காரு, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க, "நாக குலத்தின் நேசத்திற்குரியவளே, நீ என்னை அவமதித்தாய். இனி ஒருக்காலும் உன்னுடன் இருக்க மாட்டேன். நான் எங்கிருந்து வந்தேனோ அங்கேயே செல்கிறேன். ஓ அழகிய தொடைகளைக் கொண்டவளே, நான் உறங்கும் வேளையில், தூரியனுக்கு எப்போதும் போல மறையும் சக்தி கிடையாது என்பதை இதயப்புர்வமாக நம்புகிறேன். அவமதிக்கப்பட்ட மனிதன், தான் அவமதிக்கப்பட்ட இடத்தில் வாழக்கூடாது. அதுவும் என்னைப் போன்ற அறம் சார்ந்தவர்கள் கூடவே கூடாது", என்றார். தனது கணவனால் {முனிவர் ஜரத்காருவால்} இப்படிக் கேட்கப்பட்ட வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காரு, பயத்தால் நடுங்கி, "ஓ அந்தணரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, அவமதிக்க எண்ணி நான் உம்மை எழுப்பவில்லை. உமது அறம் கெட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணியே எழுப்பினேன்." என்றாள்.

இப்படி குற்றமில்லாத, வாசுகியின் அந்த அழகான தங்கை {ஜரத்காரு} துயரத்தாலும், வருத்தத்தாலும், போதுமான அளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, தனது இதயம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் பொறுமையாக முனிவர் ஜரத்காருவிடம் பேசினாள். அவளது வார்த்தைகள் கண்ணீரால் தடைபட்டு வெளிவந்தது. அவளது முகம் பயத்தால் மங்கியது. அவள் தனது கரங்களைக் குவித்து, கண்ணீரில் குளித்த கண்களுடன், "என்னிடம் குற்றம் இல்லாத போது என்னைவிட்டு நீர் பிரியக்கூடாது. அறத்தின் பாதையில் நீர் போகிறீர், எனது உறவினர்களின் நன்மையைக் கருதிக் கொண்டு நானும் அதே பாதையில்தான் போகிறேன். ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {முனிவர் ஜரத்காருவே}, என்ன காரணத்திற்காக நான் உம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டேனோ அந்த காரியம் நிறைவேறாத அதிர்ஷ்டமில்லாதவளாக இருக்கிறேனே. வாசுகி என்னிடம் என்ன கேட்பான்? ஓ அருமையானவரே, தாயின் {கத்ருவின்} சாபத்தால் பாதிக்கப்பட்ட எனது உறவினர்கள் எனது மகனை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள். அந்தக் காரியம் இன்னும் நிறைவேறவில்லையே! எனது மகன் பிறப்பிலேயே அவர்களது விடுதலை அடங்கியுள்ளது. உம்முடனான எனது தொடர்பு இன்னும் பலனளிக்கவில்லையே, ஓ சிறப்புமிக்க அந்தணரே, எனது உறவினர்களின் நன்மைகாகவும், எனது குலத்தின் நன்மைக்காகவும் நான் உம்மிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேன். ஓ அருமையானவரே, உயரான்மாவே, நான் குற்றமற்றவளாக இருக்கும்போது, நீர் ஏன் விலகுகிறீர்? இது எனக்குப் புரியவில்லை?" என்றாள்.

"இப்படிக் கேட்கப்பட்ட பெரும் ஆன்மிகத் தகுதிகள் வாய்ந்த முனிவர் ஜரத்காரு, தனது மனைவியிடம் {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காருவிடம்} அந்த தூழ்நிலைக்குத் தக்க வார்த்தைகளைப் பேசினார். அவர், "ஓ அதிர்ஷ்டசாலியே, நீ கற்பவதியாயிருக்கிறாய் என்பதை அறிந்து கொள். அறத்தில் சிறந்து, வேதங்களிலும் அதன் கிளைகளிலும் புலமை கொண்டு, அக்னியை ஒத்த ஒரு முனிவனின் ஆன்மா உன்னுள் இருக்கிறது", என்றார் {முனிவர் ஜரத்காரு}.

"இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, அந்த அறஆன்மா கொண்ட பெருமுனி ஜரத்காரு இதயத்தில் கடுந்தவங்களைப் பயில எண்ணங்கொண்டு தனது வழியே சென்றார்.

இப்படியே இந்த 47வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

ஆஸ்தீகர் பிறப்பு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 48

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

படம் 103: ஆஸ்தீகன்

சௌதி சொன்னார், "ஓ ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்டவரே {சௌனகரே, தனது தலைவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடன், ஜரத்காரு தனது தமையனிடம் {வாசுகியிடம்} சென்றான். அவனிடம் {வாசுகியிடம்} நடந்த எல்லாவற்றையும் சொன்னான். அந்தப் பாம்புகளின் இளவரசன், பேராபத்தான இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு, பரிதாபகரமாக இருந்த தனது சகோதரியிடம் {ஜரத்காருவிடம்}, அதைவிடப் பரிதாபகரமாகப் பேசினான்.

அவன் {வாசுகி}, "ஓ இனிமையானவளே, உன்னை அளித்த காரணத்தை நீயே அறிவாய். உங்கள் தொடர்பால், உனக்கொரு மகன் பிறந்தால், அந்த சக்தி மிக்கவன், பாம்பு வேள்வியில் இருந்து நம் எல்லோரையும் காப்பான். பழங்காலத்தில் தேவர்களின் முன்னிலையில் பெருந்தகப்பனே {பிரம்மனே} இதைச் சொல்லியிருக்கிறார். ஓ அதிர்ஷ்டசாலியே {ஜரத்காருவே}, அந்த முனிவனுடனான {ஜரத்காருவுடனான} தொடர்பால் நீ கற்பவதியாகியிருக்கிறாயா? அவருக்கு {ஜரத்காருவுக்கு} உன்னை அளித்த காரணம் கனியற்றதாக இருக்கும் என்று கேட்க எனது இதயம்

விரும்பவில்லை. உண்மையில், இதை நான் உன்னிடம் கேட்பது சரியாகாது. இருப்பினும், விருப்பங்களின் ஈர்ப்பால், நான் உன்னிடம் கேட்கிறேன். கடுமையான தவங்களில் ஈடுபடும் உன் பிடிவாதக்கார தலைவனின் {ஜரத்காருவின்} பின் நான் செல்லமாட்டேன். அவன் என்னை சபித்துவிடக்கூடும். ஓ இனிமையானவளே, எனது இதயத்தைக் நெடுங்காலமாகக் குத்திக் கொண்டிருக்கும் கணை அகல, உனது தலைவன் {ஜரத்காரு} என்னவெல்லாம் செய்தான் என்று விபரமாகக்கூறு", என்றான் {வாசுகி தனது தங்கை ஜரத்காருவிடம்}.

பாம்புகளின் இளவரசன் வாசுகியின் சமாதானத்தைக் கேட்ட ஜரத்காரு, "அவரிடம் {முனிவர் ஜரத்காருவிடம்} பிள்ளையைப் பற்றி கேட்டதற்கு, "இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு சென்றுவிட்டார். அவர் {முனிவர் ஜரத்காரு}, கேலிக்காகக் கூட உண்மையற்றதைப் பேசி நான் கேட்ட நினைவில்லை.

ஓ மன்னா {வாசுகி}, இதைப் போன்ற முக்கிய நேரத்தில் அவர் ஏன் பொய்மை பேச வேண்டும்? அவர் {முனிவர் ஜரத்காரு}, "பாம்பினத்தின் மகளே {வாசுகியின் தங்கை ஜரத்காருவே}, நமது தாம்பத்தியத்தால் எதிர்பார்த்த பலனை எண்ணி நீ வருந்தாதே. ஒளிரும் கதிரவனைப் போல உனக்கொரு மகன் பிறப்பான்", என்றார். ஓ சகோதரா {வாசுகி}, இதைச் சொல்லிவிட்டு, ஆன்மிகத்தைச் செல்வமாகக் கொண்ட எனது கணவர் {முனிவர் ஜரத்காரு} சென்றுவிட்டார். ஆகையால், உனது மனதில் இருந்த ஆழ்ந்த வருத்தத்தை அகற்றிவிடு", என்றான் {பாம்பு ஜரத்காரு}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இதைக் கேட்ட பாம்புகளின் மன்னன் வாசுகி தனது சகோதரியின் {பாம்பு ஜரத்காருவின்} வார்த்தைகளை ஏற்று, பெருமகிழ்வுடன், "அப்படியே ஆகட்டும்" என்றான். அந்தப் பாம்புகளின் தலைவன் {வாசுகி}, தனது சகோதரிக்கு நிறைந்த செல்வத்தையும், ஆடை ஆபரணங்களையும் கொடுத்து நன்றாக கவனித்து, அவளைத் தொழுது நின்றான். பிறகு, ஓ அந்தணர்களில் சிறந்தவரே {சௌனகரே}, மிகுந்த காந்தியைக் கொண்ட அந்தக் கரு, வானத்தில் இருக்கும் வளர்பிறை மதியைப் போல வளர ஆரம்பித்தது.

அந்தப் பாம்புகளின் சகோதரி {ஜரத்காரு}, குறித்த நேரத்தில், தனது முன்னோர்கள் மற்றும் தாய்வுழி உறவினர்களின் பயத்தை விடுவிக்க, தேவலோகக் குழந்தையை ஒத்த காந்தியுடன் ஒரு மகனை ஈன்றெடுத்தாள். அந்தக் குழந்தை, பாம்பு மன்னன் {வாசுகி} வீட்டில் வளர்ந்தான். வேதங்களையும், அதன்

கிளைகளையும், பிருகுவின் மைந்தன் சியவனுடன் சேர்ந்து படித்தான். அறிவுக்கூர்மையைக் கொடையாகவும், அறம்சார்ந்த எல்லா குணங்களுடனும், ஞானத்துடனும், உலகத் தொடர்புகள் அற்று, ஞானியைப் போலக் கற்றான். அவன் எல்லோராலும் ஆஸ்தீகன் என்று அறியப்பட்டான். "இருக்கிறது" என்று சொல்லி கானகத்திற்குச் சென்ற தந்தை {முனிவர் ஜரத்காரு} சொன்ன வார்த்தையின் அர்த்தத்தை வைத்து, அவன் "ஆஸ்தீகன்" (வடமொழியில் ஆஸ்தீக என்றால், இருக்கிறது என்று பொருளாம்) என்று அறியப்பட்டான். அவன் {ஆஸ்தீகன்} குழந்தை பருவத்திலேயே மிகுந்த புத்திக்கூர்மையும், ஈர்ப்பு சக்தியும் பெற்றிருந்தான்.

பாம்புகளின் அரண்மனையில் பெரும் அக்கறையுடன் அவன் {ஆஸ்தீகன்} வளர்க்கப்பட்டான். திரிதூலம் தரித்த சிறப்பு வாய்ந்த தேவர்களின் தலைவன் மகாதேவனைப் போல பொன்வண்ணமாக அவன் {ஆஸ்தீகன்} இருந்தான். நாளுக்கு நாள் அவன் வளர்ந்து, பாம்புகளை மகிழ்வுட்டினான்.

இப்படியே இந்த 48வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

பரீக்ஷித் வரலாறு | ஆதிபர்வம் - பகுதி 49

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌனகர், "மன்னன் ஜனமேஜயன், அவனது அமைச்சர்களிடம், தனது தந்தை {பரீக்ஷித்} தேவலோகம் உயர்ந்ததைப் பற்றி எப்படி கேட்டான், என்று மறுபடியும் விரிவாக எனக்குச் சொல்" என்றார். செளதி, "ஓ அந்தணரே {சௌனகரே, பரீக்ஷித்தின் இறப்பைப் பற்றி தனது அமைச்சர்களிடம் மன்னன் ஜனமேஜயன் என்னென்ன கேட்டான் என்பதைக் கேளும்".

ஜனமேஜயன், "உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது தந்தை {பரீக்ஷித்} எப்படி மறைந்தார் என்பது தெரியும். அந்தப் புகழ்வாய்ந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, அந்த நேரத்தில் எப்படித் தனது இறப்பைச் சந்தித்தார்? எனது தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்} வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவங்களை விபரமாக உங்களிடம் நான் கேட்டறிந்தால், உலக நன்மைக்கேதுவாக நான் ஏதாவது உத்தரவிட இயலும். இல்லையென்றால் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது", எனக் கேட்டான் {ஜனமேஜயன்}.

படம் 104: பரீக்ஷித்

அதற்கு ஒரு அமைச்சர், "ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, உனது சிறப்புமிக்க தந்தையின் {பரீக்ஷித்தின்} வாழ்க்கையில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தையும், எப்படி அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்} இந்த உலகத்தை விட்டு அகன்றான் என்பதையும் நீ கேட்டதற்கிணங்க சொல்கிறேன், கேளும். உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} அறம் சார்ந்த உயர் ஆன்மாவாக, தனது மக்களைக் காத்து வந்தான். இந்த உலகத்தில் அந்த உயர் ஆன்மா எப்படி நடந்து கொண்டான் என்பதைக் கேளும். அந்த ஏகாதிபதி {பரீக்ஷித்}, அறத்திற்கும் நீதிக்குமான முழு உருவமாக தானே இருந்து, அறம் உணர்ந்து, நான்கு வர்ணங்களையும், அவரவர் கடமைகளுக்கேற்ப அறத்தின்படி காத்து வந்தான். ஒப்பற்ற வீரத்துடன், நற்பேறு அருளப்பட்டு பூமாதேவியை {உலகைக்} காத்து வந்தான். அவனை {பரீக்ஷித்தை} வெறுத்தவர் யாருமில்லை, அவனும் {பரீக்ஷித்தும்} யாரையும் வெறுத்ததில்லை. பிரஜாபதியைப் போல அனைத்து உயிர்களையும் சமமாகப் பாவித்தான். ஓ ஏகாதிபதியே {ஜனமேஜயனே}, தங்கள் கடமை தவறாது நடந்து வந்த அந்தணர்களையும், சத்திரியர்களையும், வைசியர்களையும், சூத்திரர்களையும் பாரபட்சமின்றி காத்துவந்தான், அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, விதவைகளையும், அனாதைகளையும், ஊனமுள்ளவரையும், ஏழைகளையும் தாங்கிக் காத்து வந்தான். அனைத்துயிர்களுக்கும், தனது சிறப்பான குணங்களால் இரண்டாவது சந்திரனைப் போலத் தோன்றினான்.

நற்பேறு அருளப்பட்டு, தனது குடிகளை மனதில் வைத்து, அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தி, உண்மை பேசி, அளவிலா வீரம்பொருந்தி, சரத்வத்தின் சீடனாக இருந்து, ஆயுத அறிவியல் பயின்றான். ஓ ஜனமேஜயா,

உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} கோவிந்தனுக்கு {கிருஷ்ணனுக்கு} அன்பானவனாக இருந்தான். பெரும் புகழ் அடைந்து, அனைத்து மனிதர்களாலும் நேசிக்கப்பட்டான். குரு பரம்பரையே அருகிப் போயிருந்த காலத்தில் உத்தரையின் கற்பத்தில் அவன் {பரீக்ஷித்} பிறந்தான். அதனால் அந்த பலம்பொருந்திய அபிமன்யுவின் மகன் பரீக்ஷித் (அருகிப் போன பரம்பரையில் பிறந்தவன் என்று வடமொழியில் அர்த்தம்) என்று அழைக்கப்பட்டான். மன்னர்களுக்கான கடமைகளைப் பற்றிய உடன்படிக்கைகளை விளக்குவதில் அவன் நிபுணனாக இருந்தான். எல்லா அறங்களையும் அவன் கொடையாகப் பெற்றிருந்தான். தனது உணர்ச்சிகளைக் கட்டுக்குள் வைத்து, புத்தி கூர்மையுடன், பெருத்த ஞாபக சக்தியுடன், எல்லா அறங்களையும் பயின்றான். தனது மனதின் சக்தியால் ஆறு உணர்ச்சிகளையும் வென்றான். அரசியலும் ஒழுக்கமும் அறிந்த உனது தந்தை {பரீக்ஷித்}, தனது குடிகளை அறுபது{60} வருடங்கள் ஆண்டான். அப்படிப்பட்ட அவன் {பரீக்ஷித்} தனது குடிகளை ஒப்பாரி பாடவைத்து இறந்து போனான். ஓ மனிதர்களில் முதன்மையானவனே {ஜனமேஜயனே}, அவனுக்குப் பிறகு, குரு பரம்பரையின் ஆயிரம் வருட பரம்பரை {வம்சாவளி} அரசை நீர் அடைந்தீர். குழந்தைப் பருவத்திலேயே முடிசூட்டப்பட்டு, எல்லோ உயிரினத்தையும் காப்பாற்றி வருகிறீர்", என்றார் {அமைச்சர்}.

ஜனமேஜயன், "குடிகளின் நன்மையைக் கருதாத அல்லது அவர்களது அன்புக்கு ஆளாகாத ஒரு மன்னனும் எங்கள் பரம்பரையில் {குரு குலத்தில்} தோன்றியதில்லை. குறிப்பாக என் முப்பாட்டன்களின் நடத்தை, பெரும் சாதனைகளைச் செய்வதாகவே இருந்ததைக் கண்டிருப்பீர்கள். பல அறங்கள் அருளப்பட்ட எனது தந்தை {பரீக்ஷித்} எப்படி மரணமடைந்தார்? நடந்தது எல்லாவற்றையும் எனக்கு விபரியுங்கள். உம்மிடமிருந்து அதைக் கேட்பதில் நான் ஆவலோடு உள்ளேன்", என்றான் {ஜனமேஜயன்}.

சௌதி தொடர்ந்தார், "இப்படி அந்த ஏகாதிபதியால் {ஜனமேஜயனால்} கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதும், மன்னனின் {ஜனமேஜயனின்} நலனில் அக்கறையுள்ள சபை உறுப்பினர்கள், அவனிடம் எது எது எப்படி நடந்ததோ அப்படியே மொத்தமாகத் தெரிவித்தனர்."

சபை உறுப்பினர்கள், "ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனது தந்தை {பரீக்ஷித்}, முழு உலகத்தையும் பாதுகாத்தவன். சாத்திரங்களுக்கு உண்மையான மனிதர்களில் முதன்மையானவன். போர்க்களத்தில் வில்தாங்கியவர்களில் முதன்மையான பாண்டுவைப் போல, வேட்டையாடுவதில் அதிகம் நாட்டம் கொண்டவன். அவன் {பரீக்ஷித்} வேட்டையாடுவதை ஒரு வழக்கமாகவே வைத்திருந்தான். நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கும் எல்லா முக்கியமான காரியங்களிலும் எங்களைக் கலந்தாலோசித்தான். அப்படிப்பட்ட அவன் {பரீக்ஷித்}, ஒரு நாள், கானகத்திற்குள் சென்று, ஒரு மானைத் தனது கணையால் அடித்தான். அடிபட்ட அந்த மான் ஆழ்கானகத்திற்குள் ஓடியது. தனது அம்புறாத்தாணியையும், வாளையும் சுமந்து கொண்டு அந்த மானைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினான், அந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}. தொலைந்த மானை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு அறுபது {60} வயது ஆகியிருந்ததால், முதுமையினால் தளர்வுற்று, மிகவும் சோர்ந்து போய் பசியெடுத்து களைத்து இருந்தான். அங்கே அந்த ஆழ்ந்த கானகத்திற்குள் ஒரு உயர் ஆன்ம முனிவரைக் கண்டான். அந்த முனிவர் {சமீகர்} மௌன விரதம் மேற்கொண்டிருந்தார். மன்னன் {பரீக்ஷித்} அவரிடம் {சமீகரிடம்} மானைப் பற்றிக் கேட்டான். அவர் பதிலளிக்கவில்லை. ஏற்கனவே களைப்பாலும் சோர்வாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்த இருந்த மன்னன் {பரீக்ஷித்}, முடிவில், அசைவற்று மரக்கட்டை போல் மௌன விரதம் இருந்த முனிவரைக் {சமீகரைக்} கண்டு பெரும் கோபம் கொண்டான். அவர் {முனிவர் சமீகர்} மௌன விரதம் இருப்பது மன்னனுக்குத் தெரியாது. ஆகையால், கோபத்தால் உந்தப்பட்ட உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} அவரை {முனிவர் சமீகரை} அவமதித்தான். பரத குலத்தில் அருமையானவனே {ஜனமேஜயனே}, அந்த மன்னனான உனது தந்தை {பரீக்ஷித்}, தனது வில்லின் நுனியால் ஒரு உயிரற்ற பாம்பை எடுத்து களங்கமற்ற ஆன்மாவான அந்த முனிவரின் {முனிவர் சமீகரின்} தோளில் கிடத்தினான். ஆனாலும் அந்த முனிவர் {சமீகர்} கோபவசப்பட்டு, நன்மையானதாகவோ தீமையானதாகவோ ஒரு வார்த்தையையும் பேசவில்லை. அவர் {முனிவர் சமீகர்} அந்த உயிரற்றப் பாம்பைத் தாங்கிக் கொண்டு அதே நிலையிலேயே இருந்தார்.

இப்படியே இந்த 49வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீக பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.

மரத்தில் இருந்த மனிதன் | ஆதிபர்வம் - பகுதி 50

(ஆஸ்தீகப் பர்வம் தொடர்கிறது)

சௌதி தொடர்ந்தார், "அமைச்சர்கள் சொன்னார்கள், "அந்த மன்னர் மன்னன் {பரீக்ஷித்}, பசியாலும், களைப்பாலும் நொந்து போயிருந்ததால், கோபம் ஏற்பட்டு அந்த முனிவரின் {சமீகரின்} தோள்களில் பாம்பைக் கிடத்திவிட்டு தனது தலைநகருக்கு {ஹஸ்தினாபுரத்திற்கு} வந்துவிட்டான். அந்த முனிவருக்கு {முனிவர் சமீகருக்கு}, பசுவிடம் பிறந்த ஒரு பிள்ளை இருந்தான். அவன் பெயர் சிரிங்கின் {Sringin}. அவன் {சிரிங்கின்} தனது பெரும் வீரம், சக்தி மற்றும் தனது பெரும் கோபத்துக்கு பெரிதும் அறியப்பட்டு இருந்தான். தினமும் தனது குருவிடம் சென்று, அவரை வழிபட்டு வரும் வழக்கம் அவனிடம் {சிரிங்கினிடம்} இருந்தது. அந்த குருவின் உத்தரவின் பேரில் சிரிங்கின் தனது வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில் தனது நண்பனின் மூலம், தன்னைப் பெற்றவருக்கு நடந்த அவமானத்தை அறிந்தான். ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே {ஜனமேஜயனே}, தனது தந்தை {முனிவர் சமீகர்} எக்குற்றமும் செய்யாதிருப்பினும், உயிரற்ற பாம்பைச் சுமந்து அசைவற்றவராக அமர்ந்திருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டான். ஓ மன்னா {ஜனமேஜயா}, உனது தந்தையால் {பரீக்ஷித்தால்} அவமதிக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் {சமீகர்} கடும் தவங்களை நோற்பவர், முனிவர்களில் முதன்மையானவர், தனது உணர்ச்சிகளை அடக்கி வாழ்பவர், சுத்தமானவர், அற்புதமான செயல்கள் செய்து கொண்டிருப்பவர். ஆன்மிகத் தவங்களால் அவரது {முனிவர் சமீகரது} ஆன்மா ஞானஒளி பெற்றிருந்தது. அவரது உறுப்புகளும், அதன் செயல்களும் அவரது முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்தன. அவரது செயல்களும், பேச்சும் எப்போதும் அருமையாகவே இருக்கும். அவர் {முனிவர் சமீகர்} பேராசைகள் அற்று திருப்தியுடன் இருந்தார். எந்த பகையும் இல்லாமல் வாழ்ந்தார். அவர் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அதன் துயரங்களில் அடைக்கலம் கொடுப்பவர். அந்த முதிர்ந்தவர் மௌன விரதம் இருப்பது வழக்கம்.

உனது தந்தையால் {பரீக்ஷித்தால்} அவமதிக்கப்பட்ட அந்த முனிவர் {சமீகர்} மேற்சொன்ன அனைத்து குணங்களைக் கொண்டவர். அந்த முனிவரின் மகன் {சிரிங்கின்} பெரும் கோபம் கொண்டு உனது தந்தையை {பரீக்ஷித்ததைச்} சபித்தான். வயதால் இளையவனாக இருந்தாலும், ஆன்மிகத் தவங்களால் அவன் {சிரிங்கின்} முதிர்ந்தவனாக இருந்தான். அவன் {சிரிங்கின்} தீராக் கோபம் கொண்டு வேகமாக நீரைத் தொட்டு, இந்த அக்னியை ஒத்த வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். "எனது ஆன்மிக பலத்தைப் பார்! எனது இந்த வார்த்தைகளின் பலத்தால் இன்னும் ஏழு இரவுகளுக்குள், பலமான சக்தியும், அதிக விஷமும் கொண்ட தசூகன் {பாம்பு}, எந்த எதிர்ப்பும் தெரிவிக்காத என் தந்தை {முனிவர் சமீகர்} மீது இந்தப் பாம்பைக் கிடத்தியவனை, தனது விஷத்தால் எரித்துக் கொல்வான்", என்று {சிரிங்கின்} சபித்துவிட்டு, தனது தந்தை {முனிவர் சமீகர்} எங்கிருந்தாரோ அங்கு சென்றான். அவனது தந்தையைச் சந்தித்து, தனது சாபத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். அந்த முனிவர்களில் புலி போன்றவர் {முனிவர் சமீகர்}, இனிமையான குணமும், அனைத்து அறங்களும் கொண்ட தனது சீடன் கோர்முகனை உனது தந்தையிடம் {பரீக்ஷித்திடம்} அனுப்பினார். அவன் {சமீகரின்} சீடன் கோர்முகன் சபைக்கு வந்து சிறிது நேரம் அமர்ந்து, மன்னனிடம் {பரீக்ஷித்திடம்} எல்லாவற்றையும் தெரிவித்தான். "எனது மகனால் {சிரிங்கினால்} நீ சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய், ஓ மன்னா, தசூகன் {பாம்பு} தனது விஷத்தால் உன்னை எரிக்கப்போகிறான். ஓ மன்னா, கவனமாக இரு," என்று தனது குருவின் {சமீகரின்} வார்த்தைகளைத் தெரிவித்தான். ஓ ஜனமேஜயா, அந்தக் கொடூரமான வார்த்தைகளைக் கேட்ட உனது தந்தை {பரீக்ஷித்} தசூகனுக்கு எதிராக அனைத்து பலமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டான்.

படம் 105: விறகு வெட்டும் மனிதன்

ஏழாவது நாளில், காசியபர் என்ற அந்தண முனிவர், ஏகாதிபதியை (பரீக்ஷித்தைச்) சந்திக்க விருப்பம் கொண்டார். ஆனால் இந்தப் பாம்பு தசூகன், காசியபரைக் கண்டுவிட்டான். அந்தப் பாம்புகளின் மன்னன் (தஷகன்) காசியபரிடம் நேரத்தைக் கடத்தாமல் பேசினான். "எங்கே இவ்வளவு வேகமாகச் செல்கிறீர்? எக்காரியத்திற்காக நீர் போகிறீர்?" என்றான். காசியபர், "ஓ அந்தணரே, நான் குரு பரம்பரையின் சிறந்த மன்னன் பரீக்ஷித்திடம் செல்கிறேன். அவன் தசூகனின் விஷத்தால் இன்று எரியப் போகிறான். அவனைக் குணப்படுத்தவும், அந்தப் பாம்பு கடித்து அவன் மரணிக்காமல் இருக்கவுமே நான் இவ்வளவே வேகமாகச் செல்கிறேன்." என்றார். தசூகன், "என்னால் கடிபட இருக்கும் அந்த மன்னனை எதற்காகக் காக்கப் போகிறீர்? நானே தசூகன். ஓ அந்தணரே (காசியபரே), என்னால் கடிக்கப்படும் மன்னனை பிழைக்க வைக்க உம்மால் ஆகாது. எனது விஷத்தின் அற்புத பலத்தைப் பாரும", என்று சொல்லி, அங்கே இருந்த கானக மன்னனைக் (ஆல மரத்தைக்) கடித்தான். அந்த ஆலமரம் அவனால் (தஷகனால்) கடிபட்ட உடன் சாம்பலாக ஆனது. ஆனால் ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), காசியபர் அதை உயிர்மீட்டார். அதனால் தசூகன் அவரை ஆசை காட்டி மயக்க, "உமது விருப்பத்தைச் சொல்லும்" என்றான். இப்படி கேட்கப்பட்ட காசியபர் தசூகனிடம், "செல்வத்தில் விருப்பம் கொண்டு நான் அங்கு செல்கிறேன்." என்றார். அந்த உயர்ஆன்ம காசியபரிடம் தசூகன் மெல்லிய வார்த்தைகளால், "ஓ பாவமற்றவரே (காசியபரே), நீர் அந்த ஏகாதிபதியிடம் (பரீக்ஷித்திடம்) எதிர்பார்த்ததை விட அதிக செல்வத்தை என்னிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு, வந்த வழியே திரும்பிச் செல்லும்." என்றான் (தஷகன்). இதைக் கேட்ட, அந்த மனிதர்களில் முதன்மையான காசியபர், தான் விரும்பிய அளவு செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, தான் வந்த வழியே சென்றார்.

காசியபர் திரும்பிச் சென்றதும், தசூகன் மாற்றிருவம் கொண்டு, பாதுகாப்பாக தனது அறையில் தங்கியிருந்த, மன்னர்களில் முதன்மையான அறவழி நடக்கும் உனது தந்தையின் (பரீக்ஷித்தின்) மேல் தனது விஷ நெருப்பை பிரயோகித்தான். அதன் பிறகு ஓ மனிதர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), நீ அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டாய். ஓ ஏகாதிபதிகளில் சிறந்தவனே (ஜனமேஜயனே), அந்த கொடூர வரலாற்றை நாங்கள் கண்டதுபோலவே முழுவதும் உரைத்துவிட்டோம். மன்னனான உனது தந்தையின் (பரீக்ஷித்தின்) கசப்பான முடிவையும், உதங்க முனிவரின் அவமதிப்பையும் கேட்டு, என்ன வழி நடக்க வேண்டுமோ அதை நீயே தேர்வு செய்து கொள்", என்றனர்.

சௌதி தொடர்ந்தார், "எதிரிகளை அடக்கும் மன்னன் ஜனமேஜயன், தனது அமைச்சர்களுடன் பேசினான். அவன், "ஆலமரம், தசூகனால் சாம்பலானதை எப்போது நீங்கள் அறிந்தீர்கள்? அது எப்படி காசியபரால் அற்புதத்தால் உயிர்மீட்சி பெற்றது? எனது தந்தை (பரீக்ஷித்) தசூகன் தீண்டி இறந்திருந்தாலும், காசியபரின் மந்திரங்களால் அவரை நிச்சயம் பிழைக்க வைத்திருக்க முடியும். அந்த பாம்புகளில் இழிந்தவன் (தஷகன்), அந்தப் பாவ ஆன்மா, தன்னால் கடிபட்ட மன்னன், காசியபரால் விஷம் இறக்கப்பட்டு, பிழைத்தால், உலகம் தன்னை கேலி செய்து எள்ளி நகையாடும் என்று எண்ணியிருக்கிறான். நிச்சயமாக அந்த எண்ணம் இருந்ததால்தான், அவன் (தஷகன்) காசியபரை சமாதானப்படுத்தியிருக்கிறான். அவனை (தஷகனைத்) தண்டிக்க நான் ஒரு வழியைத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கானகத்தில் தனிமையாக தசூகனும் காசியபரும் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதை நீங்கள் பார்த்தபடியே அல்லது கேட்டபடியே எனக்குச் சொல்லுங்கள்."

"அதை அறிந்த பிறகு, பாம்பினத்தை ஒழிக்க ஒரு திட்டம் செய்கிறேன்." என்றான் (ஜனமேஜயன்). அமைச்சர்கள், "ஓ ஏகாதிபதியே (ஜனமேஜயனே) கேள். அந்த அந்தணர்களில் முதன்மையானவரும், பாம்புகளின் இளவரசனும் கானகத்தில் சந்தித்துக் கொண்ட போது, ஒரு மனிதன், ஓ ஏகாதிபதியே, காய்ந்த கிளைகளை தனது அந்த ஆலமரத்தின் மரத்தின் மேல் ஏறி வேள்விக்கான விறகுக்காக எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அந்தப் பாம்பாலோ அல்லது அந்த அந்தணராலோ கவனிக்கப்படவில்லை. ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா), அந்த மனிதனும் அந்த மரத்தோடு சாம்பலானான். ஓ மன்னர்மன்னா, அந்த மரம் காசியபரின் சக்தியால் உயிர்மீட்கப்பட்ட போது, உடன் சேர்ந்து இவனும் மீண்டான். ஒரு அந்தணரின் வீட்டிற்கு ஊழியம் செய்ய

வந்திருந்த அவன், எங்களிடம் வந்து, தகூகனுக்கும், அந்தணருக்கும் (காசியபருக்கும்) இடையில் நடந்த உரையாடலை முழுமையாகச் சொன்னான். ஓ மன்னா (ஜனமேஜயா) நாங்கள் பார்த்தவாறும், கேட்டவாறும் அனைத்தையும் சொல்லிவிட்டோம். இதையெல்லாம் கேட்டதால், ஓ மன்னர்களில் புலி போன்றவனே (ஜனமேஜயனே), என்ன நடக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிடு." என்றனர் (அமைச்சர்கள்).

சௌதி தொடர்ந்தார், "மன்னன் ஜனமேஜயன், தனது அமைச்சர்களின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மிகுந்த துயர் கொண்டு அழத் துவங்கினான். தனது கைகளைப் பிசைந்தான். அந்தத் தாமரைக் கண் கொண்ட மன்னன் (ஜனமேஜயன்) பெரும் துடான மூச்சுவிட்டு, கண்களில் நீர் சிந்தி, சத்தம்போட்டு அழுதான். மிகுந்த துக்கம் கொண்டு, நிறைய கண்ணீர் சிந்தி, நீரைத் தொட்டு மன்னன் பேசினான். தனது மனதில் ஏதோ திட்டம் கொண்டு, அந்த கோபமடைந்த ஏகாதிபதி (ஜனமேஜயன்) தனது அமைச்சர்களிடம் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினான்.

"எனது தந்தையின் (பரீகூலித்தின்) விண்ணோகுதலை உங்கள் மூலம் அறிந்தேன். நான் என்ன முடிவு செய்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். எனது தந்தையை (பரீகூலித்தைக்) கொன்ற தகூகனைப் பழிவாங்குவதில் நேரத்தை விரையமாக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறேன். எனது தந்தையை எரித்து, சிரிங்கினை வெறும் இரண்டாவது காரணமாக்கினான் அந்தப் பாவியான தகூகன். ஆழ்ந்த வெறுப்பாலேயே அவன் (தகூகன்) காசியபரை திரும்பிப் போகச் செய்தான். அந்த அந்தணர் (காசியபர்) வந்திருந்தால் எனது தந்தை (பரீகூலித்) நிச்சயம் பிழைத்திருப்பார். காசியபரின் கருணையால், அமைச்சர்களின் பாதுகாப்புடன் இருந்த எனது தந்தை பிழைத்திருந்தால் அவன் எதை இழந்திருப்பான்? தனது தோல்வியை மறைக்க, எனது கோபத்தின் விளைவுகளைப் பற்றிய அறியாமையால், எனது தந்தையைக் காக்க வந்த, அந்த அந்தணர்களில் சிறந்த காசியபரைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அந்த அந்தணருக்கு (காசியபருக்கு) பெரும் செல்வத்தைக் கொடுத்து, மன்னனை (பரீகூலித்தைப்) பிழைப்பிக்க விடாமல் செய்த அந்தப் பாவியான தகூகன் மீது பெரும் சினம் கொண்டிருக்கிறேன். என்னையும், உதங்க முனிவரையும், உங்கள் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்திக்கொள்ள, எனது தந்தையின் (பரீகூலித்தின்) எதிரியை நான் பழிக்குப்பழி வாங்கப் போகிறேன்", என்றான் (ஜனமேஜயன்).

இப்படியே இந்த 50வது பகுதியான ஆதிபர்வத்தின் ஆஸ்தீகப் பர்வத் தொடர்ச்சி நிறைவடைகிறது.